Milliyet YAYINLARI

GİZLİ AJANLAR ÇARPIŞIYOR

ÖLÜM FORMÜLÜ VE BİR DE SİRK!

ALISTAIR MACLEAN

SİRK

* **MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI**
Gizli Ajanlar Çarpışıyor No. 1

●

* **Yayın hakkı (Copyright):**
Collins Publishers - Kesim - Milliyet Yayın Ltd. Şt.

●

* **Kapak düzeni:**
İsmet İslimyeli

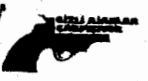
●

* **Birinci baskı :**
Ağustos 1976

* Dizgi - Tertip - Baskı :
Bahar Matbaası

* Kapak film ve baskı :
Renkler Matbaacılık

Milliyet YAYINLARI

GİZLİ AJANLAR
ÇARPIŞIYOR : 1

SİRK

ALISTAIR MACLEAN

Türkçesi : **Memduh AYAS**

BİRİNCİ BÖLÜM

PİLGRİM, sözcükleri ağzının içinde İngilizlere özgü bir biçimde, yuvarlayarak; «Eğer, ömrümde gördüğüm en yutulmaz sahteci değil de gerçek bir albay olsaydın, doğrusu bu iş sana hatırı sayılır bir nişan kazandırırdı, azizim Fawcett,» dedi. «Kusursuz bir kılıktasın. Harika!»

Pilgrim'in büyükdedesi, İngiltere'den gelmişti. Hem davranışlarında, hem konuşmasında, İngiliz kökenli oluşunun izleri seçilmekteydi. Kılığının bile Edward dönemini anımsatan bir züppeliğe uzanmış olduğu söylenebilirdi. İnsan farkına varmadan, bilinçaltının itmesiyle onun yüzünde bir monokl, yakasında Eton kravatı, elinde şemsiye arıyordu. Elbisesi, gömleği, hatta birbirinin eşi olan iki tabancası bile en iyi mağazalardan alınmıştı. Ayakkabılarına gelince, Roma'da ısmarlama yaptırılmış, el işçiliği ürünleriydi. Yeni çevrilecek bir filmde Sherlock Holmes

rolünü almaya kalkışsa, kendisiyle boy ölçüşecek aktör güç bulunurdu.

Fawcett, onun bu eleştirisine ya da övgüsüne hiç aldırmadı. Yüzünün kasları zaten pek az şeye tepki gösterirdi. Nedeni, bu yüzün belki de şişmanlıktan ay gibi yuvarlak ve şiş olması, kolay kıpırdamaya elverişli bulunmamasıydı. Yüzündeki yerleşik görünen ifade, ortadaki konuyu hafifçe alaya alıyor gibiydi. Bugün çoğu federal suçlarla demir parmaklıkların gerisinde bulunan nice kişi, Fawcett'in yüzündeki bu ifadenin çok kandırıcı olduğunu, hatta doğrudan doğruya ahlaksızlık sayılacak kadar kandırıcı olduğunu acı acı dile getirirdi.

Tombul etlerin arasına gömülmüş duran yarı kapalı gözler, deri kitap raflarında gezindi; sonra şöminenin içinde çıtırdayan cam kütüklerinin üzerinde duraladı. «Keşke bizim CIA'da da terfiler söylediğin kadar kolay dağıtılsaydı,» diye karşılık verdi, Pilgrim'e.

«Hep, ölmüş büyüklerin kadrosu sayılı olduğu için dostum», dedi Pilgrim. «Hep ondan.» Sonra gözü Fawcett'in göğsündeki şatafatlı kurdele kümesine ilişti. «Bakıyorum, kendine Kongre'nin onur madalyasını da vermişsin.»

«Karakterime uyar diye düşündüm.»

«Gerçekten öyle. Gelelim şu bulduğun adama. Bruno'ya yani. Nerede keşfettin onu?»

«Ben keşfetmedim. Smithers bulmuş. Ben Avrupa gezisindeyken. Smithers sirklere bayılır. Sık sık da gidip seyreder.»

«Anlıyorum. Demek, adı Bruno! İnsan bir de soyadı olmasını bekliyor.»

«Soyadı Wildermann. Ama onu hiç kullanmıyor. Ne gösterilerinde, ne de özel hayatında.»

«Neden?»

«Bilemem. Kendisiyle hiç konuşmadım. Sanırım Smithers de sormamıştır. Sen olsan Pele'ye, Callas'a ya da Liberace'ye ikinci adının ne olduğunu sorar mıydın?»

«Bu adamı onlarla bir mi tutuyorsun?»

«Bence çalıştığı sirk, bu adları onunkiyle aynı sınıfa koymaya bile yanaşmaz.»

Pilgrim, masanın üstünden birkaç kâğıdı aldı. «Dili, anadili gibi konuşuyor, öyle mi?»

«Zaten anadili.»

«İlânlarda dünyanın en büyük hava göstericisi diye geçiyor. Uçan trapezin en yürekli adamı, falan.» Pilgrim inatçıydı doğrusu. Bir türlü yumuşamak bilmiyordu.

«Trapez de var. Ama aslında ustalık dalı, yüksek ip cambazlığı.»

«Dünyada ondan iyisi yok mu?»

«Meslekdaşlarına göre öyle.»

«Eğer Crau'dan gelen raporlar doğruysa umarım gerçekten öyle çıkar. Karate ve judo'da da uzman olarak geçiyor bakıyorum.»

«Kendisi hiç bir zaman öyle bir savda bulunmamış. Bunu ileri süren benim. Daha doğrusu, Smithers. Bilirsin, Smithers bu işlerden pek anlar. Bu sabah bir spor salonunda Bruno'nun judo çalışmasını izlemiş. Oradaki hoca, siyah kuşaklı biriymiş. Judoda siyah kuşaktan üstünü yok zaten. Bruno onunla döğüşünü bitirdiğinde, adam oracıkta emekliliğini isteyecek duruma gelmiş. Smithers, Bruno'yu karatede hiç seyretmediğini söylüyor. Ama böyle bir gösteriyi seyretmeye hiç niyetli olmadığını da belirtiyor.»

«Bu dosyada, adamın ayrıca zihin okuduğu da

yazılı.» Pilgrim iki elinin parmaklarını tam Sherlock Holmes'a yakışır biçimde birbirine değdirmişti. «Harika biri doğrusu. Ne demekmiş zihin okumak, Tanrı aşkına?»

«Yani, zihin gücüyle gösteriler yapıyor.»

«Cambazlık yapmak için insanın entelektüel olması gerekli miymiş?»

«Cambazlık için entelektüel olmak, hatta zeki olmak bile gerekli mi, değil mi, bilemem. Zaten konumuzla ilgisi de yok. Ama sirk göstericilerinin hepsi, anagösterilerinin dışında, ikinci bir iş daha tutarlar sirkte. Kimisi işçilik yapar. Bilirsin, sirkin her kurulup kalkışında, taşınacak dünya kadar yük çıkıyor. Bir bölümüyse çeşitli gösterilere çıkıyor. Sirk çadırının dışında bir gösteri alanı var. Ya da lunapark. Ne dersen de. Burası, gelen müşterilerin daha çok parasını almak amacıyla kullanılıyor. Bruno bu alanda, küçük bir tiyatro çadırında gösteriye çıkıyor. İnsanların zihnini okuyor. Büyük-büyük-dedesinin adını söylüyor, cebindeki dolarların dizi numaralarını sayıyor, mühürlü zarfların içinde neler yazılı olduğunu biliyor. Bu gibi şeyler.»

«Böyle şeyler yapıldığını duymuştum. Bildiğimiz sihirbazlık hokus-pokusları.»

«Olabilir. Ama söylendiğine göre kolay açıklanamayan, başkalarının beceremediği şeyler de yapıyormuş. Bizi asıl ilgilendiren, adamın fotograf gibi belleği olması. Diyelim ki, eline Time dergisini açık olarak tutuşturuyorsun. Bir iki saniye kadar o iki sayfaya bakıyor, sana geri veriyor. Sonra o sayfaların herhangi bir yerindeki bir sözcüğü bilebileceğini söylüyor. Sen sözgelişi, sağ sayfada, üçüncü sütunda, baştan dördüncü satırdaki üçüncü sözcüğün ne olduğunu soruyorsun, o sana «Kongre» diyor. Bir

de bakıyorsun, gerçekten Kongre. Üstelik bunu her dilde yapabiliyor. Dili anlaması bile koşul değil.»

«Bu numarayı görmek isterdim doğrusu. Eğer gerçekten böyle bir dehası varsa, neden kendini yalnızca sahneye vermiyor? İsterse bir servet kazanabilir bununla. Üstelik bulutlar üstünde saltolar atarak canını tehlikeye koymadan.»

«Belki de. Bilemem. Smithers'a bakarsan, kazandığı para zaten oldukça dolgunmuş. Dünyanın en büyük sirklerinden birinin en gözde yıldızı. Ama belki nedeni yalnızca bu değildir. Aslında Bruno, «Kör Kartallar» adıyla tanınan üçlü bir trapez topluluğunun baş aktörü. Onsuz olamayacak bir topluluk. Sanırım, öteki iki kartal zihin falan okuyamıyormuş.»

«Acaba?! Bilirsin, bizim meslekte böyle duygusal bağlara pek pabuç bırakılmaz.»

«Bazen bırakılmaz. Yalnız kendimize karşı olan bağlılığı önemseriz. Ama bazı durumlarda başkalarına karşı olan bağlılıkları da ciddiye almamız gerekebilir. Hele söz konusu kişiler insanın küçük kardeşleri olursa...»

«Kartallar bir aile üçlüsü mü?»

«Bildiğini sanıyordum.»

Pilgrim başını iki yana salladı: «Kör Kartallar demiştin, değil mi?»

«Smithers'e göre ad yanlış seçilmiş sayılmaz. Belki dediğin gibi bulutların üstünde uçmuyorlar ama, pek yere basıyor da sayılmazlar. Trapezleri yerden yirmi beş metre yüksek. İnsan yere ister yirmi beş metreden, ister iki yüz elli metreden düşsün; kafasını ve bedeninin iyi yüz bilmem kaç kemiğini kırma şansı aşağı yukarı eştir. Hele gözler kara maskelerle kapalıysa, ne yanın aşağı, ne yanın yukarı olduğunu fark edemeyecek durumdaysa...»

«Yani gerçekten bu adamlar...»

«Evet! Trapezden trapeze uçarken ellerinde o kara ipek eldivenler var. Seyirciler bu eldivenlerde zıt kutuplu mıknatıslar falan olabileceğini sanıyor ama, öyle bir şey yok. Eller birbirini daha iyi yakalayabilsin diye giyiyorlar. Birbirlerinin nerede olduğunu görmelerine olanak yok. Gözlerindeki maskeler hiç ışık geçirmiyor. Ama eller de birbirini hiç kaçırmıyor. Kaçırmadığı belli. Çünkü kaçırsaydı, bugüne kadar hiç değilse bir kör kartal eksilirdi. Belki bir altıncı duyu ya da ona benzer bir şeyi kullanıyorlar. O da yalnız Bruno'da var. Bu yüzden gösteride o tutucu, öteki ikisi uçucu olarak çalışıyor.»

«Görmek isterdim. Bunu da, o zihin gösterisini de.»

«Güç değil. Sirke girmeden önce, dışardaki gösteriyi izleriz. Hemen çıksak kötü olmaz. Bay Wrinfield bizi bekliyor mu?»

Pilgrim başını sallayarak sessiz ve bir evet işareti verdi. Fawcett'in ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. Belki de gülümsüyordu. «Hadi, John!» dedi. «Gülümse biraz. Sirke gidenlerin hepsi neşeli çocuklar gibi olmalı. Sen bana pek neşeli görünmüyorsun.»

«Değilim. O sirkteki görevliler yirmi beş ülkenin vatandaşı. Bu ülkelerden en az sekizi, Orta ya da Doğu Avrupa ülkesi. Bu adamlardan herhangi birinin benim düşmanım olmadığını, arka cebinde benim bir resmimi taşımadığını nereden bilebilirim? Belki de altısı birden taşıyordur resmimi. Birisi bastırıp ötekilere dağıtmıştır.»

«Ünlü olmanın tehlikeleri işte. Kılık değiştirmek ister miydin?» Fawcett aynada kendi albay üniformasını inceliyordu. «Belki yaverim kılığına falan girebilirdin, ne dersin?»

WASHİNGTON'UN kalabalık kesimine resmî, fakat kimin nesi olduğu pek belli olmayan bir arabayla gittiler. Arka kanepede Pilgrim'le Fawcett, önde şoför, yanındaysa dördüncü bir adam oturuyordu. Kır saçları dökülmekte olan, dikkati çekmeyen, iriyarı biri! Sırtında bir pardesü, yüzünde hiç akılda kalmayan bir ifade. Pilgrim ona döndü.

«Unutma, Masters. Sahneye seyirci çağırdığı zaman ilk çıkan sen olacaksın.»

«Olacağım, efendim.»

«Sözcüğünü seçtin mi?»

«Seçtim, efendim: Kanada.»

Ortalık iyice kararmıştı. Yağmur çiseliyordu. İleride sirkin yanıp sönen ışıkları belirdi. Yaklaştıkları zaman Fawcett şoföre durmasını söyledi, Masters inip sessizce kalabalığın arasına karıştı. Koltuğunun altında kıvrılmış bir dergi tutuyordu. Aslında böyle kalabalıkların arasında eriyebilmek için yaratılmış biriydi bu Masters. Araba yeniden yola koyuldu. Sirkin kapısına varınca durdu. Pilgrim'le Fawcett inip kapıdan içeriye girdiler.

Buradan doğruca yüksek çadır denilen yere geçiliyordu. Eski günlerden kalma yanlış bir deyim. Artık sirk çadırda değil, spor salonunda gösteri yapıyordu. Böyle yerler arasında on binden az seyirci alanı pek azdı. Birçoğu daha da büyük kalabalıkları içerebiliyordu. Böylesine zengin bir sirkin zarar etmemesi için her akşam en az yedi bin seyirciye gereksinme vardı.

Büyük salona varan yolun sağ yanına doğru bakınca, sirkin asıl kulisleri görünmekteydi. Kafesler içinde hırlayan kaplanlar, koca filler, atlar, taylar,

şepmanzeler, gösterilerine hazırlanan türlü türlü hayvanlar. Hepsi çalışma halindeydiler. Bunların alıştırma yapma gereği bir piyanistinki kadar büyüktü. Çevrede hepsini kapsayan o mahut koku da duyuluyordu. Daha geri planda monte edilmiş çalışma odaları, onun arkasında da göstericiler için soyunma odaları vardı. Bunların tam karşısında göstericilerin sahneye çıkmak için kullandığı anakapı görünüyordu.

Sol taraftan müzik sesleri gelmekteydi. Hem öyle New York Filarmoni Orkestrasının müziği falan da değil. Coşkun, tenekemsi, avaz avaz haykıran, atonal bir müzik. Başka koşullar içinde olsa insanın kulak zarlarına bir saldırı diye niteleyebileceği türden. Oysa bu ortamda hiç bir zaman başka bir tür müzik beklenemezdi. Herkes alıştığı için mi, yoksa ortama yakıştığı için mi bilinmez ama, buranın müziği buydu kesinlikle. Pilgrim'le Fawcett birtakım kapılardan geçip, ön gösterilerin yer aldığı monte bölmelere geldiler. Küçük tiyatro gerçi fazla kalabalığı alamazdı ama, yine de ağzına kadar doluydu. Her şeyden önce öteki küçük yapıların hepsinden büyüktü. Pilgrim'le Fawcett ötekilere hiç bakmadan, dosdoğru buraya yürümüşlerdi.

Kapının üstünde bir yazı vardı: «Büyük Zihin Okuyucusu.» Konuklar adam başına birer dolar ödeyip içeri girdiler; en arkada, ayakta durabilecek kadar bir yer bulup gözlerini sahneye diktiler. Büyük zihin okuyucusunun ünü pek büyüktü anlaşılan.

Küçük sahnenin üstünde Bruno Wildermann görünüyordu. Boyu ortanın biraz üstünde, omuzları ortadan biraz genişçe bir adam. İnsanı özellikle etkileyen bir görünüşü yoktu. Nedeni, belki de şu anda boğazından ayak bileklerine kadar uzanan bir Çinli

Mandarin cübbesi giymiş olmasındandı. Kolları da çok boldu. İnce burunlu esmer yüzünün üstünde uzunca siyah saçları dikkati çekiyordu. Oldukça zeki bir görünüşü vardı. Ama çarpıcı olmaktan çok, sevimli denebilecek bir kişiydi. Sokakta yanınızdan geçse, başınızı çevirip ikinci kez bakmak gereksinimi duymazdınız.

Pilgrim alçak sesle: «Şu kollara bak,» dedi. «Bunların içine on tane tavşan saklar isterse.»

Ama Bruno o sıra sihirbazlık numaraları yapmıyordu. Yalnızca ilanlarda belirtildiği gibi zihin okumakla meşguldü. Derinden gelen gür bir sesi vardı. Konuşmasındaki yabancı aksanı o kadar belirsizdi ki, nere aksanı olduğunu kestirmek güçtü. Seyirciler arasındaki bir kadına, aklından bir şey düşünüp bunun ne olduğunu yanındakine fısıldamasını söyledi. Hemen arkasından kendisi, kadının düşündüğü şeyin ne olduğunu yüksek sesle açıkladı, her iki seyirci birden onayladılar:

Pilgrim: «Hile!» diye fısıldadı.

Bruno şu anda üç gönüllüyü sahneye çağırıyordu. Kısa bir kararsızlık döneminden sonra üç kadın sahneye çıktı. Bruno üçünü de birer küçük masaya oturttu, önlerine birer dosya kağıdı ve birer zarf verdi, bu kâğıtlara istediklerini yazmalarını ya da çizmelerini söyledi. Sonra kâğıtları katlatıp zarflara koydurdu ve kapattırdı. Bunlar yapılırken kendisi onlara arkası dönük, seyircilere bakarak bekliyordu. Kadınlar işlerini bitirdiklerinde Bruno onlara dönüp, elleri arkasında kenetlenmiş durumda zarflara baktı. Birkaç saniye sonra: Birinci zarfta bir gamalı haç işareti var,» dedi. «İkincide soru işareti, üçüncüde de içine iki köşegeni çizilmiş bir kare. Lütfen kâğıtları açıp seyircilere gösterir misiniz?»

Kadınlar zarfları açıp kâğıtları gösterdiler. Evet, birincisi gamalı haç, ikincisi soru işareti, üçüncüsü de köşegenli kareydi.

Fawcett, Pilgrim'in kulağına eğilip: «Üçlü hile mi?» diye sordu. Pilgrim düşünceli görünüyordu. Hiç karşılık vermedi.

Bruno o sırada: «Belki aklınıza, seyircilerin arasına kendi tanıdığım kişileri yerleştirmiş olabileceğim gelmiştir,» diye açıklama yapıyordu. «Ama hepiniz benimle anlaşmış olamazsınız. Olsanız, buraya kadar zahmet edip gösterimi izlemeye gelmezdiniz. Benim de böyle bir düzen kurmaya hiç bir zaman param yetmezdi. Yine de bu konudaki kuşkularınızı silmeye çalışacağım.» Eline kâğıttan bir uçak aldı. «Şimdi bunu sizlere doğru fırlatacağım. Elimden pek çok oyun gelir ama, kâğıt bir uçağın yönünü her halde değiştiremem. Kimse değiştiremez. Kâğıt uçağın değdiği ilk kişi lütfen sahneye gelsin.»

Uçağı seyircilere doğru uçurdu. Kâğıt bütün benzerleri gibi biraz gittikten sonra beklenmedik bir anda beklenmedik bir dönüş yaptı, yeni yetme bir delikanlının omuzuna çarptı. Genç adam, çekingen bir tavırla yerinden kalkıp sahneye çıkmıştı. Bruno onu yüreklendirmek için gülümsüyordu. Onun da eline az önce kadınlara verdiği gibi bir kağıtla bir zarf verdi.

«Sizden çok basit bir şey istiyorum,» dedi. «Üç sayı yazın, kâğıdı zarfın içine koyun.» Genç, söyleneni yaptı. Bruno'nun arkası ona dönüktü. Kâğıt zarfa girip zarf yapıştıktan sonra Bruno ona döndü. Ama zarfa ne dokundu, ne de baktı. Delikanlıya: «Yazdığınız üç sayıyı toplayıp bana ne tuttuğunu söyleyin,» dedi.

«Yirmi.»

«Yazdığınız sayılar yedi, yedi ve altıydı.»

Delikanlı kağıdı zarftan çıkarıp açarak seyircilere gösterdi. Yedi, yedi ve altıydı gerçekten.

Fawcett, Pilgrim'e baktı. Pilgrim'in yüzüne artık iyice düşünceli bir ifade oturmuştu. Eğer Bruno bunları önceden ayarlamamış da gerçekten yapıyorsa ya güçlü bir sihirbazdı ya da olağanüstü sahteci bir tip olmalıydı.

O sırada Bruno, numaralarının en iyisini anons ediyordu. Fotografik belleğini gözler önüne serecekti. Bir derginin çift sayfası üstündeki herhangi bir sözcüğü hangi dilde olursa olsun, anımsayıp söyleyecekti. Masters bunu duyunca hiç kimseye fırsat bırakmadan sahneye fırladı. Daha Bruno'nun açıklaması bitmeden.

Bruno, kaşının birini hafif bir alay ifadesiyle kaldırarak ona doğru yürüdü, elindeki açık dergiyi aldı, birkaç saniye baktıktan sonra geri verdi, soru soran bakışlarını Masters'a dikti.

Masters konuştu: «Sol sayfa, ikinci sütun, yedinci satırın tam ortasındaki sözcük. «Sözlerini bitirdikten sonra zafer dolu yarım bir gülüşle Bruno'ya baktı.

Bruno fazla düşünmeden: «Kanada,» dedi.

Masters'ın silik yüzündeki yarım gülümseme yok olmuştu. İnanmaz bir tavırla omuzlarını kaldırıp geri döndü, sahneden indi.

Dışarı çıktıklarında Fawcett: «Burno'nun CIA'ya da sızmış olabileceğini hiç sanmam,» dedi. «İnandın mı şimdi bari?»

«İnandım. Asıl gösteri ne zaman başlıyor.»

«Yarım saat sonra.»

«Hadi gidip adamın yüksek tel gösterisini izle-

yelim. Eğer orada da bunun yarısı kadar başarılıysa, adamımızı bulduk demektir.»

Üç ringli sirki çevreleyen tribünler hıncahınç doluydu. Ortalık müzik sesiyle çınlıyordu. Bu seferki daha iyi bir orkestraydı ama. Kulağı tedirgin etmeyen bir müzik çalınmaya başlamıştı. Herkes heyecanlı, herkesin yüzünde bir bekleme ifadesi. Sanki binlerce çocuk bir masal diyarına gelmiş gibi. Gözün değdiği her şey pırıl pırıl parlıyordu. Öyle teneke parıltısı da değil. Tam zengin bir sirkten beklenebileceği gibi. Ringleri örten kızıl toprak bir yana, insanı müzik kadar etkileyen gökkuşağı renkleri de havada dolaşıp durmaktaydı. Orta göbeğin çevresinde çok güzel giyinmiş genç kızlarla filler bir çember olmuştu. Ortadaysa palyaçolar gösteri yapıyor, halkı kırıp geçiriyordu. İzleyenler gerçi gülüyorlardı ama, biraz da sabırsızdılar. Bu gösteri çok güzel de olsa, yalnızca bir ısındırma niteliği taşıyordu. Gelecek büyük numaraların öncüsüydü bunlar. Bir sirkte asıl numaralar başlamadan önce hissedilen gerginlik ve heyecana başka hiç bir yerde rastlanamazdı.

Fawcett'le, Pilgrim, gösterileri en iyi görebilecekleri bir yere yan yana oturmuşlardı. Fawcett: «Wrinfield hangisi?» diye sordu.

Pilgrim belli etmeksizin kendi sıralarında, iki koltuk ilerde oturan bir adamı işaret etti. Lacivert, kusursuz elbiseler giymişti bu kişi. Kravatı elbisesine uyuyordu. Gömleği beyazdı. Yüzü ciddi, çok okuyan, bilgili birinin yüzüydü. Düzgün ayrılmış kır saçları, yuvarlak camlı gözlükleri vardı.

«Wrinfield o mu?»

Pilgrim başını salladı. Fawcett inanamamıştı. «Üniversite profesörüne benziyor, yahu!»

«Eskiden öyleymiş. Ekonomi profesörü. Ama bugün artık büyük bir sirkin patronu olmak da öyle azımsanacak bir iş sayılmaz. Hatta büyük iş sayılır. Zeka ister. Tasco Wrinfield de çok zeki bir adam.»

«Belki de fazla zeki. Öyle bir soyadıyla böyle bir işi yüklenmek...»

«Beş kuşaktan beri Amerikalı o.»

Fillerin sonuncusu da içeri girmişti. Birden trampetler çalmaya başladı, orkestranın sesi yükseldi, harika denebilecek iki siyah atın çektiği altın bir araba dörtnala ortaya çıktı. Arkasında da bir düzine atlı vardı. Atlıların ara sıra atlarına binip oturdukları da oluyordu ama genellikle yaptıkları, akrobasi gösterileriydi. İntihar sayılabilecek tehlikeli gösteriler. Kalabalık bağırıyor, çılgınca alkışlıyordu. Program başlamıştı artık.

Bundan sonraki numaralar, sirkin dünyada eşi bulunmadığı savını kanıtlıyor sayılabilirdi. Çok güzel düzenlenmişti. Heinrich Neubauer adlı bir aslan terbiyecisi, Bengal kaplanlarını eğiten Malthius adlı biri, şempanzelerini kendinden çok daha zeki göstermeyi kolayca başaran Carraciola, dünyanın en kuvvetli adamı olarak ilan edilen ve yüksek ipte, trapezde de gösteriler yapan Kan Dalın... İnanılmaz bir şeydi bu. Adam gösterileri sırasında her yanına asılmış, salkım saçak sallanan güzel sirk kızlarının ağırlığından hiç etkilenmiyor gibiydi. Lennie Loran adlı bir yüksek ip komedyeni, değme rodeo'cunun göze alamayacağı kement numaraları yapan Ron Roebuck, yirmi adımdan yanan bir sigarayı kesebilecek kadar güzel bıçak atan Manuelo... Üstelik gözleri bağlıyken! Ve düzinelerce numara. Hava balerinleri, cambazlar... Bir saat kadar sonra Pilgrim:

«Hiç kötü değil,» diye söyleniyordu. «Sanırım yıldızımızın sırası da geldi.»

Işıklar hafifletilmiş, orkestra çok dramatik bir müziğe geçmişti. Derken ışıklar yeniden parladı. Çok yükseklerdeki bir trapezin üstü yarım düzine kadar projektörle aydınlatıldı. Orada, pırıl pırıl leotard giymiş üç adam duruyordu. Ortadaki Bruno'ydu. Mandarin cübbesini çıkarınca, bedeni gerçekten etkileyici olmuştu. Geniş omuzlu, sert adaleliydi... Gerçek bir atlette görülebilecek bir beden. Öteki ikisi ondan biraz daha ufak tefekti. Üçünün de gözlerinde kara maskeler vardı. Müzik hafifleyip söndü. Halkın merak ve heyecan dolu bakışları altında, üç adam maskelerinin üstüne yüzlerini de örten birer kara başlık geçirdiler.

Pilgrim: «Galiba benim bulunduğum yer onlarınkinden iyi,» diye söylendi.

«Bence de öyle. Canım bakmak bile istemiyor.»

Ama baktılar. Kör Kartallar inanılmaz gösterilerini yaparken büyük bir dikkatle izlediler. Gerçekten inanılmaz bir işti bu. Orkestranın ara sıra yalnız davulla verdiği seslerin dışında, adamların birbirlerinin nerede olduğunu bilmelerine olanak yoktu. Devinimlerini bu kadar kusursuz biçimde nasıl ayarlıyorlar, zaman birimlerini nasıl hesaplıyorlardı acaba? Bir tek kez bile o altı elin birinde kararsızlık görülmedi. Sallanan trapezden sarkan tutucu, uçarak gelenin ellerini sapsağlam yakalamakta bir kez bile güçlük çekmedi. Bu gösteri dayanılmaz bir gerilimle tam dört dakika sürdü. Sürenin sonunda her yanı derin bir sessizlik kaplamıştı. Işıklar yine karardı. Halk ayağa fırladı. Alkışlıyor, bağırıyor, ıslık çalıyorlardı.

Pilgrim: «Kardeşleri üstüne bir şey biliyor musun?» diye sordu.

«Vladimir ve Yoffe. Pek bilmiyorum. Hem zaten istediğimiz işi tek kişi yapacak sanıyordum.»

«Öyle. Bruno isteyecek mi dersin? Kabul etmesi için neden var mı?»

«Bildiğimiz nedenlerin en güçlüleri onda da var. Ama yeterli olursa elbet. Doğu Avrupa'ya son geçişimde bazı soruşturmalar yaptım. Oradaki adamımız da fazla bir şey bilmiyordu, ama bildikleri de yeter bence. Bu aile yedi kişiden oluşuyor. Hepsi de sirk göstericisiymiş. Anneleriyle babaları hemen hemen emekli sayılabilir. Sınırı geçip kurtulabilen yalnızca bu üçü olmuş. Ötekileri gizli polis yakalamış. Nereden haber alıp yakaladıklarını bilemiyorum. Olaylar altı yedi yıl öncenin olayları. Bruno'nun karısı ölmüş. Bunu gözüyle gören tanıklar var. O ülkede yaşadıkları için ortaya çıkıp ifade veremiyorlar, ama burada olsalar, konuşabilecek durumdalar. İki yıllık evliymiş o sıra. Küçük kardeşine, annesiyle babasına ne olduğunu bilen yok. Gözden yitip gitmişler.»

«Milyonlarca kişi gibi. Evet, adamımız bu olmalı. Bay Wrinfield de kabullendi zaten. Umarım kendisi de kabul eder. Bunca haftadır çektiklerin de boşa gitmemiş olur.»

Işıklar parladı. Kör Kartallar şimdi de yerden yirmi beş metre yüksekte, telden yapılmış bir platform üstündeydiler. Bu platformdan karşıdaki bir başka platforma bir tel uzanıyordu. Aşağıdaki ringlerin hepsi boştu. Müzik susmuş, kalabalığın sesi kesilmişti.

Bruna ortaya bir bisiklet çıkardı. Omuzunda tahta bir çubuk görünüyordu. Kardeşlerinden birinin

elinde de uzun bir çelik direk vardı. Bruno bisikleti ilerletip ön tekerin platformdan dışarı, telim üstüne gelmesini sağladı; sonra durup kardeşinin, çelik çubuğu omuzundaki tahtanın üzerinde görünen yuvaya oturtmasını bekledi. Doğrusu pek sağlam bir durum yoktu ortada. Bruno iki ayağını pedallara basıp ilerlediği sıra, iki kardeşi de çubuğun iki ucunu yakaladılar; aynı anda ağırlıklarını öne vererek kendilerini platformdan aşağıya bıraktılar ve böylece çubuğun iki ucuna asılı kaldılar. Telin iyice sarkıp çukurlaştığı görüldü. Ama Bruno'da bir zorlanma sezilmedi. Adam ağır ağır, düzenli biçimde pedal çevirmeyi sürdürüyordu.

Birkaç dakika boyunca dengesini biraz kendi kurarak, ama büyük ölçüde Vladimir'le Yoffe'nin sağladıkları dengeden güç alarak, telin üzerinde bisikletle ileri geri gidip geldi; kardeşleri de bu arada olmadık akrobasi gösterileri sergilediler. Bir ara Bruno bisikletini hiç hareket ettirmeksizin tel üstünde durdururken, kardeşler sallanmalarını öyle arttırdılar ki, ikisi de çubuğun üzerinde amuda kalkmış durumda gözüktüler. Seyirciler suspus olmuştu. Bu heyecan bütünüyle tel gösterisinden ötürü değildi. Kör Kartalların tam altındaki ringde o sıra Neubauer, on iki aslanıyla gösteri yapıyordu. Ama herkesin gözü yine yukardaydı.

Gösterinin sonu geldiği zaman kalabalığın sessizliği, yerini rahatlamış gibi yükselen soluklara bıraktı. Bunu yine ayağa fırlamak, alkışlamak, bağırmak ve ıslıklar izledi. Yine bir önceki gibi içten, yine bir önceki gibi uzun süren alkışlardı.

Pilgrim; «Yeter bu bana,» dedi. «Zaten daha fazlasına sinirlerim dayanmaz. Wrinfield arkamdan çıkacak. Eğer yerine dönerken senin omzuna çar-

par da geçerse, Bruno bizimle görüşmeyi kabul etti demektir. Sirk bitince onun arkasından çıkacak, belli bir uzaklıktan kendisini izleyeceksin. Wrinfield'i yani.»

Pilgrim bu sözlerden sonra dikkati çekmeden, sağa sola da pek bakmadan yerinden kalkıp dışarı çıktı. Hemen hemen aynı anda Wrinfield de çıktı.

■

BİRKAÇ dakika sonra iki adam, Wrinfield'in çalışma odalarından birine kapanmış konuşuyorlardı. Oda biraz küçük olmakla birlikte, bir sekreterin düşlerine girecek odalardandı. Wrinfield'in daha büyük bir çalışma odası da vardı ama, o odada buradaki gibi Amerikan bar olmadığı için bugün burayı seçmişti. Yine de sirkte çalışanlara içki içme izni vermediği için kendisi de almadı.

Aslında Wrinfield dahil, sirkin bütün kadrosu trende yatıp kalkıyordu. Her birinin kendi kompartmanı vardı. Yalnız birkaç inatçı kişi, kendi arabaları ve kervanlarıyla treni izler dururdu. Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri'nin o koca toprakları üzerinde durmadan gidip gelirlerdi birlikte. Yola çıktıkları zaman sirkin hayvanları da trene yerleştirilirdi. En son dört vagon, büyük eşyanın istiflendiği yerdi. Traktörlerden vinçlere kadar, sirkin gösterilerini yürütebilmesine yarayan gerekli her şey buraya konurdu. Gösterilerin sürdürülmesi için gerekli planları ancak bir daha gerçekleştirebilirdi böyle sirklerde. Her karış alanın en iyi biçimde değerlendirilmesi koşuldu. Trenin zaten kendisi bir ejder gibiydi. Boyu yarım mil tutuyordu.

Pilgrim kendisine sunulan içkiyi kabul etti. «Bruno tam aradığım adam,» dedi. «Kabul eder mi dersiniz? Eğer etmeyecekse, Avrupa turnenizi şimdiden iptal edelim, bitsin gitsin.»

«Edecektir. Üç ayrı nedenle.» Wrinfield'in konuşması da kendisine uyuyordu: Kısa, kesin, iyi seçilmiş sözcüklerle: «Gördüğünüz gibi, adam korku nedir bilmiyor. Amerikan vatandaşlığına geçmiş, bütün yeni kişiler gibi... Anlıyorum, evet, gerçi vatandaşlığa geçeli beş yıl oldu ama, yine de daha dün sayılır bu süre... Evet, vatandaşlığa yeni geçtiği için, yeni ülkesine karşı duyduğu vatanseverlik duyguları sizinki ve benimkiyle karşılaştırılamayacak kadar hevesli ve güçlüdür. Üçüncüsü, anavatanıyla görülecek oldukça büyük bir hesabı var...»

«Hemen mi?»

«Hemen. Sonra da sizinle konuşuruz.»

«Benimle hiç konuşmayacaksınız. İkimizin de çıkarı için, ben ortada ne kadar az görünürsem o kadar iyi olur. Büroma bir kilometreden fazla sokulayım demeyin. Çevremizde bir bölük düşman ajanı, işsiz güçsüz güneşte oturup ön kapımızı izlemekle vakit geçirir. Aslında konuyu, Albay Fawcette benden çok daha iyi biliyor. Az önce yanımda oturan üniformalı adam. Avrupa Eylemleri Şefi.»

«Örgütünüzde subay bulundurduğunuzu bilmiyordum, Bay Pilgrim.»

«Bulundurmayız. Kılık değiştirdiği için öyle giyindi. O kadar sık giyer ki, onu o kılıkta görenler sivil görenlerden daha çoktur. Kendisine Albay denmesinin nedeni de budur. Yine de kendisini küçümsemek hatasına düşmeyin.»

FAWCETT, gösterinin sonuna kadar bekledi, görevinin emrettiği gibi herkesle birlikte alkışladı, Wrinfield'e hiç bakmadan dönüp salondan çıktı. Wrinfield ona işareti çoktan vermişti. Fawett sirkin kapısından uzaklaşıp karanlığın içinde, gittikçe artan yağmurun altında ilerledi. Wrinfield arkasından yetişebilsin diye ağır ağır gidiyordu. Sonunda koyu renk, büyük bir limuzin arabaya geldi. Az önce Pilgrim'le birlikte sirke geldikleri arabaydı bu. Fawcett arka kanepeye oturdu. Yüzünü elden geldiği kadar karanlığa sakladı.

«Merhaba,» dedi. «Adım Fawcett. Umarım kimse seni buraya gelirken görmemiştir.

Şoför karşılık verdi: «Görmedi, efendim. Çok dikkatle baktım çevreme. Zaten hava da kimsenin kimseyi denetlemesine pek elverişli değil.»

«Doğru.» Fawcett yan dönüp: «Tanıştığımıza sevindim», dedi ve içini çekti. «Bu komedi piyeslerine özgü gizlilik numaralarından ötürü özür dilerim. Ama artık çok geç. İçimize işlemiş çoktan. Şu anda bir arkadaşımızı bekliyoruz. Hah, işte geliyor.» Uzanıp kapıyı açtı, Wrinfield yanlarına bindi. Yüzünün bu karanlıkta görülebilen bölümü pek sakin sayılmazdı.

Fawcett: «Poynton Sokağına, Barker,» dedi. Barker sessizce başını sallayıp arabayı hareket ettirdi. Kimse konuşmuyordu. Wrinfield mutsuz gibiydi. Oturduğu yerde sürekli olarak kıpırdanıp duruyordu. Sonunda: «Galiba izleniyoruz,» dedi.

«Umarım öyledir. Yoksa ikinci arabanın şoförü sabaha kendini işsiz bulurdu. Ardımıza başkasının düşmediğinden emin olmak için geliyor. Anlıyorsunuz, değil mi?»

«Evet.» Ama Wrinfield'in ses tonu pek o ka-

dar fazla bir şey anlatmıyordu. Araba kenar mahallelerden birine girdiğinde, Wringield daha da tedirgin gözüktü. Hele güçsüz bir sokak lambasının az buçuk aydınlattığı gösterişsiz bir binanın önünde durunca büsbütün bozuldu. Yakınma dolu bir sesle:

«Burası kentin pek saygın bir mahallesi değil,» diye söylendi. «Bu ev de... iyi ünü olmayan bir eve benziyor.»

«Tam da öyle. Ama burası bizimdir. Yani genelevler tam bizim işler için biçilmiş kaftandır. İyi sır saklanır buralarda. Sözgelişi, Tesco Wrinfield'in bir gün böyle bir yere geleceği kimsenin aklına gelir mi? Haydi, içeri girelim.»

İKİNCİ BÖLÜM

BÖYLESİ salaşpur bir mahallede, böyle saygınlığı olmayan bir ev için, doğrusu salon insanı şaşırtacak kadar rahat döşenmişti. Yalnızca, burayı döşeyenin, taba rengine özel bir tutkusu var gibiydi. Kanepesi, koltuğu, halısı, ağır perdeleri hep aynı renkte, daha doğrusu aynı rengin değişik tonlarındaydı. Şöminede dumanı tütmeyen bir kömür ateşi yanıyordu. Wrinfield'le Bruno birer koltuğa oturdular. Fawcett oturum başkanlığını yapmak üzere kokteyl büfesinin başına geçti.

Bruno dikkatli bir sesle: «Lütfen bir daha anlatabilir misiniz?» diye sordu. «Bu sözünü ettiğiniz anti-madde konusu biraz karmaşık bir konu.»

Fawcett içini çekti. «Bunu isteyeceğinizden korkuyordum zaten. İlk anlatışımda yanlışlık yapmadığımdan eminim. Çünkü sizlere söylemem gereken şeyleri ezberlemiş, papağan gibi defalarca kendi kendime yinelemiştim. Bunu böyle yapmak

zorundaydım, çünkü konuyu kendim de pek bilmiyorum.» Fawcett bir yandan herkesin içkisini hazırlamış dağıtıyordu. Bruno'nunki sade bir sodaydı. İşini bitiren Fawcett çenesini ovalayarak: «Bu sefer biraz daha açık anlatmaya çalışayım,» dedi. «Belki o zaman kendim de daha iyi anlamaya başlarım.»

«Bildiğimiz maddeler atomlardan oluşmuştur. Bu atomları oluşturan öğelerse pek çoktur. Bilimcilerin, atomun yapısındaki giriftlik ve karmaşıklık önünde günden güne daha büyük şaşkınlıklara düştüğü ortada. Ama şu anda bizi ilgilendiren, atom yapısının iki basit elemanı yalnızca: Elektronlar ve protonlar. Dünyamızda, daha doğrusu evrenimizde elektronlar her zaman negatif, protonlar da her zaman pozitif yüklü olurlar. Ne var ki, bilimciler için hayat, bizler için olduğu kadar yalın olamıyor. Sözgelişi, daha bu yıl ortaya çıkan bir bulguya göre, bugüne değin farkına varılmayan ve Tanrı bilir, hangi elemanlardan oluşmuş bulunan bazı zerreciklerin, ışık hızının birkaç katına denk bir hızla yol aldığı saptanmıştır. Bu durum çok moral bozucu, çok cesaret kırıcı bir durumdur. Çünkü bugüne kadar bilimciler dünyasında, hiç bir şeyin ışıktan hızlı gidemeyeceği değişmez bir gerçek olarak kabul edilmiş bulunmaktaydı. Hoş, bu bizim konumuzun dışına düşüyor.

«Bundan bir süre önce Dickie ve Anderson adlı iki gökbilimci, kuramsal hesaplara dayanarak, pozitif yüklü elektronların da var olması gerektiği yolunda bazı tedirgin edici sonuçlara vardılar. Pozitif elektronların varlık gerçeği bugün bütün bilim dünyasınca kabul edilmektedir. Bunlara bilim dilinde bir ad bile verilmiş, pozitron denilmiştir.

Bu yetmiyormuş gibi, işleri daha da karıştırmak amacıyla, negatif yüklü protonların varlığı da keşfedilmiş bulunmaktadır. Bulanın adı, Berkeley'dir. Negatif elektrik yüklü protonlar, kolayca anlaşılabileceği gibi, bildiğimiz protonların zıt kutbunu oluşturmaktadır. Şimdi, pozitronlarla anti-protonların birleşmesinden, «anti-madde» denilen varlığın ortaya çıkacağını düşünmek doğaldır. Hiç bir ciddi bilimci, anti-madde'nin varlığından kuşku duymamaktadır.

«Kuşku duymadıkları ikinci bir nokta, bir elektronla bir pozitronun ya da bir protonla bir anti-protonun ya da bir atomla bir anti-madde atomunun karşılaşması halinde, ortaya çıkacak sonuçların felaket sayılacağıdır. Bu atomlar birbirini yok edecektir. Çünkü bu durumda bu atomlar öldürücü gamma ışınları çıkaracak, öyle bir gürültü, patlama ve ısı yaratacaklardır ki, yüzlerce kilometrekarelik alan içinde bütün hayat belirtileri bir an içinde silinip yok olacaktır. Bu konuda bütün bilimciler birleşiyor. Yapılan hesaplara göre, yalnızca iki gram kadar anti-maddenin, gezegenimizin güneş gören yanına uğraması halinde, dünyamız bütün hayat izleri silinmiş durumda yörüngesinden fırlayarak uzayda yuvarlanmaya başlayacaktır. Kuşkusuz, eğer ânında parçalanmamışsa...»

Wrinfield: «Ne hoş bir düşünce,» dedi. Yüzünde inanmış ifadeden eser yoktu. «Kusura bakmayın ama, bunlar bana işsiz güçsüzlerin uydurabileceği **science-fiction** hayalleri gibi geliyor.»

«Bana da öyle. Ama ne söyleniyorsa onu kabul etmek zorundayım. Zaten yavaş yavaş inanmaya da başlıyorum.»

«Bir şey sormak istiyorum. Şu anda dünyamız-

da bu anti-madde denilen şeyden hiç yok mu?»

«Anti-madde atomları karşılaştıkları her şeyi yok etme gücünde olduğuna göre, bulunmadığı gün gibi ortada.»

«O halde nereden geliyor bunlar?»

«Ben nereden bileyim?» Fawcett bunu kabalık etmek niyetiyle söylemiyordu. Yalnızca bilinmeyen bir âlem üzerinde akıl yürütmekten hoşlanmadığı için böyle tepki göstermişti. «Biz kendi evrenimizi var olan tek evren olarak kabul ediyoruz. Oysa nereden belli? Belki bizim evrenimizin dışında bir evren daha var. Belki bir sürü evren var. Son bilimsel varsayımlara göre, eğer böyle çok sayıda evren varsa, bunlardan bir tanesinin ya da daha fazlasının anti-madde'den kurulu olmaması için hiç bir neden yok.» Fawcett suratını asarak sustu. «Oralarda da zeki canlılar yaşıyorsa, onlar da bizim evrenimizi anti-madde'den kurulu olarak düşünüyorlardır her halde. Belki bizim evrenimiz, bir yerden fırlayan ters bir varlığın yarattığı bir evrendir. Kim bilebilir?»

Bruno: «Demek her şey yalnızca kuramsal düzeyde,» dedi. «Her şey henüz varsayım ve onun üstüne kurulu hesaplara dayanıyor. Ortada hiç bir kanıt yok, Albay Fawcett.»

«Bizce var,» derken, Fawcett gülümsedi. «Biz sözcüğünü kullandığım için özür dilerim. İnsan hayatı açısından felaket olarak nitelendirilebilecek bir olay, 1908 yılında Sibirya'nın şans eseri boş olan bir yöresinde meydana gelmiş bulunmaktadır. Olaydan yirmi yıl kadar sonra Rus bilimcileri durumu inceleme olanağını bulduklarında, yüz mil karelik bir alanda bütün ağaçların ısı etkisiyle devrilmeden kurumuş olduğunu gördüler. Ateş etkisiy-

le değil, yalnızca hızlı ısı artımı nedeniyle, dik durumlarını bozmadan ölmüştü ağaçlar. Eğer bu ürkütücü olay orada değil de New York'da ya da Londra'da geçmiş olsa, oraları bugün kapkara ölüm kentleri olarak görünecekti.»

Bruno: «Ama ya kanıt, Albayım!» dedi. «Biz kanıttan söz ediyorduk!»

«Evet, kanıt! Dünyada uzaydan gelen cisimlerin etkisiyle oluşan bütün felâketler, meteorlar yüzünden başımıza gelmiştir. Oysa Sibirya olayında hiç bir meteor izi olmadığı gibi, böyle bir cismin dünyaya çarpıp içine gömüldüğü üstüne de bir belirti de yoktur. Arizona'da, Güney Afrika'da meteorlar dünyaya çarptıkları zaman çok büyük kraterler bırakmışlardı. Bugünkü genel kanıya göre Sibirya olayını yaratan, bir gramın yüz milyonda biri kadar bir anti-madde zerreciğidir.»

Derin bir sessizlik oldu. Sonunda Wrinfield: «Pekâlâ,» dedi. «Bunu zaten konuşmuştuk. İkinci anlatılışında biraz daha iyi anlaşıldı diyelim. Pek de fark etmedi ya! Peki ne olacak?»

«Bundan on iki yıl kadar önce, Rusların anti-madde'nin sırrını keşfetmiş olduğu konusunda söylentiler çıkmıştı. Ama hiç kimse bunun üzerinde pek durmadı. Anti-madde, karşılaştığı her şeyi yok etme niteliğinde olduğuna göre, bu maddeyi depolamak gibi bir hareketin tehlikelerini göze almaya olanak yok diye düşünüldü.

«Evet, olanak yoktu. Ama ya olanak bulunursa ya da bulunmak üzereyse?.. Böyle bir gizi elinde bulunduran ülke, dünyayı elinde tutuyor demektir. Bunun yanında nükleer silahlar, emekleyen çocukların oynayabileceği oyuncaklar kadar tehlikesiz kalmaktadır.»

Uzun süre hiç kimse konuşmadı. Sonra Wrinfield: «Eğer böyle bir silahın varlığı ya da var olabileceği konusunda bazı bilgileriniz olmasa, bizi buraya toplayıp bu sözleri söylemezdiniz,» dedi.

«Böyle olduğuna inanmam için bazı nedenler var. Bu olasılık, modern dünyanın bütün istihbarat ajanlarını yıllardan beri meşgul eden bir konudur.»

«Anlaşılan bu silahla ilgili bilgilere sahip olan ulus da biz değiliz. Çünkü biz olsaydık, yine bunları açıklamanıza gerek kalmayacaktı.»

«Elbette.»

«Silah, her halde İngiltere gibi bir ülkenin elinde de değil!»

«Öyle olsa, ortada kaygılanacak bir durum olmazdı.»

«Çünkü iş çığrından çıkarsa, onlar sorumluluk sahibi yanlarla bağlaşık olmayı bileceklerdir, değil mi?»

«Bundan iyi belirtmek olanaksız.»

«Demek ki bu giz, birileri tarafından bilinen öyle bir ülkenin elinde ki, iş çığrından çıktığı zaman o ülke dostça davranmayı da, sorumluluk taşımayı da bilemeyecek. Öyle mi?»

«Tıpatıp öyle.» Fawcett içinden, Wrinfield'in zekasını küçümsememek konusunda Pilgrim'in verdiği öğütü anımsıyordu.

Wrinfield ağır ağır! «Bay Pilgrim'le bazı konularda anlaşmaya varmış olduğumuzu biliyorsunuzdur.» diye konuştu.

«Ama bana bunların hiç birini anlatmamıştı.»

«Çünkü daha zamanı gelmemişti.»

«Şimdi geldi mi?»

«Şimdi de gelmediyse, hiç bir zaman gelmeyecek demektir.»

«Demek siz bu gizli formülü, gizi, ya da adına ne diyorsanız onu, istiyorsunuz!»

Fawcett, Wrinfield'in zekası konusunda vardığı acele yargıdan kuşkulanmaya başlamıştı.

«Siz ne düşünüyorsunuz?» diye sordu.

«Neden kendimizi böyle bir konuda başka bir ülkeden daha sağduyulu, daha sorumluluk sahibi olarak görüyoruz?»

«Ben Amerika Birleşik Devletleri hükümetinin maaşlı bir memuruyum. Bunun nedenini düşünmek benim haddim değildir.»

«İkinci Dünya Savaşı sırasında, Almanya'da Gestapo'yla SS'ler de böyle düşünmüştü. O günden bu yana, Rusya'da KGB de aynı düşünceyi benimsiyor. Bu sizin dikkatinizden kaçmış olamaz.»

«Kaçmıyor. Ama böyle bir benzetmenin yerinde olduğunu sanmıyorum. Birleşik Amerika'nın niyeti daha büyük bir gücü elde etmek değil. Yani silah gücünü geliştirmek değil. Daha şimdiden elimizde yeterinden çok öldürücü silah olduğunu ben de sizin kadar biliyorum. Ama öte yandan, böyle bir gizin, Orta Afrika Cumhuriyetlerinden herhangi birinin eline düştüğü zaman ne gibi sonuçlar doğurabileceğini gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz? Biz yalnızca kendi ülkemizin, birçok başka ülkeden daha sorumlu davranabileceği inancındayız.»

«Bu umutla yaşamak zorundayız aslında.»

Fawcett, ağzından kurtulan ve belli bir rahatlamayı belirten derin soluğunu saklamaya çalıştı. «Yani katılıyorsunuz, değil mi?»

«Katılıyorum. Az önce bana, açıklamanin zamanı geldi demiştiniz. Neden?»

«İnşallah o konuda yanılmamışımdır.»

Bruno oturduğu yerde kıpırdandı. «Benden ne istiyorsunuz, Albayım?»

Fawcett içinden, 'bazen sözü dolaştırmanın hiç gereği kalmıyor, diye düşündü ve Bruno'ya döndü: «Onu al ve bize getir!»

Bruno ayağa kalktı, kendine bir bardak soda daha doldurdu. Hepsini içtikten sonra koltuğuna dönüp oturdu. «Yani çalayım mı?»

«Al! Bir manyağın elinden tabancayı almak sence çalmak mıdır?»

«Ama neden ben?»

«Çünkü sende kendine özgü bazı yetenekler var. Hangilerini ne türlü kullanacağını açıklayabilmem için, önce senden bir karşılık almak zorundayım. Bildiğim tek şey, ortada bu formülden yalnızca bir tane olduğu, bunu bilenin ve uygulayabilecek olanın da tek kişi olduğu ve adamın da, formülün de yerini biliyoruz.»

«Nerede?»

Fawcett hiç duraklamadı: «Crau'da.»

Bruno'nun tepkisi hiç de Fawcett'in beklediği gibi olmamıştı. Konuştuğu zaman sesi de yüzü kadar ifadesizdi. Yalnızca: «Crau!» sözcüğünü yinelemekle yetindi.

«Evet, Crau. Senin ülken. Yaşadığın, içinde yetiştiğin kent.»

Bruno hemen karşılık vermedi. Bir dakika kadar sessizce koltuğunda oturdu, sonra: «Eğer kabul edersem oraya nasıl gideceğim? Sınırları kaçak olarak mı geçeceğim? Paraşütle mi atlayacağım?»

Fawcett, duyduğu büyük sevinci ve zevki sak-

lamak için kahramanca bir çaba gösterdi ve başarılı da oldu. Wrinfield'i de, Bruno'yu da birkaç dakikada kazanmayı bilmişti. Sakin bir sesle: «Bu kadar dramatik şeylere gerek yok,» dedi. «Yalnızca sirkin turnesi sırasında oraya uğrayacaksınız.»

Bruno bu sefer iyice şaşalamışa benziyordu. Wrinfield konuşmak gereğini duydu: «Doğru söylüyor, Bruno. Biz... yani daha doğrusu ben, bu konuda hükümetle işbirliği yapmayı kabul etmiş bulunuyorum. Gerçi şu ana kadar yapılacak işin niteliği konusunda pek bilgim yoktu ama, yine de... Kısa bir Avrupa turnesi yapacağız. Daha çok Doğu Avrupa ülkelerini dolaşacağız. İlişkilerimiz başladı, oldukça ilerledi bile. Çok olağan bir şey. Onlar bize sirklerini, dans gruplarını, şarkıcılarını göndermiyor mu? Biz de karşılık vermiş olacağız.»

«Bütün sirk mi?»

«Hayır. O olamazdı elbette. Hepsini götürmek olanak dışı. Yalnızca en güzel numaraların en seçkinlerini alacağız.» Wrinfield hafifçe gülümsedi. «Bunun seni de kapsayacağı gün gibi ortada.»

«Ya kabul etmezsem?»

«O zaman turneyi iptal edeceğiz.»

Bruno, Fawcett'e baktı: «Bay Wrinfield'in zararını ödemek hükümetinize belki bir milyon dolara malolur,» dedi.

«Hükümetimize, öyle mi? Biz istediğimizi elde etmek için milyar harcamaya bile hazırız.»

Bruno bakışlarını, Fawcett'in yüzünden Wrinfield'inkine çevirdi, sonra yine Fawcett'e döndü. «Giderim,» dedi.

«Harika! Çok teşekkürler. Vatanınızdan size şükran ve teşekkürler. Şimdi ayrıntıları...»

«Vatanımın teşekkür etmesi gerekmiyor.»

Bu sözler biraz fazla kesindi ama, yine de alınmayı gerektirecek gibi değildi.

Yine de Fawcett biraz şaşalamıştı. Önce bu sözcüklerin gerisinde yatan anlamı kestirmeye çalıştı, sonra bunu yapmasa daha iyi edeceğine karar verdi. «Nasıl isterseniz,» dedi. «Az önce söylemeye çalıştığım gibi, ayrıntılar size daha sonra verilebilir. Bay Wrinfield, acaba Bay Pilgrim'le görüştüğünüzde kendisi size yola çıkarken kadronuza yeni iki kişi daha almanızı önermiş miydi?»

«Öyle bir şey söylemedi.» Wrinfield'in aklı biraz karışmış gibiydi. «Bakıyorum Bay Pilgrim'in bana söylemediği şeyler epey çokmuş,» diye ekledi.

«Bay Pilgrim işini iyi bilir.» Artık her ikisini de kazanmış olduğuna göre Fawcett elindeki kadife eldivenleri çıkarmakta sakınca görmüyordu. Yine de davranışı uygar ve terbiyeliydi. «Her ikinizin işbirliğini sağlamadan önce sizleri ayrıntılara boğmanın gereği yoktu aslında. Yanınıza alacağınız kişiler, Doktor Harper'le Maria adlı bir binici kız. Bizim adamlarımızdır. Amacımız için çok önemi olan kişiler. Bu konuda da daha sonra ayrıntılı bilgi vereceğim. Önce Bay Pilgrim'le acele görüşmem gereken bazı konular var. Bruno, lütfen bana bu işi neden kabul ettiğini söyleyebilir misin? Görevin çok tehlikeli olduğunu ve bir terslik olur da yakalanırsan, bizimle hiç bir ilişkin bulunmadığını açıklamak zorunda kalacağımızı şimdiden belirtmek isterim. Neden?»

Bruno omuzlarını kaldırdı: «Nedenini hangimiz bilebiliriz ki? İnsanın kendi kendine bile açıklamasını yapamayacağı bir sürü neden vardır. Belki biraz şükran borcu... Ülkem beni kapı dışarı ettiği zaman, alıp bağrına basan Amerika olmuştu. Ora-

da bana yaptıkları kötülüğü yüzlerine çarpmak istediğim bazı kimseler var. Eski ülkemde, eğer gerçekten böyle bir silah geliştirilmişse, bunu kullanmakta bir an bile kararsızlık göstermeyecek bazı sorumsuz kişilerin var olduğunu da biliyorum. Ayrıca, bu işi yapabilmek için başkalarının sahip olmadığı, kendime özgü yeteneklerim olduğunu da söylediniz. Bunların neler olduğunu daha bilmiyorum. Ama durum gerçekten böyleyse, kendi yerime bir başkasının gönderilmesini nasıl göze alabilirim? Yalnız istediğinizi ele geçirememekle kalmaz, bu uğurda ölebilir de. Böyle olayların ağırlığını vicdanımda taşımak istemem.» Hafifçe gülümsedi. «Diyelim ki biraz da serüven aşkından.»

«Ya gerçek nedenin?»

Bruno yalnızca: «Savaştan nefret ettiğim için,» demekle yetindi.

«Hmm. Beklediğim karşılık bu değildi ama, yine de kötü sayılmaz.» Fawcett ayağa kalktı. «Teşekkür ederim, Baylar,» dedi. Ayırdığınız vakit için, gösterdiğiniz sabır için, özellikle de sunduğunuz işbirliği için teşekkür ederim. Arabalar sizi geri götürecek.»

Wrinfield: «Ya siz?» diye sordu. «Siz, Bay Pilgrim'in bürosuna nasıl gideceksiniz?»

«Buradaki madamla aramızda bazı anlaşmalar var. Bana bir araç sağlayacağından eminim.»

■

FAWCETT, Pilgrim'in kapısına yaklaşırken elinde anahtarları hazırdı. Pilgrim bu evde hem ya-

tıp kalkar, hem de çalışırdı. Fawcett kapıya vardığı zaman anahtarları cebine koydu. Çünkü kapının açık olduğunu görmüştü. Pilgrim'e hiç uymayan bir davranıştı bu. Kilitlemek bir yana, doğru dürüst kapatmamıştı bile kapısını. İtip içeriye girdi. Aklına ilk gelen düşünce, az önce Wrinfield'e! 'Bay Pilgrim işini bilir', derken durumu belki biraz abartmış olabileceğiydi.

Pilgrim yerde, halının üstünde yatıyordu. Onu orada yatar durumda bırakan kişinin her halde evinde yeterince buz çatalı vardı. Çünkü Pilgrim'in ensesine saplanmış olanı çekip almaya gerek görmemişti. Bir anda ölmüş olmalıydı Pilgrim. Pahalı gömleğinde bir tek kan damlası bile yoktu. Fawcett diz çöküp ölünün yüzüne baktı. Hayattayken olduğu gibi sakin ve ifadesiz bir yüz. Pilgrim, başına gelenin nasıl bir iş olduğunu bilmek bir yana, başına bir şey geleceğini bile anlayamadan ölmüştü.

Fawcett ayağa kalktı, telefonun yanına gidip açtı.

«Doktor Harper, lütfen,» dedi. «Söyleyin hemen gelsin.»

Doktor Harper iyi yürekli bir sağlık görevlisinin karikatürü sayılabilecek biri değildi. Doktor deyince akla ilk gelen tip de onun tipi değildi. Ama yine de bu adamı başka bir meslekte düşünmek güçtü. Davranışlarında doktorlara özgü bir kesinlik vardı. İnce uzun, dikkati çekmeyen, şakakları ağarmış, sivri çerçeveli gözlükler takan bir adamdı. Bakışlarında da baktığı yeri deler gibi bir nitelik duruyordu. Bu belki karşısındakine böyle gelmekteydi. Belki isteyerek böyle bakıyor, belki de alışkanlık haline getirdiği için farkında olmaksızın yapıyordu. Sivri çerçeveli gözlük, doktorların ol-

dukça işine yarayan bir aletti. Böyle bir gözlüğe bakan hasta, kendisinin sapasağlam mı olduğunu, yoksa birkaç haftalık ömrü mü kaldığını kolay kolay anlayamazdı. Doktor Harper'in kılığı da, muayene etmekte olduğu cesedinki kadar kusursuzdu. Siyah doktor çantası elinin altındaydı ama, onu kullanmaya kalkışmamıştı. «Bu geceki olaylar üstüne başka bilgin yok demek!» dedi.

«Hepsi o kadar.»

«Wrinfield mi sence? Durumu önceden bilen tek kişi oydu. Yani bu geceden önce bilen.»

«Ama ayrıntıları bu geceden önce bilmiyordu. O olamaz. Zaten eline fırsat da geçmedi. Hep yanımdaydı.»

«Dünyada suç ortağı diye de bir şey vardır.»

«Olamaz. Adamı görünce anlayacaksın. Sicili pırıl pırıl. Pilgrim günlerce inceledi onu. Ayrıca, vatanseverliği de hiç kuşku götürmez. Belki iç çamaşırına bile bir Amerika rozeti dikmiştir. Hiç şaşmam. Sonra, eğer böyle bir şeye niyeti olsa o koca sirki, daha doğrusu sirkin büyük bölümünü Avrupa turnesine hazırlama zahmetine girer miydi? Gerçi paravan kurmak, işi gölgelemek diye bir şey de vardır ama... yapar mıydı, soruyorum sana?»

«Pek sanmam.»

«Bununla birlikte, bence yine de Wrinfield'le Bruno'yu buraya çağıralım. Neleri göze almaları gerektiğini görmeleri için. Amirale de hemen haber vermek gerek. Ben Barker'le Masters'ı bulana kadar sen onu arar mısın?»

«Şu telefon mu?»

«Evet o.»

Çağrılan kişiler geldiğinde, Doktor Harper hâ-

lâ telefondaydı. Barker az önceki şoför, Masters'da sahnede Bruno'yla karşı karşıya gelen kır saçlı adamdı. Fawcett onlara: «Wrinfield'le Bruno'yu hemen buraya getirin,» dedi. «Onlara işin çok önemli ve acele olduğunu söyleyin ama, olaydan söz etmeyin.» Eliyle yerdeki cesedi gösteriyordu. «Onları içeriye arka tünelden sokun. Çabuk olun!»

Fawcett kapıyı Barker'le Masters'in ardından kapattı, ama kilitlemedi. Doktor Harper de bu arada telefonu kapıyordu. Fawcett'e: «Gizli tutacağız,» dedi. «Amirale göre, Pilgrim'in yakın akrabası falan yokmuş. Olsa en iyi o bilirdi. Bu yüzden, kalp krizi sonucu öldüğünü söyleyeceğiz. Hipokrat yeminimin canına okunuyor. Amiral neredeyse gelir.»

Fawcett'in yüzü üzgündü. «Tahmin etmiştim,» dedi. «Bu durumun onu etkileyeceği belliydi. Pilgrim, Amiralin gözünün bebeği sayılırdı. Ayrıca, yerine geçebilecek en güçlü adaydı da. Şimdi ellerinde toz şişeleri taşıyan çömezleri çağıralım da, çevrede biraz parmak izi arasınlar. Bulacakları yok ama...»

«O kadar emin misin?»

«Eminim. Cinayet aracını sapladığı yerde bırakıp gidecek kadar soğukkanlı olan insan, kendinden iyice emin demektir. Hem cesedin yatış pozuna baksana. Ayakları kapı tarafında, başı öte yanda.»

«Ne olmuş?»

«Bir kez kapıya bu kadar yakın olması, kapı çalındığı zaman kendisinin açmış olduğunu gösteriyor. Karşısında şüpheli birini görse, arkasını döner miydi? Onu öldüren her kimse, Pilgrim'in hem iyi tanıdığı, hem de güvendiği biri olmalı!»

HAKLIYDI Fawcett. Gelen iki parmak izi uzmanı hiç bir şey bulamamıştı. İzin kesinlikle bulunması gereken tek yer, buz çatalının sapıydı. Orası da tertemiz çıkmıştı. Tıpkı kapı tokmakları gibi. Onlar çıkarken, içeri kapıyı vurmaya, izin istemeye gerek görmeyen biri daldı.

Amiral, hepimizin sevimli amcasına benzeyen bir tipti. Ya da zengin bir çiftçiye... belki de gerçekte neyse ona. Yani, emekli bir donanma amiraline. Topluca, kırmızı suratlı, tuz biber karışımı renginde saçlı, her yanından otorite saçan biri. Sorulunca elli beş yaşında olduğunu söylerdi ama, bundan en az on yaş daha genç görünüyordu. Yerdeki ölüye baktığı zaman kişiliğinde yumuşak görünen ne varsa silinir gibi oldu. Doktor Harper'a döndü:

«Ölüm raporunu yazdın mı? Kalp yetmezliği diyeceksin.»

Doktor Harper başını iki yana salladı.

«O halde hemen yaz, Pilgrim'i de özel morgumuza kaldırt.»

Fawcett: «Bir iki dakika bekleyemez miyiz, efendim?» diye sordu. «Kaldırtmak için demek istiyorum. İki kişi çağırtmıştım. Neredeyse gelecekler. Sirkin sahibiyle yeni... ııı... elemanımız. Bu işle ikisinin de ilgisi olmadığından eminim. Ama yine de tepkilerini görmek ilginç olacaktır. Ayrıca, bu olaya karşın hâlâ gitmek isteyip istemediklerini de sormak gerekir.»

«Buradan çıkar çıkmaz ilk telefona koşmayacaklarını garanti edebilir misin? Böyle bir haberi alabilmek için sorumlu müdür yardımcısını gözden çıkarmayacak gazete düşünemiyorum.»

«Bunu hesaplamadığımı mı sanıyorsunuz,

efendim?» Fawcett'in sesine resmiyetten biraz uzak bir hava gelmişti: «Hiç bir garanti yok. Yalnızca benim inancım var.»

Amiral barışı sağlayabilmek için yumuşak bir sesle: «Evet, o var,» dedi. Özür dilemeye en çok bu kadar yaklaşabilirdi. «Pekâlâ.» Bir an durup eski otoritesini sağlamaya çalıştı. «Umarım ön kapıyı vurup içeri girmeye kalkmazlar.»

«Onları Barker'le Masters getiriyor. Arka tünelden.»

Adlarının söylenmesini bekliyorlarmış gibi, Barker'le Masters aynı anda tünel yönündeki kapıda belirdiler. Yana çekilip, Wrinfield'le Bruno'nun geçmesi için yol verdiler. Fawcett, Doktor Harper'la Amiralin de yeni gelenlerin yüzlerini kendisi kadar dikkatle izlediklerinden emindi. Ama Wrinfield'le Bruno'nun onlara baktığı yoktu. İnsan ayaklarının dibinde bir ceset bulunduğunu görürse, bakışlarını sağa sola dağıtmak elinden gelmezdi. Bruno'nun tepkisi, ondan beklenebileceği gibi pek küçük oldu. Gözlerindeki daralma, dudaklarındaki gerilme varla yok arası denecek kadar azdı. Ama Wrinfield'in tepkisi insanın rüyasına girecek kadar gösterişliydi: Yüzünden bütün kam çekilmiş, kül rengine dönüşmüştü. Titreyen elini uzatıp yanındaki şöminenin taşına dayandı. Bir an için yere düşecek gibi olmuştu.

Fawcett'in, bildiklerini onlara anlatması üç dakika sürdü. Bu süre dolduğu zaman, elinde konyak bardağıyla bir koltuğa oturtulmuş olan Wrinfield hâlâ titriyordu. Bruno, kendine getirici içki teklifini geri çevirmişti. Sözü Amiral aldı:

Wrinfield'e: «Sirkin içinde hiç düşmanınız var mı?» diye sordu.

«Düşman mı? Sirkin içinde mi?» Wrinfield pek şaşırmıştı. «Ulu Tanrım! Elbette ki yok! Belki size bayat bir tanımlama gibi gelebilir ama, biz kocaman, mutlu bir aile gibiyizdir.»

«Peki, başka yerde düşmanınız?»

«Bütün başarılı insanların düşmanları vardır. Düşman denebilirse kuşkusuz... Rekabet vardır, kıskançlık vardır, baltalama vardır. Ama düşman!..» Pilgrim'e doğru, gözlerinden hemen hemen korku denebilecek bir ifadeyle bakarak ürperdi. «Bu tür düşmanlık değil.» Bir an sustu. Amirale güvenik bir bakışla baktı. Yeniden konuşmaya başladığında sesindeki titreme yok olmuştu. «Bana bu soruları neden soruyorsunuz? Öldürülen ben değilim ki... Bay Pilgrim!»

«Ama arada bir bağlantı var. Fawcett, anlat!»

«Evet, bir bağlantı var. Açık konuşabilir miyim, efendim?»

«Anlayamadım.»

«Eh, hâlâ genel telefon kulübeleri ve kurbanlık sorumlu müdür yardımcıları var...»

«Saçmalama. O konuda özür diledim ya!»

«Başüstüne, efendim.» Fawcett kısa süre düşündü, anımsamaya çalıştı, ama geçmiş konuşmalar arasında hiç bir özür dileme sözü anımsayamadı. Yine de şimdi bunu tartışmanın anlamı yoktu. «Dediğiniz gibi, bir bağlantı var,» diye söze başladı. «Belli ki dışarıya bilgi sızmış. Bu sızma ancak bizim örgütümüzden olabilir. Amiralim, az önce bu baylara da söylediğim gibi, Pilgrim'i öldüren, kesinlikle onun iyi tanıdığı biriydi. Bu durumda bilginin sızabilme noktaları yalnızca siz, Pilgrim'in kendisi, Doktor Harper ve ben olabiliriz. Çünkü asıl amaçların neler olduğunu yalnızca biz

dördümüz biliyorduk. Ayrıca, örgütteki araştırıcılar, telefon santralları, şoförler ve bu gibi kişiler de, Bay Wrinfield'in sirkiyle ilişki kurmuş olduğumuzu bilmekteydiler. Dünyada içine düşman ajanı sızmamış bir istihbarat örgütü bulmak olanaksızdır. Böyle ajanlar zamanla çok güven kazanabilir; örgütte yükselip, kuşku düzeyinin üstüne çıkabilirler. Kuruluşumuzun böyle olasılıklara yer bırakmayan tek kuruluş olduğunu varsaymak biraz safça bir davranış olacaktır kanısındayım.

«Bay Wrinfield'in bir Avrupa turnesi planladığı, çok gizli bir devlet sırrı niteliğinde değildi. Sirkin ziyaret edeceği kentler arasında Crau'nun da bulunduğunu saptamak, daha da kolaydı. Crau'dakiler açısından, daha doğrusu Crau'daki projeyi korumakla görevli olanlar açısından, rastlantı gerçi yine rastlantıydı ama, bu sirkin CIA'yla sürekli ilişki halinde olması biraz aşırıya kaçıyordu.»

«Peki, Pilgrim ne diye öldürülsün? Bir uyarı olarak mı?»

«Bir bakıma öyle, efendim; evet.»

«Biraz daha açık konuşabilir misiniz, Bay Fawcett?»

«Evet, efendim. Bu davranışın bir uyarı olduğuna hiç kuşku yok. Ama bu cinayetin onlar açısından daha anlamlı ve haklı olabilmesi için, uyarıdan başka bir amacı daha olması gerekir. Karşımızdakiler belki mantıksız kimselerdir ama, bir çeşit akıl yürüttüklerini de kabul etmek zorundayız. Dolayısiyle bu öldürme hareketi aynı zamanda bir çağrı ve bir uyarı niteliği taşımaktadır. Yani dikkate almamızı istedikleri bir uyarıdır. Eğer Bay Wrinfield'in bu turnesinin bizim tarafımızdan düzenlendiğini biliyorlarsa, Pilgrim'i onların öldür-

düğünden hiç kuşku duymayacağımızı da bildiklerine göre, bütün bunlara karşın planımıza devam edip turneye çıkarsak, cayılamayacak bir amacın ardındayız demektir. Bunun kanıtını da Crau'da elde edeceklerdir.

«Bizi uluslararası düzeyde küçük düşürmek istiyorlar. Koskoca bir sirkin, bütün çalışanlarıyla birlikte tutuklandığını düşünsenize. Bunun yankılarının ne ölçüde geniş olabileceğini tasarlayabiliyor musunuz? Böyle bir olaydan sonra, oturulacak her pazarlık masasında Doğu Blokunun bize karşı ne kadar güçlü olacağını da düşünebiliyor musunuz? Dünyanın maskarası olacağız. Bize duyulan güven yerle bir olacak. Doğu'nun da, Batı'nın da alaya aldığı budalalara döneceğiz. U-2 uçağı hikâyesi bunun yanında zemzemle yıkanmış sayılır.»

«Öyle mi? Peki CIA bünyesindeki bu haini yakalama olanağımızı da hesaplar mısın?»

«Şu anda mı?»

«Evet.»

«Sıfır.»

«Doktor Harper, siz?».

«Ben de aynı kanıdayım. Hiç bir şansımız yok. Bu iş, binadaki yüzlerce görevliden her birinin başına bir nöbetçi dikmek demektir, efendim.»

«O zaman da nöbetçileri kim denetleyecek? Söylemek istediğiniz bu mu?»

«Saygıda kusur etmek istemem ama, ne demek istediğimi bildiğinizi sanıyorum, efendim.»

«Ne yazık!» Amiral, elini iç cebine atıp, iki kart çıkardı; birini Wrinfield'e, ötekini Bruno'ya uzattı. «Eğer benimle görüşmek isterseniz, bu numaraya telefon edip Charles'ı isteyin. Asıl kimliğim konusunda tahminleriniz varsa, ki olmaması

için sizin de bizler kadar budala olmanız gerekir, lütfen bu tahminlerinizi kendinize saklarsınız.» İçini çekti. «Evet, Fawcett! Ne yazık ki durumu inceleyiş biçimin gerçeğe tıpatıp uyuyor. İkinci bir varsayım yolu yok bile. Ama ne olursa olsun, o formülü elde etme zorunluğumuz her güçlüğün önünde geliyor. Belki başka yollar aramak zorunda da kalabiliriz.»

«Başka hiç bir yol yok.»

Harper de başını sallıyordu. «Evet, yok.»

Amiral onlara bakıp, başını eğdi. «Başka yol yok. Ya Bruno ya da hiç.»

Fawcett düzeltti: «Ya Bruno ve sirk ya da hiç.»

«Galiba öyle.» Amiral düşünceli gözlerle Wrinfield'e baktı. «Söyleyin bana, gözden çıkarılan bir insan olmak fikri size nasıl geliyor?»

Wrinfield bardağındaki içkiyi bitirdi. Artık titremiyordu. Dengesini yeni baştan kazanmıştı. «Pek düşünemiyorum,» dedi.

«Tutuklanmayı da mı?»

«Onu da.»

«Duygularınızı anlıyorum. İşinizi engelleyebilir. Yani fikrinizi değiştirdiniz mi?»

«Bilmiyorum. Bilemiyorum.» Wrinfield'in bakışları kaygılı düşünceler yansıtarak Bruno'ya döndü. «Bruno!» dedi.

«Ben gideceğim.» Bruno'nun sesi renksiz ve dümdüz çıkıyordu. İçinde heyecandan eser yoktu. «Eğer tek başıma gitmem gerekirse, tek başıma giderim. Daha oraya nasıl gidebileceğimi de, gittiğim zaman ne yapacağımı da bilmiyorum. Ama yine de gideceğim.»

Wrinfield içini çekti: «O kadar o halde,» dedi.

Belli belirsiz gülümsedi. «Hiç bir yeni göçmenin, beş kuşaktan bu yana Amerikalı olan benim gibi birini utandırmasına meydan veremem.»

«Teşekkür ederim, Bay Wrinfield.» Amiral'in bakışları Bruno'ya döndü. Bu bakışlarda belki merak, belki takdir olarak nitelendirilebilecek ışıklar parlıyordu. «Size de teşekkür ederim. Söyler misiniz bana, bu kesin kararınız neden ileri geliyor?»

«Bay Fawcett'e söylemiştim: Savaştan nefret ederim!»

■

AMİRAL, Doktor Harper, Wrinfield ve Bruno gitmişlerdi. Pilgrim de götürülmüştü. Üç güne kadar cenazesi kaldırılacak, hiç kimse neden öldüğünü bilmeyecekti. Böyle durumlar casusluk ve karşı-casusluk işini meslek olarak seçenler arasında pek de seyrek rastlanan şeyler sayılamazdı. Fawcett yüzünü kaslarının elverdiği kadar asmış, Pilgrim'in evinde bir sağa bir sola dolaşırken telefon çalmaya başladı. Fawcett hemen kulaklığı kaldırdı.

Kulağına gelen ses boğuk ve titrekti: «Fawcett! Fawcett! Siz misiniz, Fawcett?»

«Evet. Kimsiniz?»

«Telefonda söyleyemem. Kim olduğumu çok iyi biliyorsunuz.» Ses öylesine titriyordu ki, tanımak olanaksızdı. «Tanrı aşkına hemen buraya gelin. Çok korkunç bir şey oldu.»

«Ne?»

«Buraya gelin.» Ses yalvarıyordu. «Hem lüt-

fen yalnız gelin. Ben çalışma odamda olacağım. Sirkteki çalışma odamda.»

Telefon kapanmıştı. Fawcett kapatma düğmesini çıkırdattı, ama çevir sesi devam ediyordu. Bunun üzerine aygıtı kapatıp, odadan çıktı, kapıyı arkasından kilitledi; bodrumdaki garaja inen asansöre bindi; arabasıyla karanlığın içinde ve yağmurun altında sirke doğru yola koyuldu.

Büyük kuruluşun dış ışıkları hep sönmüştü. Yalnızca birkaç tanesi yanıyordu. Artık görevlilerin hepsi trendeki kompartmanlarına çekilmiş, uyumaya çalışıyor olmalıydılar. Vakit iyice geçti. Arabasından inip, Wrinfield'in derme çatma çalışma odasının bulunduğu hayvanlar bölümüne ilerledi. Burada hiç değilse ışıklar yanıyordu. Ama görünürde insan yoktu. Fawcett buna şaşırmıştı. Wrinfield'in bu bölmedeki dört ayaklılarının bir servet olduğunu biliyordu. Ne var ki, düşündükçe buna şaşmaktan vazgeçti. Buraya kim gelir de bir fil ya da aslan çalmak isterdi zaten? Bu hayvanlar denetim güçlüğü bir yana, ne işe yarardı ki? Onların da çoğu yatmış uyuyordu. Yalnız filler ayaktaydı. Birer bileklerinden kafesin köşesine zincirlenmiş durumda iki yana sallanıyor, belki de ayakta uyuyorlardı. Bir de Bengal kaplanları uyanıktı. Durmadan kafesinin içinde geziniyor, boşuna sağa sola hırlayıp duruyorlardı.

Fawcett, Wrinfield'in çalışma odasına doğru ilerledi. Odanın tek penceresinden dışarıya hiç ışık sızmadığını görünce şaşırarak durakladı. Sonra bir iki adım atıp kapıyı yokladı. Kilitli değildi. İtip başını içeriye uzattığı anda bütün dünya kapkara kesildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WRİNFİELD o gece pek iyi uyuyamadı. Günün olaylarını ve getirebileceği sonuçları düşündükçe, bunun doğal olduğu da ortadaydı. Saat beşe doğru yatağından kalktı, traş olup giyindi, trendeki lüks kompartmanından çıkıp hayvanlar bölümüne doğru ilerledi. Ne zaman canı sıkılsa, oraya giderdi. Sirkine aşıktı Wrinfield. Hayvanlarının arasında, her yerde olduğundan daha rahat ederdi. Onlarla arasındaki bağlar, profesörlük günlerinde ekonomi öğrencileriyle arasında kurabildiği bağlardan çok daha güçlüydü. Hayatının en güzel, en verimli yıllarını hocalıkla geçirmiş olması, bugün ona bir kayıp gibi geliyordu. Hayvanların bekçisi Johnny'yle çene çalmaktan da çok hoşlanırdı Wrinfield. Aralarındaki o büyük «makam» uçurumuna rağmen, Johnny'yi dost bilir, ona çok güvenirdi. Hoş, o gece içinden geçenleri hiç kimseye anlatmaya niyeti yoktu ya!

Johnny ortalarda görünmüyordu. Ama görev başında uyuyakalacak adamlardan değildi. Görevi hayvanları gözaltında tutmak, halinde bir gariplik gördüklerini veterinere bildirmekti. Wrinfield, Johnny'yi göremeyince, başlangıçta yalnızca şaşalamıştı. Bu şaşkınlık yerini git gide bir tedirginliğe bırakırken, sistemli bir biçimde aramasını da sürdürdü ve sonunda, Johnn'yi karanlık bir köşede buldu. Eski bir ip cambazı olan ve günü birinde sakatlanarak mesleği bırakmak zorunda kalan yaşlı Johnny'nin elleri ayakları sıkıca bağlanmış, ağzı da tıkanmıştı; ama hayattaydı. Büyük bir öfke içinde olduğu da her halinden belliydi. Tıkacı ihtiyarın ağzından çıkardı, ipleri kesti, onu titreyen bacakları üzerinde ayağa kaldırdı. Sirkte geçen ömrü Johnn'ye, baskıya gelmeyecek sözcüklerden kurulu geniş bir sözlük kazandırmıştı. Wrinfield'e duygularını anlatırken bunlardan bir tekini bile atlamadı.

Wrinfield: «Kim yaptı bunu sana?» diye sordu.

«Bilmiyorum, Patron. Hiç haberim yok. Ne bir şey gördüm, ne de bir şey duydum.» Eliyle ensesini yavaş yavaş ovuyordu. «Kum torbasıyla vurdular sanırım.»

Wrinfield o sıska, buruşuk enseye baktı. Kötü biçimde çürümüş, derinin rengi morarmıştı, ama yarılmamıştı. Wrinfield, kolunu yaşlı adamın omuzlarına sardı. «Gerçekten kum torbasına benziyor», dedi. «Gel benimle. Odamda biraz otur. Seni kendine getirecek bir yudum bir şey vereyim. Sonra polisi çağırırız.»

Yarı yola geldiklerinde, Johnny'nin omuzları kasıldı. Çok gergin, çok garip bir sesle: «Galiba

polislere kum torbasından daha önemli şeyler anlatmamız gerekecek, Patron!» diye söylendi.

Wrinfield soru soran bakışlarla ihtiyarın yüzüne bakıyordu. Sonra onun bakışlarını izledi. Bengal kaplanları, kafeslerinin içinde büyük bir oburlukla bir ceset yiyorlardı. Ölünün giydiklerinden ancak birkaç parça yırtık kumaş parçası kalmıştı. Bir küme de renkli kurdele... Bir kahramanlık madalyasından arta kalanlardı. Wrinfield, onları görünce şu anda Albay Fawcett'in artıklarına bakmakta olduğunu anladı.

■

WRİNFİELD ürküntü verici bir hayranlıkla, sirkteki şafak öncesi çalışmalarını izliyordu: İşçiler, oyuncular, resmî ve sivil polisler, hayvan kafeslerinin arasında durmadan gidip gelmekteydi. Herkes eline bir ipucu geçirmeye çabalıyordu. Cankurtaran görevlileri, Fawcett'in tanınmaz durumda olan kalıntılarını sarmış, sedyenin üstüne koymuşlardı. Kalabalıktan uzak bir köşede kaplan terbiyecisi Malthius, aslan eğitimcisi Neubauer ve Bruno durmuş, konuşuyorlardı. Fawcett'in artıklarını kafesten çıkarmak üzere içeriye giren üç kişiydi bunlar.

Wrinfield, az önce çağırdığı Amirale döndü. Amiral buraya geldiğinden beri kimliğini ve burada bulunuş nedenini kimseye açıklamak zahmetine girişmediği halde, polislerin ona yaklaşıp tek soru bile sormadığı pek belli oluyordu. Anlaşılan yüksek rütbeli polis görevlilerinden biri, ötekileri

çağırmış ve: «Şu adama sokulmayın!» demişti.

Wrinfield: «Bu korkunç işi kim yapmış olabilir acaba, efendim?» diye sordu.

«Üzgünüm, Bay Wrinfield.» Herhangi bir konuda özür dilemeyi andırır bir söz etmek, Amiralin kişiliğine hiç mi hiç uymuyordu. «Her şey için üzgünüm,» diye sürdürdü. Fawcett için üzgünüm, çünkü en güvenilir yardımcılarımdan biri olduğu gibi çok da iyi bir insandı. Ayrıca, sizin için de üzgünüm. Bu tür olayların hiç bir sirkin gişesine iyi etki yapamayacağını biliyorum.»

«Gişenin Allah belasını versin. Kim yaptı, efendim; kim yaptı?»

«Biraz da kendim için üzgünüm galiba.» Amiral koca omuzlarını hafifçe kaldırdı. «Kim, öyle mi? Her halde Pilgrim'i öldüren kimse. Onların kimler olduğu konusunda benim yapacağım tahmin de sizin yapacağınızdan daha sağlıklı olamaz. Kesin olan bir şey var: Bunu yapanlar kim olurlarsa olsunlar, Fawcett'in buraya geleceğini biliyorlardı. Bilmeseler, bekçiyi daha önceden susturamazlardı. O bekçi bu sabah kendini kaplan kafesinde, Fawcett'in yanında bulmadığı için şükretsin. Her halde sahte bir telefon çağrısı olmuştur. Yakında öğreniriz. Araştırıyorum.»

«Neyi araştırıyorsunuz?»

«Ofise gelen ve ofisten açılan bütün telefonları. Hepsi banta alınır. Birkaç dakikaya kadar o konuşmanın bandı da buraya getirilecektir. Bu arada, Fawcett'in cesedini kafesten çıkaran o üç kişiyle teker teker konuşmak istiyorum. Her halde bir tanesi kaplan eğitimciniz olmalı. Adı ne?»

«Malthius. Ama o... her türlü kuşkunun üstünde biridir.»

«Eminim.» Amiral sabırla davranmaya çalışıyordu. «Ama yalnızca kuşkulu kişileri sorguya çekmekle yetinsek, tek bir cinayet davasını çözebilir miydik sanıyorsunuz? Lütfen çağırtın onu!»

Malthius kara gözlü, açık yüzlü bir Bulgardı. Cam çok sıkkın görünüyordu. Amiral anlayış dolu bir sesle konuştu onunla: «Bu kadar üzülmeniz için bir neden yok.»

«Bunu **benim** kaplanlarım yaptı, efendim.»

«Her halde kafeslerine sizden başka kim girse aynı şeyi yaparlardı. Ne dersiniz?»

«Tam bilemiyorum. İçerdeki adam hiç hareketsiz yatıyorsa, pek yapacaklarını sanmam.» Durakladı. «Ama bazı durumlarda yapabilir.» Amiral sabırla dinliyordu. Malthius devam etti: «Eğer uyarılırlarsa. Ya da...»

«Evet?»

«Ya da kan kokusu alırlarsa...»

«Bundan emin misin?»

«Emin olmasa söyler mi?» Wrinfield'in adamlarına olan aşırı bağlılığını bilmeyen Amiral, adamın sesindeki bu kararlılığa şaşmıştı. «Olağan değil mi, efendim? Onlara besin olarak çiğ at ve sığır eti veriyoruz. Bunlarsa hep kan kokar. Kaplanlar eti bir an önce ele geçirip pençeleri ve dişleriyle parçalayabilmek için can atarlar. Siz hiç kaplanları yemek yerken gördünüz mü?»

Amiralin gözünün önüne bir an için, Fawcett'in nasıl öldüğü geldi. İstemeyerek ürperdi. «Hayır. Görmek isteyeceğimi de sanmıyorum.» Yine Malthius'a döndü: «Demek oraya canlıyken atıldı. Kendinde olsun ya da olmasın, bıçaklanıp atıldı. Ölülerdense kan akmaz.»

«Bu mümkün, efendim. Ama artık bıçak ya-

rasını bulup kanıt diye kullanma olanağı yok.»

«Bunun farkındayım. Siz kapıyı dışardan kilitlenmiş buldunuz. İnsanın içerdeyken bu işi yapabileceğini sanıyor musunuz?»

«Hayır. İçerden yalnızca sürgülenir. Sürgülü değildi.»

«Bu garip bir düzen değil mi?»

Malthius ilk kez, hafif de olsa gülümsedi. «Kaplan eğiticileri için garip sayılmaz, efendim. Ben kafese girdiğim zaman kapıyı dışardan anahtarla açar girerim. Ama anahtarı çevirip kilitlemek doğru değildir. Oysa kapı açık da bırakılamaz. Kaplanlardan birinin dışarıya çıkma tehlikesini göze alamayız.» Yine gülümsedi. «Benim de işime yarar bu yöntem. İçerde işler tatsızlaştı mı sürgüyü çekip kendimi dışarı atarım, sonra kapıyı anahtarla dışardan kilitlerim.»

«Teşekkür ederim. Şu arkadaşınızı çağırabilir misiniz?»

«Adı Heinrich Neubauer'dir, efendim. Aslan eğiticisi.»

«Kendisiyle konuşmak istiyorum.» Malthius uzaklaşırken, Amiral: «Bana pek kederli göründü,» dedi.

«Siz olsanız kederli olmaz mıydınız?» Aynı kesin ton, Wrinfield'in sesinde yine seziliyordu. «Yalnızca kendini sorumlu tutması yüzünden değil... Kaplanları ilk kez insan etinin tadını almış oldu... Malthius da insan, biliyorsunuz!»

«Bu aklıma gelmemişti.»

Amiral, Neubauer'e de gelişigüzel birkaç soru yönelttikten sonra Bruno'yu çağırttı. O gelince, «Aslında konuşmak istediğim tek kişi sendin,» dedi. «Ötekileri paravan olarak kullandım. Şu anda

bizi hem sirk halkı, hem de polisler izliyor. Polislerin bir bölümü beni çok yüksek bir güvenlik görevlisi sanıyordur her halde. Ötekiler de FBI'den diye düşünüyordur. Neden öyle düşündüklerini bilemem ama, öyledir her halde. Bu olay çok korkunç bir şey, Bruno. Gerçekten korkunç. Zavallı Fawcett haklıymış. Ne kadar çaresiz olduğumuzu anlamak için, bizi dayanma gücümüzün sonuna kadar itmeye çalışıyorlar. Crau'ya gitmek için neleri göze alabileceğimizi görmek istiyorlar. Ben dayanma gücümün sonuna gelmiş bulunuyorum. Bundan sonraki kurbanın kim olacağı belli değil. Artık senden bu korkunç işe karışmanı istemeye bile hakkım yok. Kimsenin böyle bir hakkı olamaz. Vatanseverliğin de bir sınırı vardır. Pilgrim'le Fawcett'e, vatanseverlikleri pek bir şey kazandırmadı. Şu anda seni bütün yükümlülüklerinden kurtarıyorum. Gerçek ya da duygusal, somut ya da soyut, bütün vaat ve sözlerinden sıyrılmış durumdasın.

Wrinfield: «Kendiniz için konuşun!» derken sesi hâlâ sertti. Sirkine yöneltilen her söz, Wrinfield'in bam teline dokunuyordu. Hepsi kendi kişiliğine yöneltilmiş gibi. «İki değerli kişi öldü,» diye konuşmasını sürdürdü. «Boşu boşuna mı ölmüş olmalarını istiyorsunuz. Ben Avrupa turnesine çıkacağım.»

Amiral gözlerini kırpıştırarak Bruno'ya döndü. «Ya sen?»

Bruno ona nefretin eşiğinde dolaşan derin bir sessizlikle bakıyordu.

«Yani...» Amiral bir an boçalamıştı. «... eğer siz tehlikeleri göze alırsanız, ben de bu özverinizi kabul etmek zorundayım. Biliyorum, çok bencil bir

davranış ama, o kağıtları elde etmek zorundayız. Ne pahasına olursa olsun. Size teşekkür etmeye çalışacak değilim. Zaten böyle bir şey için nasıl teşekkür edilebileceğini de bilemem. Ama hiç değilse, sizi korumak için bir şeyler yapabilirim. En iyi adamlarımdan beşini emrinize veririm. Basın ajanı olarak gösterirsiniz. Bir kez gemiye bindikten sonra da...»

Bruno çok alçak bir sesle: «Eğer yanımıza adamlarınızı katarsanız bu iş kalır,» dedi. «Ben de gitmem. Nedenlerini bilmiyorum ama, duyduğum kadarıyla ben gitmezsem, başkasının gitmesinin de pek bir anlamı kalmıyor gibi. Bu koşulumun dışındaki tek kişi Doktor Harper. Onun temiz bir adam olduğunu şimdi ölmüş olan biri söylemişti. Bundan dürüst tanık bulunamaz. Öteki adamlarınıza gelince... Pilgrim'le Fawcett'i kim öldürdü sanıyorsunuz? Yaşamak için, görevimizi yapmak için tek şansımız, adamlarınızın bizi korumaya kalkışmamasıdır.» Bruno birden arkasını dönüp uzaklaştı. Amiral yüzünde kaygılı bir ifadeyle onun ardından bakıyordu. Nasılsa bu sefer söyleyecek söz bulamamıştı. O sıra elinde küçük siyah bir kutuyla yanına sokulan polis komiseri, onu söz arama zahmetinden kurtardı. Wrinfield, Amiralin takındığı bu rütbenin de üstünde biri olduğunu sezmeye başlamıştı. Kendini Charles diye tanıtan bu adamın gözünden hiç bir şey kaçmıyordu:

Amiral: «Ses bantı mı?» diyerek kutuyu aldı. «Sizin ofise girebilir miyiz, Bay Wrinfield?»

«Elbette.» Wrinfield çevresine bakındı. «Buradakine değil, trendeki çalışma odama gidelim. Burası çok kalabalık.»

İçeriye girip kapıyı arkalarından kapattıkları

zaman polis, küçük teypi kılıfından çıkarmaya koyuldu. Wrinfield: «Sizce, duyacağımız ses kimin olabilir?» diye sordu.

«Senin!» Wrinfield'in yüzü, duyduğu şaşkınlığı bütünüyle yansıtıyordu. Amiral devam etti. «Yani, senin sesinin çok iyi bir taklidi. Ya da Bruno'nunkinin. Fawcett bu sirkten yalnız ikinizin sesini tanıyordu. Başkasının sesi olsa kalkıp buralara kadar gelmezdi.»

Teypteki telefon konuşmasını sonuna kadar dinlediler. Bitince, Wrinfield sakin bir sesle: «Bu benim sesime benzetilmiş,» dedi. Bir daha dinleyelim mi?»

Bir daha dinlediler. Wrinfield kesinlikle: «Bu benim sesim değil,» dedi. «Bunu siz de biliyorsunuz.»

«Sevgili Wrinfield, hiç bir zaman senin olduğundan kuşkulanmamıştım zaten. Şimdiyse büsbütün eminim. Emin olmak için ikinci kez dinlemem gerekiyordu. İnsan bu kadar telâşlı, kaygılı bir durumda konuştu mu, sesine anormal bir değişiklik gelir. O zaman da telefon ağızlığına sarılan ipek bir kumaş çok işe yarayabilir. Zavallı Fawcett'i bu oyuna kandığı için ayıplamıyorum. O sıra aklında yalnızca bir tek şey vardı zaten. Ama ne olursa olsun, iyi bir taklit dinledik.» Amiral sustu, bir süre boş ağzında bir şeyler çiğner gibi hareketler yaptı, sonra düşünceli bakışlarını Wrinfield'e çevirdi. «Bildiğim, inandığım kadarıyla ve sizin de bildiğiniz kadarıyla, adamlarımdan hiç biriyle konuşmuşluğunuz yok, değil mi?» Wrinfield başını salladı. «Demek ki bu taklit ancak sesinizi yakından bilen ve iyi tanıyan birisi tarafından yapılmış olabilir, ne dersiniz?»

«Buna olanak yok. Eğer demek istediğiniz...»

«Evet, onu demek istiyorum. Korkarım başka olasılık yok. Dinle beni: Eğer bizim örgütümüze bile sızabiliyorlarsa, senin bu sirkine neden sızamasınlar, söyler misin? Senin sirkinde yirmi beş ulustan insan çalışıyor. Benimkindeyse bir tek ulus.»

«Ama siz, CIA'sınız. Oraya sızmayı herkes diler. Oysa zararsız bir sirke sızmayı kim isteyebilir?

«Hiç kimse. Yine de onların gözünde pek zararsız bir sirk değilsiniz. CIA'nın yakınısınız. Yani sızmaya değer bir yersiniz. Bu körü körüne inanç duygularının zekanı körletmesine izin verme. Bak, şu teypi bir daha dinleyelim. Bu sefer kendi sesin olarak dinleme. Başkasının olarak dinle! Tanımaya çalış! Her halde yanındaki elemanların hepsinin seslerini tanıyorsundur. Ama adamlarından birçoğu ağır ecnebi aksanlarla konuşuyorlar. Onları bir yana bırak. Bu teypteki ses, Anglosakson bir ses! Belki Amerikalı. Ama emin olamıyorum.»

Teypi bir daha çaldılar. Sonra bir daha. Dördüncü seferin sonunda Wrinfield başını iki yana sallayarak: «Umut yok,» dedi. «Taklit çok ağır basıyor.»

«Teşekkür ederim, Komiser. Gidebilirsiniz.» Polis, kapattığı kutuyu alarak çıktı. Amiral bir süre odanın içinde bir yukarı bir aşağı gezindi. Yani üç adım sola, üç adım sağa attı durdu. Sonra çaresiz, durumu kabul etmeyi başardı ve başını salladı. «Ne güzel bir düşünce: Benim örgütümle seninki arasında bir köprü!»

«Çok emin görünüyorsunuz.»

«Emin olduğum bir tek şey var, o da şu: Benim örgütümde çalışanlar arasında bir kaplan ka-

fesinin kapısını açmaktansa, emekli aylığını seve seve feda etmeyi seçmeyecek tek kişi yoktur.»

Wrinfield de isteksiz isteksiz başını salladı. «Her halde bunu benim de düşünebilmem gerekirdi.»

«Önemi yok. Şimdi asıl sorun, ne yapacağımız. Çevrende bir sürü düşman seni izliyor. Buna kalıbımı basarım.» Üzgün bir ifadeyle ekledi: «Bu iş bittiğinde kalıbımın bir değeri kalacaksa elbette.»

«Konuyu tartışıp bitirmiştik sanıyorum.» Wrinfield'in sesine deminki kesinlik yine dönmüştü. «Sirkte ne dediğimi duydunuz. Bruno'nun kararını da duydunuz. Gideceğiz biz.»

Amiral ona hâlâ düşüneeli gözlerle bakıyordu. «Dün geceden beri tutumunuz epey değişmiş. Daha doğrusu katılaşmış.»

«Durumu tam anladığınızı sanmıyorum, efendim.» Wrinfield bütün sabrını toplamaya çalışıyordu. «Bu benim hayatımdır. Bütün hayatım budur. Sirkime dokunmak bana dokunmak demektir. Elimizde de hâlâ bir kozumuz var.»

«O da ne?»

«Bruno hâlâ temiz görünüyor.»

«Farkındayım. Onu kuşkulardan korumak için de, göndereceğim kızı hizmetine almanı istiyorum. Adı Maria Hopkins. Kendisini pek tanımıyorum ama, Doktor Harper'in dediğine bakılırsa hem çok zeki, hem de çok sadıkmış. Buraya gelince Bruno'ya âşık olacak. Bundan daha doğal bir şey olamaz.» Amiralin yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı. «Bruno da ona âşık olacak. Yirmi yıl önce olsa, bana bile kolay gelirdi. Kız çok güzel çünkü. Durum böyle olunca, Maria hem Bruno'yla, hem seninle, hem de Doktor Harper'le sürekli iliş-

ki içinde bulunabilecek demektir. Yola çıkacağınız zamana kadar benimle de. Buna kimse şaşmayacaktır. Onu belki binici olarak işe alabilirsin. Fawcett öyle düşünmüştü.»

«Olmayabilir. Belki kendisi ata iyi bindiğine inanabilir. Belki gerçekten de iyi biniyordur ama, sirklerde amatörlerin yeri yoktur. Seyirciler anlamasa bile, sirkte çalışanlar foyasını hemen anlarlar. Yani, daha önceden sirk eğitimi olmadığını anlarlar. Kızın üstüne dikkat çekmek için bundan daha kötü bir adım düşünülemez.»

«Başka bir çare düşünebiliyor musun?»

«Evet. Fawcett bunu, dün bizi götürdüğü o iğrenç genelevde de söylemişti. O zamandan beri düşünüyordum. Daha fazla düşünmeme gerek kalmadan da çareyi buldum. Sekreterim birkaç haftaya kadar evleniyor. Hem de sirklerden hoşlanmayan garip biriyle. Yani ayrılacak buradan. Bunu bilmeyen yok. Maria benim yeni sekreterim olur. Hem benimle sürekli ilişkide olması için gerekli nedenler yaratılmış olur, hem de Doktorla ve Bruno'yla istediği ilişkileri kimseyi kuşkulandırmadan sürdürebilir.»

«Bundan iyisi can sağlığı. Yarın gazeteye çerçeveli bir ilan verirsin. Sirkle birlikte Avrupa turnesine çıkacak bir doktor aradığını açıklarsın. Biliyorum, sirklerde doktorlar için genellikle öyle ilan falan verilmez ama, işi daha profesyonel yollardan yapmak için vakit kaybedemeyiz. Durumun acele oluşu da ilanda belirtilmeli. Bundan anlaşılacak nokta, aklında belirli bir doktor olmadığı, gelenler arasından rastgele birini seçeceğindir. Çok kişi baş vurabilir. Belki fakülteden yeni mezun biri için bu yolculuk hoş bir tatil ve deney karışımı olur. Ama

sen yine de Doktor Harper'ı seçeceksin.

«Yıllardan beri doktorlukla uğraşmıyor. Bununla birlikte gırtlağını yeterince sıkarsan, bir aspirin bulup, sana verir. Önemi yok. Asıl önemli olan, Doktor Harper'ın çok başarılı bir karşı-casusluk ajanı olması.»

«Pilgrim'le Fawcett de öyle söylemişlerdi.»

Amiral, tedirgin olmuş gibi bir hareket yaptı. «Olaylar her zaman üç kez yinelenmez» dedi. «Şans dediğin şey değişebilir. O iki insan, atıldıkları tehlikeleri biliyorlardı. Harper de biliyor. Hem zaten onu ilgilendiren hiç bir kuşkulu durum yok. Harper'la sirk arasında henüz ilişki kurulmadı.»

«Ama onun geçmişini inceleyebilecekleri hiç aklınıza gelmiyor mu?»

«Benim senden daha iyi bir sirk sahibi ve yöneticisi olabileceğim senin aklına geliyor mu?»

«Teslim. Kendim kaşındım.»

«Öyle. İki şey var. Bir kez, Harper'ın geçmişini incelemeleri için burada çalışan yüzlerce kişinin de geçmişini incelemeleri gerekir. Ayrıcalığa gerek duymayacaklardır. Adamın geçmişi zaten pürüzsüz. Belveder'de danışmanlık yapıyor. Vaktinin birazını başkalarının parasıyla değerlendirebilmek için. Sana baş vuracak doktorların hepsinden kat kat üstün nitelikleri ve tecrübesi de bulunuyor. Yapacağın seçim doğal bir seçim. Öyle bir adam bulduğun için şanslı sayılırsın.»

«Ama yıllardır doktor olarak çalış...»

«Hastanede ona bir konsültasyon odası verdiler. Orası bizim şubemiz sayılır.»

«Sizler için dünyada kutsal diye bir kavram yok mu?»

«Çok fazla yok. En çabuk ne zaman yola çıkabilirsiniz?»

«Yola çıkmak mı?»

«Avrupa'ya.»

«Birkaç tarih ve yer not etmiştim. Sorun değil. Burada daha üç günümüz var. Ondan sonra da Doğu Kıyısında üç yere uğrayacağız.»

«Değiştir programı.»

«Değiştireyim mi? Biz hiç bir zaman sözleşmemizi bozmayız. Yani... hazırlıkların hepsi yapıldı, salonlar tutuldu, ilanlar verildi, ışıklı panolar kondu, binlerce bilet hep önceden satıldı...»

«Tazminatımız çok cömertçe olacak, Bay Wrinfield. Uygun bir sayı düşünün, yarın bankanıza yatıralım.»

Wrinfield'in, ellerini ovuşturmak gibi bir huyu yoktu ama, o anda içinden öyle yapmak geliyordu. «Ama bazı kentlere her yıl gideriz. Halk büyük bir iyi niyetle...»

«İlk düşündüğün sayıyı ikiyle çarp ve programı boz. Geminiz New York'da bir haftaya kadar hazır durumda olacak. Doktor Harper'ı işe aldığın zaman, gerekli aşıları falan kendisi ayarlar. Vizelerden yana güçlük çıkarsa biz ağırlık koyarız. Hoş, Doğu Avrupa ülkelerinin elçiliklerinden bir güçlük geleceğini sanmıyorum. Sizin oralara gitmenizi çok istiyorlar. Bu gece gösteriye geleceğim. Güzel Bayan Hopkins de gelecek ama, benimle değil kuşkusuz. Birini görevlendir, ona sirki gezdirip tanıtsın. Kendin yapma bu işi.»

«Çok zeki bir yeğenim var...»

«İyi. Ona da bir şey söyleme. Kızı iyice gezdirsin, her yanı göstersin. Yeni sekreter, işinin girdisini çıktısını öğreniyor pozunda olacak. Başta

gelen göstericilerle de tanıştırsın. Doğal olarak bu arada özellikle Bruno'yla tanıştırmayı unutmasın. Bruno'ya durumu önceden anlat.»

■

İNSAN, Henry Wrinfield'e baktığı zaman, onu Tesco Wrinfield'in yeğeni değil de, oğlu sanırdı. Hiç bir yeğenin, amcasına bu kadar çok benzemeye hakkı olamazdı. Ama yeğeniydi gerçekten. Aynı kara gözler, aynı ince ve bilgili yüz, aynı işlek zekâ. Evet, gerçi daha amcasının çapında bir kişi sayılmıyordu ama, Tesco Wrinfield'in de dediği gibi, çok zeki bir gençti. Hiç değilse Maria Hopkins'e sirki dolaştırmakta güçlük çekmeyecek kadar zeki. Bir saat süreyle Henry, kendi kibar, bilgili nişanlısını aklına bile getirmedi. Oysa on dakikası bile onu düşünmeden geçmezdi. Bir saatin sonunda nişanlısını anımsadığı zaman vicdanında hiç bir tedirginlik duymadığını fark edince hafifçe şaşaladı.

Henry'ye verilen işten yüksünecek birini düşünmek güçtü. Ancak kadınlara hiç ilgi göstermeyenler... belki. Maria ufak tefek bir kızdı ama, besinsiz kalmış durumu yoktu. Uzun siyah saçları, çok güzel yumuşak gözleri, insana bulaşan bir gülümsemesi, hoş bir kahkahası vardı. Karşı-casusluk örgütünün bir üyesi denince gözümüzün önüne gelen tiplere hiç mi hiç benzemiyordu. Belki Doktor Harper'ın onu o derece tutmasının nedenlerinden biri de buydu.

Henry kızı gezdirirken, hiç gereği olmadığı hal-

de kolunun üst tarafından tutmuş, yol gösteriyordu. Kafesli hayvanlar bölümünden geçirdi, orada Neubauer ve Malthius'le tanıştırdı. Maltius o sıra kaplanlarını gösteriye çıkarmak için son hazırlıklarını yapmaktaydı. Çok nazik davrandı Maria'ya. Sirk'de mutlu günler geçirmesini diledi. Neubauer de nazikti ama, etiket kurallarını pek bilemediği için iyi dileklerde bulunmayı akıl etmedi.

Daha sonra, Henry kızı panayır ışıklarına doğru götürdü. Kan Dalın orada, elinde kocaman bir ağırlıkla alıştırma yapıyordu. Her zamankinden güçlü ve heybetli bir görünüşü vardı. Kızın küçük elini kendi kocaman elinin içine aldı; ona yıllar önce, yani kendisinin sirke katılmasından bu yana, müesseseye gelen en iyi transfer olduğunu söyledi ve genellikle aşırı sayılabilecek bir nezaket gösterdi. Kah Dalın her zaman keyifli kalabilen insanlardandı. Bu durumun, iyi huyunun bir yansıması mı olduğu yoksa kendi gücünü keşfettiği zaman hayatta tatsızlık çıkarmanın anlamı kalmadığına karar verdiği için mi böyle davrandığı çok tartışılırdı. Meksikalı bıçak atıcısı Manuelo da oradaydı. Bir kulübenin gerisinde durmuş, gençlerin devinim halindeki hedeflere ucu lastikli bıçaklar atmasını izliyordu. Ara sıra kendisi öne çıkıyor, iki elini kullanarak altı bıçak atıyor, üç saniyede altı hedef birden vuruyor, sanki gençlere bu işin hiç de güç olmadığını göstermeye çalışıyordu. Maria'yı Latinlere özgü bir içtenlikle karşıladı, sirkte bulunduğu sürece emrinde olduğunu belirtti. Biraz ilerde kement uzmanı Ron Roebuck vardı. Onun hoşgeldin deyişi de dostçaydı ama, biraz daha ağırbaşlıcaydı. Maria oradan uzaklaşırken arkasından doğru bir kement uçup geldi; halkası bedeni-

nin çevresinde dalgalanarak aşağıya doğru indi, sonra giysilerine bile değmeksizin yeniden yükseldi, yok oldu. Maria geriye doğru bakıp Roebuck'a tatlı tatlı gülümsedi. Roebuck bu küçük olaydan sonra bir daha o kadar ciddi olmadı.

Bruno, gösteri yaptığı küçük tiyatrodan çıkıyordu. Henry'yle Maria oraya doğru yürüdüler. Bruno'nun sırtında yine Mandarin cüppesi vardı. İnsanı etkilemeyen bir görünüş veriyordu bu ona. Henry ikisini birbirine tanıştırdığı zaman Bruno kıza tedirgin etmeyen, fakat beğeni dolu bakışlarla baktı. Aklından geçenleri anlamak yine her zamanki gibi olanaksızdı. Sonra birden gülümsedi. Onun seyrek yaptığı şeylerden biriydi bu. Ama bütün yüzünü değiştiriyordu.

«Sirke hoş geldiniz,» dedi. «Umarım uzun süre kalır, burada mutlu olursunuz.»

«Teşekkür ederim,» derken Maria da gülümsüyordu. «Bu benim için bir onur. Siz... siz bu sirkin yıldızısınız, değil mi?»

Bruno parmağıyla gökyüzünü gösterdi. «Yıldızlar hep oradadır, Bayan Hopkins. Burada yalnızca göstericiler bulunur. Hepimiz elimizden geleni yapmaya çalışırız. Bazılarımız daha şanslıdır, gösterileri ötekilerden daha çok ilgi çeker, o kadar. Özür dilerim, biraz acelem var da...»

Maria düşünceli gözlerle onun arkasından baktı. Henry gülerek: «Pek beklediğiniz gibi çıkmadı sanırım,» dedi.

«Çıkmadı.»

«Hayal kırıklığına mı uğradınız?»

«Biraz. Galiba.»

«Bu gece hayal kırıklığı kalmayacaktır. O ola-

naksız gösteriyi seyreden hiç kimse hayal kırıklığına uğrayamaz.»

«Bruno ve kardeşlerinin gösteriye çıkarken gözlerinin kapalı olduğu gerçek mi? Hiç göremiyorlar mı?»

«Hile yok. Tam bir karanlık içindeler. Ama gösteriyi yönetenin Bruno olduğunu siz de fark edeceksiniz. İşin koordinatörü, yakalayıcısı o. Belki üç kardeş arasında telepatik bir bağ vardır, bilemem. Kimsenin de bildiği yok. Bruno'yla kardeşleri bilebilir ancak. Onlar da söylemiyorlar.»

«Belki de başka türlü yapıyorlardır.» Maria eliyle tiyatronun üstündeki yazıyı gösterdi. «Büyük Zihin Okuyucusu. Fotograf Belleği.»

«Dilerim, bu gece sizin aklınızdan geçenleri okumamıştır.»

«Zararı yok. Ama eğer kapalı zarfların içindeki yazıları okuyabiliyorsa, neden gözündeki maskenin gerisinden göremesin?»

Henry gerçekten şaşalamıştı. «Bayan Hopkins, sizin tek üstün niteliğiniz yüzünüzün güzelliği değilmiş,» dedi. «Biliyor musunuz, bu hiç aklıma gelmemişti.» Bir an düşündü, sonra boşverdi. «Şimdi gidip yerlerimize oturalım. Gösteriler neredeyse başlayacak. Bu ana kadar gördüklerinizi beğendiniz mi?»

«Hem de çok.»

«Özel bir düşünceniz?»

«Var. Herkes çok dostça ve terbiyeli davranıyor.»

Henry gülümsedi. «Hepimiz buraya dağlardan inmedik kuşkusuz.» Maria'nın kolunu tutup onu arenaya doğru yürüttü. Henry'nin gözlerini bürü-

yen pembe ufuklarda, bilgiç nişanlısını anımsatacak bir tek gri bulut bile yoktu.

■

O ANDA sirkte pek o kadar dostça ve terbiyeli davranmayan bir insan da vardı. Ama Amiral, sirk halkından sayılmazdı. Ayrıca, o günü çok yorucu geçmiş, canı çok şeye sıkılmıştı. Yaratılışıyla da istediğine engel olunmasından hiç hoşlanmazdı.

«Galiba söylediğimi iyi duymadın,» diye homurdanıyordu.

«Sen benim söylediğimi duydun ama!» Kulisler iyice loş olduğu için, gece Bekçisi Johnny'nin yaşlı gözleri Amirali tanıyamamıştı. «Seyirci girişi şurada, ilerde. Oraya git!» dedi.

Amiral hiç düşünmeden: «Seni tutukluyorum,» diye karşılık verdi. Sonra arkasındaki gölgeye döndü. «Bu adamı en yakın karakola götürün. Suçu yasanın yolunu tıkamak.»

«Ağır ol, ağır ol biraz!» Johnny'nin ses tonu epey değişmişti. «Buna ne gerek var...» Eğilip Amiralin yüzüne yakından baktı. «Bu sabahki tatsızlık sırasında buraya gelen siz değil miydiniz?»

«Tatsızlık sözüyle cinayeti anlatmak istiyorsan, bendim. Beni hemen Bay Wrinfield'e götür.»

«Özür dilerim, efendim. Burada görev başındayım, ayrılamam.»

«Adın Johnny'ydi, değil mi? Yarın da görevinin başında olmak istiyor musun, Johnny?»

İhtiyar Amiralin önüne düşüp onu Bay Wrinfield'e götürdü. İki adamın görüşmesi çok kısa sürdü.

«Avrupa yolunuz açık. Vize güçlüğü çıkmayacak'» dedi Amiral.

«Yirmi beş ülkeden vize! Bir günde, ha!»

«Emrimde dört yüz kişi çalışır. Bir bölümü de akıllıdır. Doktor Harper sabaha gelecek. Lütfen burada ol! Hemen işe başlayacak çünkü. Pilgrim'le Fawcett'in öldürülmesi konusundaki polis araştırmalarından hiç bir sonuç çıkmadı. Çıkacağını da sanmıyorum. Belki bazı şeyleri bundan sonra geçecek olaylardan öğrenebiliriz.»

«Nasıl olaylar?»

«Bilmiyorum. Her halde tatsız olaylar. Az önce gece bekçin Johnny'yi korkuttum. Ama bunu, adamın işbirliğini sağlamak için yaptım. Çok yaşlı, çok zayıf ama, her halde güvenilir biri.»

«Ona hayatımı bile emanet edebilirim.»

«Eh, hepimizin hayatımıza verdiğimiz önem değişiktir. Gece boyunca trenin yatak odası bölümlerine altı nöbetçi dikeceğim. Bizim örgütten değiller. O bakımdan korkmana gerek yok. Siz yola çıkıncaya kadar her gece nöbet bekleyecekler. Beş gece.»

«Ama neden? Pek hoşlanmadım bundan.»

«Senin hoşlanıp hoşlanmamanın hiç önemi yok.» Amiral, bu sert sözlerin etkisini yumuşatabilmek için yorgun yorgun gülümsedi. «Görevi kabul ettiğin andan başlayarak hükümet emrinde sayılırsın. Bunu güvenlik amacıyla yapıyorum. Johnny'nin de onlara rehber olmasını istiyorum.»

«Kimin güvenliği için?»

«Bruno'nun, Maria'nın, Harper'in... Ve senin.»

«Benim mi? Ben de mi tehlikedeyim?»

«Açık konuşmak gerekirse, bence pek tehlikede sayılmazsın. Çünkü sana bir şey olursa turne

iptal edilir. Oysa karşımızdakilerin istediği bu değil. Yine de ne olursa olsun, boş bulunmak istemem.»

«Sizce bu nöbetçilerin bir yararı mı olacak?»

«Evet. Böyle küçük bir toplumda, onların varlığını bir saat içinde herkes duyacaktır. Sen çevrene, sirkte birisine yapılan tehditleri polisin haber aldığını söylersin. Eğer adamlarının arasına karışmış casuslar varsa, böyle bir durumda iyice sineceklerdir.»

«Gerçekten de hiç boş bulunmuyorsunuz, öyle değil mi?»

Amiral kuru bir sesle: «Pilgrim ve Fawcett'in ruhları da böyle düşünüyordur,» dedi. «Bruno'yla Maria tanıştırıldılar mı? Tepkileri ne oldu?»

«Bruno tepki göstermedi. Hiç bir zaman göstermez zaten. Maria'ya gelince... Henry'nin anlattığına bakılırsa, Bruno'yu görür görmez düşüp bayılmamış.»

«Yani etkilenmemiş mi?»

«Gibi.»

«Gösteriyi izliyor mu?»

«Evet, Henry'le birlikte.»

«Hâlâ etkilenmemiş olabilir mi dersin?»

■

HENRY, Maria'ya doğru eğilerek, «Hâlâ etkilenmedin mi?» diye sordu. Kendisinin gösteriyi pek izlediği yoktu ama. Çünkü gözlerini Maria'dan alamıyordu.

Kız hemen karşılık vermedi. Çevresindeki öbür

on bin kişi gibi o da gözlerini yukarıya dikmiş, Kör Kartalların inanılmaz uçuşlarını büyülenmiş gibi izliyordu. Gösteri bittiği zaman soluğunu bıraktı.

«İnanmıyorum,» derken sesi hemen hemen bir fısıltıydı. «Bu gördüğüme inanmıyorum ben.»

«Ben de inanmakta güçlük çekiyorum. Üstelik en az yüz kez de izledim. İlk etkiler bazen yanıltıcı olabilir. Öyle değil mi?»

«Ne kadar yanıltıcı?»

Yarım saat sonra Maria'yla Henry soyunma odalarının önünden geçerlerken, Bruno sokak kılığında odasından çıktı. Yine eskisi gibi dikkati çekmeyen biri olmuştu. Durdu, Maria'ya gülümsedi: «Sizi seyirciler arasında gördüm,» dedi.

«Gözünüzde maske varken mi?»

«Alçak ipin üstündeyken. Bisiklete binerken.»

Kız ona şaşkın gözlerle baktı. «O olanaksız gösteriyi yaparken, ha? Demek o sıra bir de seyircilere bakmaya olanak buluyorsunuz!»

«Dikkatimi verecek bir şeyler bulmak zorundayım. Hoşunuza gitti mi?» Maria başını salladı, Bruno yine gülümsedi. «Kör Kartalları da beğendiniz mi? Aslında övgü arıyorum kuşkusuz.»

Maria ona hiç gülümsemeden baktı. Gökyüzünü göstererek: «Oradan bir yıldız düşmüş besbelli,» dedi; arkasını dönüp uzaklaştı. Bruno'nun alnındaki hafif karışıklıktan, şaşırmış mı, yoksa bu durumdan hoşlanmış mı olduğu hiç anlaşılmıyordu.

■

HER NE KADAR, aslında yetkili bir tıp danış-

manı değilse de, her haliyle öyle birine benzeyen Doktor Harper, ertesi sabah saat tam onda çıkageldi; ne var ki baş vuran öteki doktorlarla görüşmekte olan Wrinfield'i dışarda beklemek zorunda kaldı. Ötekiler ondan da erken gelmişlerdi. Bu bekleme bir yarım saat kadar sürdü.

Harper kapıyı vurup içeriye girdiğinde Wrinfield çalışma odasında yalnızdı. «Günaydın, Adım Doktor Harper,» dedi ziyaretçi. Wrinfield şaşalamıştı. Pilgrim'in cesedi başında tanıştıklarını, kendisini elbette unutmadığını söylemek üzere ağzını açacağı sırada, Doktor Harper ona yazılı bir kağıt uzattı. Üzerinde şunlar yazılıydı: «Bu odada mikrofon bulunabilir. Benimle de her adayla olduğu gibi konuşun.»

«Günaydın.» Wrinfield plana göz kırpmadan uymayı başarmıştı. «Ben Wrinfield. Sirkin sahibi.» Sonra normal görüşmeyi sürdürdü. Harper soruları dinliyor, düzgün karşılıklar veriyordu. Bir ara bir kağıt daha çıkarıp yeni bir not yazdı, masanın üstünden uzattı. «Görüşmeyi bitirin ve beni işe alın. Sonra işe başlarkenki ilk planlarımı sorun ve beni dışarıya çıkarıp sirki gösterin.»

Wrinfield: «Oldu o halde,» dedi. «Kararlarını çabuk vermek zorunda olan uğraşı yoğun bir işadamıyım. Görev sizindir. Aslında yeni mezun hekimler dışında, tecrübeli bir danışman olarak yalnızca siz geldiniz. Seçme şansım çok sınırlıydı. Yine de bu sirk doktorluğu işini temelli seçtiğinizi sanacak kadar saf değilim. Bu bir tatil hevesi mi olacak, yoksa niyetiniz seyahat etmek mi?»

«Belveder'de on iki yıl çalışmak insana bıkkınlık verebilir.»

«Ne zaman göreve başlayabilirsiniz, Doktor?»

«Hemen.»

«Çok iyi. İlk olarak neler planlıyorsunuz?»

«Bu, turneye ne zaman çıkacağınıza bağlı.»

«Dört beş gün sonra diye düşünüyoruz.»

«Çok vaktimiz yok demektir. Önce bazı ilaçlar satın alınması için yetki vermenizi isteyeceğim, Bay Wrinfield. Sonra bütün pasaportları toplayıp, kimlerin hangi aşıları olması gerektiğine bakacağım. Anladığıma göre sirkiniz daha önce yabancı ülkelerde turneye çıkmamış. Korkarım, yüksek ip ve trapez göstericilerinizin bu birkaç gün içinde kendilerine iyi bakmaları, iyi kollamaları gerekecek.»

«Bunları hemen ayarlayabilirim. Ama daha önce sirki bir dolaşmanızı istiyorum. Belki üstünüze aldığınız görevin ne tür bir iş olduğunu görünce fikrinizi değiştirmek istersiniz.»

Birlikte odadan çıktılar. Wrinfield öne düşüp sirkin gösteri salonundaki orta ringe doğru yürüdü. Burası söylediklerini kimsenin duyamayacağı en güvenli yer olmalıydı. Wrinfield yine de yerdeki kumları ayakkabısının burnuyla karıştırarak çevresine iyice bakındı, sonra konuştu.

«Bütün bunlara ne gerek var?»

«Bu polis romanı numaralarından ötürü özür dilerim. Aslında böyle şeylerden biz de hoşlanmayız. Ünümüze katkısı iyi değil. Bu arada sizi kutlamak isterim. Bizim örgüte girmenizi dilerdim. Buraya gelmeden önce Charles'la konuşuyorduk. İkimiz de aynı kanıya vardık.»

«Odamda mikrofon olduğu kanısına mı?»

«Eğer varsa, birçok şey açıklanmış oluyor.»

«Ama niye öyle, kâğıtlarla, notlarla iş gördü-

nüz? Telefon edip beni uyarsanız olmaz mıydı?» Harper hafifçe gülümsedi. Wrinfield elini başına vurarak: «Çok aptalım gerçekten. Telefona da dinleme aygıtı takılmış olabilir, değil mi?»

«Elbet. Zaten birkaç dakikaya kadar sirk doktorluğu için bir kişi daha baş vuracak. Adı Doktor Morley. Elinde siyah bir doktor çantası taşıyor. Ama doktor falan değil. Elektronik uzmanı. Çantası, dinleme aygıtlarını arayıp bulmaya yarayan en yeni aletlerle dolu. Odanızda on dakika kadar yalnız kalması, içeride mikrofon olup olmadığını ortaya çıkarmaya yetecektir.»

On beş dakika sonra, Wrinfield'le Harper büroya yaklaşırken, eli siyah çantalı, uzun boylu biri de çalışma odasının merdivenlerinden inerek dışarıya çıkıyordu. Belki bir gören olur diye, Wrinfield ikisini birbirine tanıştırdı ve kantinde birer kahve içmeyi önerdi. Uzak bir köşedeki tek masaya ilerlediler.

Morley: «İki mikrofon!» dedi. «Minyatür radyo vericileri! Biri tavandaki ampulde, öteki telefonda!»

Wrinfield: «Demek artık rahat bir soluk alabilirim,» dedi. Karşısındakiler hiç bir şey söylemediler. «Yani, o mikrofonları her halde çıkardınız ya da çalışmaz hale getirdiniz, değil mi?»

Harper: «Öyle bir şey yapar mıyız hiç?» dedi. «Mikrofonlar hâlâ orada. Biz Avrupa'dan dönünceye kadar da orada kalacak. Durumu fark ettiğimizi onlara açıklamak doğru mu? Bu sayede kendilerine ne kadar yanlış, yanıltıcı haber sunabiliriz, bir düşünsenize!» Harper'ın durumdan çok hoşnut olduğunu anlamak için falcı olmaya gerek yoktu. «Şu andan başlayarak o odada yalnızca sirk işle-

rini yöneteceksiniz,» diye sözlerini sürdürdü. «Yalnızca o konuda konuşacaksınız. Düşteymiş gibi gülümseyerek: «Meğer ki ben size özel bir önerge vereyim...» diye mırıldandı.

■

BUNDAN sonraki birkaç gün boyunca, sirk halkı arasındaki konuşmaların ağırlık merkezi dört konudan oluşmaya başladı.

Bu konuların birincisi, yaklaşan Avrupa turnesinin heyecanıydı. Aynı heyecanı turneye çıkmayıp, Florida'daki kışlama yerine dönecek olan talihsizler pek paylaşamıyordu. Lojistik nedenler yüzünden, sirkin ancak üçte ikisi katılıyordu geziye. Bu yolcular için turne bir iş yolculuğundan çok bir tatildi. Çünkü içinde gidiş geliş bir vapur yolculuğu da vardı. Gerçi bu, fazla çalışmayı gerektiren bir tatildi ama, yine de tatildi. Gidenlerin yarısı Amerikalıydı. Daha önce hiç yurt dışına çıkmamışlardı. Bunun nedenleri arasında parasal sorunlar kadar önemli bir nokta da, sirk sezonunun oldukça uzun olması, ancak üç haftalık bir tatil yapabilmeleri, bunun da aksi gibi karakışın tam ortasına rastlamasıydı. Böyleleri için bu yolculuk, ömürlerinde belki bir tek kez karşılarına çıkacak bir fırsattı. Yolcuların ikinci yarısıysa, daha çok Avrupalılardan oluşuyordu. Çoğu demirperde gerisi ülkelerinin çocuklarıydı. Onlar için de bu yolculuk ömürlerinde bir tek kez ortaya çıkan bir bir fırsattı. Doğdukları, büyüdükleri yerleri, ailele-

rini, yakınlarını dünya gözüyle bir daha görebileceklerdi.

İlgi çeken konuların ikincisi, işe yeni alınan Doktor Harper'la iki yetenekli hemşiresinin çalışmalarıydı. Hemşireler burada geçici bir süre için, yola çıkılıncaya kadar çalışacaklardı. Üçünden de hiç kimse hoşlanmıyordu. Harper'ın davranışları çok katıydı. İş aşılara geldi mi, adamın ince eleğinden kimseler kurtulamıyordu. Sirklerde çalışanlar genellikle öteki kişilerden daha sağlam, daha formda kimseler olurlardı ama, iğne olmaktan, tutulmuş kolla gezmekten onlar da ötekiler kadar çekinirdi. Yine de, aralarına aldıkları doktorun gerçekten yetenekli bir hekim olduğundan hiç biri kuşku duymuyordu.

Üçüncü konu, esrarlı gözüken bazı olaylarla ilgiliydi: Önce, geceleri yatakhane vagonlarını böylesine büyük bir dikkatle koruyan polisler! Gerçi sirkte bulunan birinin bilinmeyen yabancılar tarafından tehdit edildiğine kimse pek inanmıyordu ama, başka neye inanacaklarını da bilemiyorlardı. Sonra bir de trenin elektrik tesisatını denetlemeye gelen iki elektrikçinin durumu vardı. Onlardan kuşkulanıp polise haber verilinceye kadar, adamlar işlerini bitirmişti bile. Harper'dan başka hiç birinin tanımadığı bu adamlar tutuklanıp beş dakika sonra serbest bırakılmışlardı. Çünkü içlerinden birinin Amirale telefon edip yatakhanelerde mikrofon bulunmadığını bildirmesi ancak beş dakika sürmüştü.

Sonuncu konu, sirk halkını en çok uğraştıran, konuşmaları en çok etkileyen konuydu: Bruno'yla Maria'nın durumu! İkisi gittikçe daha sık bir arada görülmekle kalmıyor, hiç çekinmeden birbirini

arayıp, sorup buluyorlardı da. Henry bu gelişmelerden pek hoşlanmıyordu doğal olarak. Bu duruma duyulan tepkiler pek çeşitliydi. Kimisi Bruno'nun bugüne kadar kendi çevresine örmeyi başardığı duvarın yıkılmasını eğlendirici buluyor, kimi de genç çifte imreniyordu. Erkekler, kimselere yüz vermeyen yeni kızın Bruno'nun etkisine kapılmasını çekemiyor, kadınlarsa sirkin en tavlanmaya değer bekârının yeni kıza yüz vermesine dayanamıyordu. Ama içlerinden birçoğu da, Bruno hesabına çok hoşnuttu. Gerçi Bruno'nun sirkte Kan Dahn'dan Manuelo'dan ve Roebuck'dan başka gerçek arkadaşı yoktu ama, yine de herkes, karısının ölümünden bu yana kendini yalnızlığa yargılayan bu adamın hiç bir kadınla ilişki kurmamış olduğunu biliyordu. Konuyla özellikle ilgilenenlerin dışındaki büyük sirk kalabalığıysa, gelişen bu aşkı çok doğal buluyor, yeni gelen bu çok güzel kızın, sirkin en büyük yıldızıyla yakınlık kurmasında hiç bir olağanüstülük görmüyordu.

Son geceki son gösteri bitinceye kadar, Bruno kızı trendeki dairesine davet etmemişti. Ettiğinde, Maria bu teklifi geri çevirmek için bir neden görmedi. Bruno ona yolu gösterdi, sonra kompartmana çıkan basamaklarda kendisine yardımcı oldu, içeriye girdiler.

Bruno'nun dairesi çok gösterişli bir yerdi. Kendi sırlarına kapalı, oturma odası, küçük mutfağı, gömme banyosu, yatak odasıyla komple bir bütün. Bruno çevreyi dolaştırdıktan sonra onu oturma odasına getirirken Maria'nın gerçekten gözleri kamaşmıştı.

«Bizimkiler, hazırladığım Martinilerin çok zalim bir içki olduğunu söylerler,» dedi. Bruno. «Bir

kentteki gösterilerimiz bütünüyle bitmeden hiç içmem. Alkolle trapez bir arada yürümüyor. Şimdi tam sırası. Sen de benimle bir kadeh içer misin?»

«Lütfen. Yaşama biçiminiz gerçekten pek lüks. Bunları sizinle paylaşacak bir karınız olması gerekirdi.»

Bruno buzları çıkarmakla meşguldü.

«Bu bir evlenme teklifi mi?» diye sordu.

«Değil. Ama bu kadar lüks... tek başına bir erkek için...»

«Bay Wrinfield bana karşı çok nazik davranıyor.»

Maria kuru bir sesle: «Yine de bu alışverişten onun bir kayda uğradığını sanmıyorum,» dedi. «Trende böyle lüks dairesi olan başka kimse var mı?»

«Ben hiç bir zaman herkesin dairesini gezip...»

«Bruno!»

«Hayır, yok.»

«Benimkinin böyle olmadığını biliyorum. Enlemesine konmuş bir telefon kulübesi gibi bir yer benimki. Eh, bu da stajyer bir sekreterle bir yıldız arasındaki farktan olsa gerek.»

«Öyle elbette.»

«Erkekler böyledir işte! Alçak gönüllülük onlardan çok uzak!»

«Gözün bağlı durumda benimle trapeze çıkarsan anlarsın.»

Maria elinde olmadan ürperdi. «Ben sandalyenin üstüne çıksam başım döner. Doğru söylüyorum. Güzel dairen senin olsun. Her halde ara sıra gelip ziyaret etmeme izin verirsin.»

Bruno içkiyi ona uzatarak: «Senin için, üstün-

de hoşgeldin yazan özel bir paspas yaptıracağım,» dedi.

«Teşekkür ederim». Kadehini kaldırdı. «İlk yalnız kalışımızın onuruna,» dedi. «Sözümona birbirimize âşık oluyoruz. Çevredekilerin inanıp inanmadıkları üzerine bir fikrin var mı?»

«Başkalarının ne düşündüğünü bilemem. Ama ben inanıyorum.» Karşısında gerilen dudaklara bakarak acele ekledi: «Yani ikimiz de genel etkiyi iyi yürütüyoruz. Sanırım genellikle herkes, bunların işi iş, diye düşünüyordur. Şu anda benim yanımda olduğunu en az yüz kişi duymuştur. Biraz kızarsan falan daha iyi olmaz mı?»

«Olmaz.»

«Bu sanat siliniyor zaten artık. Buraya kara gözlerim için geldiğini sanıyor değilim elbette. Bana bir diyeceğin mi var?»

«Pek sayılmaz. Beni sen çağırmıştın sanıyorum.» Gülümsedi. «Neden davet ettin?»

«Oynadığımız tiyatroyu daha inandırıcı kılabilmek için.» Maria gülümsemesini yüzünden silerek bardağını masanın üstüne bıraktı. Bruno eğilip onun elinin üstünü hafifçe okşadı. «Çocukluk etme, Maria.» Kız onun yüzüne kararsız bakışlarla baktı, dudaklarında bir gülümseme gölgesi dolaştı, bardağını yeniden eline aldı. Bruno devam etti. «Anlat bana. Crau'ya gidince ne yapacağım? Nasıl yapacağım?»

«Bunu bilen tek kişi, Doktor Harper. O da henüz açıklamıyor. Sana, yani bize ya yolda söyler ya da Avrupa'ya ayak bastığımız zaman. Ama bu sabah bana iki şey söyledi...»

«Senin de bana bir şeyler söylemek istediğini anlamıştım.»

«Evet. Biraz nazlanmaya çalışıyordum. Tutmadı ama, değil mi? Polisin yanında trene gelen o iki elektrikçiyi anımsıyor musun? Onlar bizim adamımızdı. Buralarda mikrofon aramaya gelmişlerdi. Özellikle senin daireni aradılar.»

«Mikrofon mu? Benim dairemde, ha? Bu biraz fazla melodramatik değil mi, Maria?»

«Acaba? İkinci söyleyeceğim şey de, birkaç gün önce Bay Wrinfied'in yazıhanesinde iki mikrofon bulunmuş olduğu. Biri odadaki, öbürü de telefondaki sesleri alıyor. Bu da mı melodramatik?» Bruno karşılık vermeyince kız devam etti: «Mikrofonları kaldırmadılar. Ama Doktor Harper'ın emriyle, Bay Wrinfield günde en az iki kez telefonu açıp Charles'ı arıyor; sirkteki kişilerden onun ilgileneceğini sandığı bazı kimseler üstüne, örtülü ve karanlık imalarda bulunuyor. Kuşkusuz, bizden hiç söz etmiyor. Düşmanlarımız her kimse, şimdiye değin adı geçenleri incelemeye kalksalar, ne bizi ne de başkalarını düşünmeye vakit bulurlar.»

Bruno açık açık: «Deli bunlar,» dedi. «Düşmanları demek istemiyorum. Harper'le Wrinfield deli. Çocukça oyunlar oynuyorlar.»

«Pilgrim ve Fawcett cinayetleri de oyun muydu?»

«Tanrı beni kadın mantığı denen şeyden korusun. Ben onlardan söz etmiyordum ki!»

«Doktor Harper'ın bu işlerde yirmi yıllık deneyi var.»

«Ya da bir yıllık deneyi yirmi kez yinelemiş. Pekâlâ, kendimi uzmanların usta ellerine teslim edeyim bakalım. Bu arada kurbanlık koyunun yapabileceği pek bir şey yok galiba.»

«Yok. Daha doğrusu, var. Gerektiğinde seninle

nasıl ilişki kurabileceğimi söyle!»

«Kapıya iki kez vur, Bruno diye seslen!»

«Ama kompartmanına ulaşan ayrıca koridor yok. Tren hareket halindeyken seninle hiç konuşamam.»

Bruno'nun yüzüne, pek seyrek zamanlarda görülebilen geniş bir gülümseme yayılmıştı. İlk defa olarak gülümsemesi gözlerini etkileyebiliyordu. «İlerleme kazanıyorum galiba,» dedi. «Beni görmek isteyeceğini mi düşünüyorsun?»

«Saçmalama. Seni görmem zorunlu olabilir.»

Bruno başını salladı: «Tren hareket halindeyken hiç bir vagon tam kapalı olamaz. Yatak odamdan koridora açılan bir kapı var. Ama kapının bir tek de tokmağı var, o da iç tarafta.»

«Tat-tat, tat-tat diye vurursam, ben olduğumu anlar mısın?»

«Tat-tat, tat-tat,» diye ciddi bir yüzle yineledi: «Bayılıyorum bu çocuk oyunlarına.»

İkisi birlikte çıkıp, Maria'nın kompartmanına yürüdüler. Basamakların başında Bruno durup: «İyi geceler,» dedi. Ziyaretine teşekkür ederim.» Sonra eğilip onu hafifçe öptü.

Maria karşı koymadı. Yalnızca: «Gerçekçiliği biraz fazla zorlamıyor muyuz?» diye sordu.

«Hiç de değil. Emir, emirdir. Bir etki yaratmak zorundayız. Şu andaki fırsat da, kolay bulanacak gibi değil. Ziyan etmek yazık olurdu. En az on iki kişinin bize bakmakta olduğundan eminim.»

Maria yüzünü buruşturdu, dönüp basamakları çıkmaya başladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ERTESİ günün büyük bölümü, akılları durduracak kadar çok ve çeşitli olan sirk eşyasının, orta ringlerin, kulislerin, panayır alanının toplanıp, katlanıp, trene yüklenmesine ayrıldı. Bütün hayvan kafesleri, kontrplak yazıhaneler, Bruno'nun küçük tiyatrosu, ayrıca hayvanlar ve bütün özel eşyasıyla birlikte insanlar, yerleşip durdular. Bu işlerde tecrübesiz birine, gerçekleştirilmesi güç gibi görünecek bir çalışmaydı. Oysa sirk, geçmiş yılların deneyinden yararlanarak bu işi kolaylıkla, kayar gibi yapabiliyordu. Bütün bu dağınıklık, bu umutsuz kargaşa, mucizeye yakın bir hesaplılıkla, adım adım çözümlenmekteydi. Yalnız o yüzlerce hayvanın ve insanın yiyeceklerinin yüklenmesi bile yeterince güçtü. Oysa son yiyecek kamyonunun uzaklaşması, ilkinin yanaşmasından tam bir saat sonra olmuştu. Bu çalışmalar ancak askeri lojistik hizmetlerine benzetilebilirdi. Yine de uzman göz-

ler, sirk görevlilerinin bu işlerde askerlerden biraz daha usta olduğunu kolayca fark edebilirdi.

■

SİRK TRENİ o gece saat onda yola çıkacaktı. Dokuzda, Doktor Harper hâlâ Amiralle baş başa konuşuyordu. İki adam çok karmaşık çizim ve şemaların üzerine eğilmişlerdi.

Amiralin bir elinde pipo, ötekinde bir kadeh konyak vardı. Sakin, rahat ve kaygısız görünüyordu. Belki gerçekten sakin ve rahat olabilirdi. Ama yaklaşan harekatı düşünen, planlayan, en küçük ayrıntısına kadar hazırlayan bir insan olarak, kaygısız olmasına olanak yoktu. Harper'e: «Hepsi elinde işte,» dedi. «Nöbetçiler, giriş yolu, binanın iç planı, çıkış yolu, kurtulma planı, Baltık'tan kaçış programı... hep sende.»

«Hep bende. Umarım o lanet olası gemi, randevu saatında gerçekten orada bulunur.» Harper, şemaları katlayıp ceketinin iç cebine yerleştirdi.

«İşi bir salı gecesi göreceksiniz. Gemi cumadan ertesi cumaya kadar oralarda olacak. Bütün hafta emrinizde.»

«Doğu Almanlar, Polonyalılar, Ruslar hiç kuşkulanmayacaklar mı, efendim?»

«Kuşkulanmaz olurlar mı? Sen olsan kuşkulanmaz mıydın?»

«Ama karşı koymayacaklar mı?»

«Ne yapabilirler? Baltık hiç kimsenin özel gölü değil ki! Gemilerin orada bulunuşuyla sirkin Crau'ya gelişi arasında elbette bir bağlantı kura-

caklardır. Bunu göze almak zorundayız. Ah, bu sirk! bu sirk!» Amiral içini çekti. «İnşallah getireceklerini getirebilirsin, Harper. Yoksa yıl dolmadan emekliye ayrılmak zorunda kalacağım.»

Harper gülümsedi. «Hiç iyi olmaz, efendim. Ama öte yandan, malların ele geçirilmesindeki asıl sorumluluğun bende olmadığını da biliyorsunuz.»

«Biliyorum. Yeni adamımız üstüne bir fikir edinebildin mi?»

«Herkesin bildiklerinden fazlasını bilmiyorum, efendim. Zeki, sağlam, güçlü biri. Sinir sistemi yok gibi görünüyor. Çok da içine kapanık. Maria Hopkins, onunla yakınlık kurmanın olanaksız olduğunu söylüyor.»

«Ne?» Amiralin kaşları hafifçe havaya kalkmıştı. «O güzel kız mı söylüyor bunu? Eminim gerçekten uğraşsa...»

«Ben o bakımdan demek istememiştim, efendim.»

«Sakin ol, Harper; sakin ol! Bazen öyle dönemler oluyor ki, sanki Tanrı insanların ruhlarını, inançlarını, güçlerini denemeye çalışıyormuş gibi geliyor. Ama bizim bilinmeyen güçlerin analizine girişecek vaktimiz yok. Bildiğimiz bir tek şey var: Eğer başarısızlığa uğrarsa... ki ancak bir tek biçimde uğrayabilir... o zaman vicdanımda ölünceye kadar onun günahını taşıyacağım demektir. Sen de bu üzüntümü daha büyütme lütfen.»

«Efendim?»

«Dikkatli ol, demek istiyorum. Şimdi sana verdiğim o kâğıtlar her halde cebinde güvendedir. Seni ele geçirirler, o kâğıtları üstünde bulurlarsa neler olabileceğini sen de biliyorsundur.»

Harper içini çekti. «Biliyorum. Gırtlağımı ke-

ser, cesedimi bir kanala ya da çukura atarlar, her halde. Sanırım yerime yeni birini bulmakta pek güçlük çekmezsiniz.»

«Orası öyle. Ama işler şimdiki gibi sürer giderse, yakında yedek kadrom tükenir. Bunun için, böyle bir duruma çanak tutmasak daha iyi ederiz. Haberleşme saatlarını ve şifreleri iyice ezberledin, değil mi?»

Harper üzgün: «Emrinizdekilere pek fazla güveniniz yok galiba, efendim,» dedi.

«Bugünlerde kendime bile fazla güvenim yok.»

Harper, masanın üstünde duran doktor çantasına dokundu. «Bu küçücük telsizle haberleşebileceğimizden eminsiniz, değil mi?»

«NASA aygıtlarını kullanıyoruz. Ayda bile olsan duyarız sesini.»

«Şu anda aya gidiyor olmayı tercih ederdim zaten.»

■

HAREKETİNDEN altı saat kadar sonra sirk treni ayrılma makasına gelip durdu. Işıklar çok seyrek olduğu için burası oldukça karanlıktı. Yağmur da şakır şakır yağıyordu. Tren uzun süre ileri geri sallandı, vagonları birbirine çarptı, tekerlekleri gıcırdadı; bütün bunlar bir araya gelince de, içinde uyuyanların hepsini uyandırmayı başardı. Önceden seçilen pek çok vagon, ötekilerden ayrıldı. Az sonra bunlar başka bir lokomotife bağlanıp Florida'ya doğru yola çıkacaktı. İlk lokomotife bağlı

kalan vagonlarsa, hemen hareket edip New York'a yöneldi.

Yol boyunca dikkate değer hiç bir şey olmamıştı. Yemeklerini her zaman kendi pişiren Bruno, bir kez bile kompartmanından çıkmadı. İki kez kardeşleri, bir kez Wrinfield, bir kez de Harper kendisini ziyarete geldiler. Herkes onu yalnız bir insan olarak tanıdığı için, hep öyle davranırlardı.

Tren, Bruno'yu Canova limanına götürecek raylı geminin yanaştığı rıhtıma varıncaya dek yüzünü hiç kimse görmedi. O gün hava yine yağışlıydı. Bruno'nun ilk karşılaştığı kişilerden biri Maria oldu. Kız, siyah pantolon, sarı anorak giymişti. Bitkin bir görünümü vardı. O güzel yüz çizgilerinin izin verdiği ölçüde kaşlarını çatarak Bruno'ya baktı. Genç adam, artık Maria'nın açık sözlü davranışlarına alışmaya başlamıştı. Yanına yaklaştığında kız ona:

«Dostluk etmekten pek hoşlanmıyorsun galiba,» dedi.

«Özür dilerim. Ama beni nerede bulacağını biliyordun.»

«Söyleyeceğim bir şey yoktu.» Biraz düşünüp ekledi. «Sen de beni nerede bulabileceğini biliyordun.»

«Telefon kulübeleri içimi karartır.»

«Beni davet edebilirdin. Gerçi aramızda özel bir ilişki bulunduğu havasını yaratmak zorundayız, biliyorum. Ama yine de açıktan açığa erkeklerin arkasında koşan tiplerden değilim.»

«Buna hiç gerek yok.» Söyleyeceklerini yumuşatmak için gülümsedi. «Yoksa erkeklerin arkasında gizliden gizliye mi koşmaktan hoşlanırsın?»

«Çok komik. Çok zekice bir soru. Hiç utanman yok mu?»

«Neden ötürü?»

«Beni böyle ihmal ettiğin için.»

«Teslim.»

«O halde beni bu akşam yemeğe götür.»

«Telepati bu, Maria. Bal gibi telepati.»

Maria onun yüzüne inanmayan bakışlarla bakıp üstünü değiştirmek üzere uzaklaştı.

■

GENÇ KIZIN seçtiği güzel İtalyan lokantasına gidebilmek için üç kez taksi değiştirdiler. Masalarına oturdukları zaman Bruno; «Bunlara gerek var mıydı?» diye sordu. «Yani o taksiden inip ötekine binmeye?»

«Bilemem. Ben emirlere uyuyorum.»

«Buraya neden geldik? Beni çok mu özledin?»

«Sana bazı emirleri ulaştırmam gerekiyor.»

«Kara gözlerim için değil yani!» Maria gülümsedi, başını iki yana salladı. Bruno içini çekiyordu. «Kimse her konuda kazanamaz. Neymiş emirler?»

«Her halde buraya gelmesek de, rıhtımın bir karanlık köşesinde bana fısıldayabilirdin, diyeceksin.»

«Çok çekici bir fikir. Ama bu geceye uymuyor.»

«Neden?»

«Yağmur yağıyor da ondan.»

«Acaba romantik olmak iyi bir şey mi dersin?»

«Ayrıca, burası çok da güzel. Pek şirin bir

lokanta.» Kızın yüzüne, lacivert kadife elbisesine, kürk şapkasına düşünceli gözlerle baktı. Bu giysiler basit bir sekreter için oldukça pahalı şeylerdi. Sonra gözleri o parlak siyah saçlara döndü. «Hem karanlıkta seni bu kadar iyi göremezdim. Buradaysa görebiliyorum. Çok güzelsin. Talimat neydi?»

«Efendim?» Maria bir an için şaşalamıştı. Konunun birden değişmesine alışkın değildi. Dudakları gerildi. «Yarın saat on birde denize açılıyoruz. Lütfen akşam üstü saat altıda kamaranda ol. O saatta gemi komiseri gelecek, masalara nasıl oturulacağını konuşacak. Adam gerçekten geminin komiseri ama, o kadarla kalmıyor. Aynı zamanda kamaranda hiç bir mikrofon olmadığından emin olmak için gerekli denetimi yapacak.» Bruno sessiz, dinliyordu. «Bakıyorum bu sefer melodramdan falan söz etmiyorsun.»

Genç adam bezgin bir sesle: «Çünkü artık üstünde durmaya değmez,» dedi. «Neden odama mikrofon koysunlar? Benden kuşkulanmaları için bir neden var mı? Ama Doktor Harper bu budalaca esrarlı davranışlarını sürdürürse, yakında benden de kuşkulanırlar elbette. Wrinfield'in odasında da mikrofonun işi neydi? Neden trendeki kompartmanımı aramak için iki kişi gönderildi? Bu şimdiki adam neden geliyor? Artık odamda mikrofon olmadığını bilen dünya kadar insan var. Yani sirkte basit bir gösterici olmadığımı bilen dünya kadar insan var demektir. Gereğinden fazla kişinin dikkati üzerime çekiliyor. Hiç hoşlanmıyorum.»

«Lütfen. Böyle davranmanın hiç gereği...»

«Yok mu dersin? Bu senin düşüncen. Beni yatıştırmaya çalışma.»

«Bak, Bruno! Ben yalnızca basit bir haberci-

yim. Aslına bakarsan, senden kuşkulanılması için gerçekten hiç bir neden yok. Ama yakında karşımızda dünyanın en yetenekli ve en kuşkulu gizli polis örgütünü bulacağız. Onlar en küçük olasılıkların bile üstünde dururlar. Elde etmek istediğimiz bilgiler, Crau'da. Biz oraya gidiyoruz. Sen Crau'da doğdun. Yüreğinde bir insanı güdebilecek en güçlü nedenlerin bulunduğunu onlar da biliyordur: İntikam! Her şeyden önce karını onlar öldürdü...»

«Sus!» Maria büzüldü. Bruno'nun sesindeki sertlik onu şaşırtmıştı. «Altı buçuk yıldan beri bana hiç kimse ondan söz etmedi. Eğer bana ölen karımın sözünü edersen bu işten çekilir, bütün planları yüz üstü bırakırım. Sen de patronuna bu durumun senin sorumsuzluğundan, senin düşüncesizliğinden, senin duygusuzluğundan, inanılmaz katılığından böyle olduğunu anlatmak zorunda kalırsın. Anladın mı?»

«Anladım.» Maria'nın rengi solmuştu. Sanki bir şoka uğramış gibiydi. Yaptığı yanlışlığın büyüklüğünü anlamaya çalıştı, başaramadı. Dilini dudaklarının üstünde dolaştırarak: «Özür dilerim,» dedi. «Çok özür dilerim. Kötü bir hata yaptım.» Ama nasıl bir hata yaptığını hâlâ bilmiyordu. «Bir daha hiç bir zaman yinelemem. Söz veriyorum,» dedi yine de.

Bruno hiç karşılık vermedi.

«Doktor Harper, saat altı buçukta kamarandan çıkmanı rica ediyor. Merdivenin dibinde yere oturacaksın. Düşmüş, ayak bileğini incitmiş gibi. Birisi seni bulacak, yardım edip ayağa kaldıracak, kamarana götürecek. Kuşkusuz hemen, Doktor Harper çağrılacak. Odana geldiği zaman yapılacak iş-

ler üstüne çok ayrıntılı bilgi verecek.»

«Sana anlattı mı?» Bruno'nun sesinde sıcaklıktan eser yoktu.

«Bana hiç bir şey anlatmadı. Eğer Doktor Harper'ı biraz olsun tanıyorsam, seninle konuşurken de bana bir şey söylememeni tembih edecektir.»

«İstediğini yapacağım. Şimdi görevini bitirmiş olduğuna göre artık geri dönebiliriz. Sen üç taksiyle git. Kuşkusuz emir, emirdir. Ben bir tek taksiye binip doğruca gemiye dönüyorum. Hem daha çabuk, hem daha ucuz olur. CIA da cehennemin dibine!»

Maria elini çekinerek uzatıp onun koluna dokundu:

«Özür dilemiştim. Hem de içtenlikte. Kaç kez yinelememi istiyorsun?» O karşılık vermeyince kız gülümsedi. Gülümsemesi de öyle çekingen ve tutuktu. «Senin kadar çok para kazanan birinin, benim gibi bir işçi kıza yemek ısmarlamaktan çekinmeyeceğini sanırdım. Ama istersen Alman usulü yapalım. Ne olursa olsun, lütfen gitme. Ben hemen dönmek istemiyorum. Biraz daha kalalım.»

«Neden?»

«Bilmem! Yalnız içimde anlayamadığım bir... bilmiyorum. Durumu düzeltmek istiyorum.»

«Haklı olan benim. Daha ilk kez çıkıyoruz. Çok düşüncesizsin.» Sonra içini çekti, uzanıp masanın üstündeki yemek listesini aldı, Maria'ya verdi. Yüzüne garip bir bakışla baktı. «Çok tuhaf. Gözlerini siyah sanıyordum. Şimdi kahverengi oldular. Gerçi koyu, benekli bir kahverengi ama, yine de kahverengi. Nasıl yapıyorsun bunu? Bir

yerde bir düğme çevirip gözünün rengini mi değiştiriyorsun?»

Maria ona ciddi bir yüzle baktı: «Düğme falan yok.»

«O halde benim gözüm öyle görüyor. Bu emirleri bana neden Doktor Harper kendisi vermiyor, söyler misin?»

«İkinizin birlikte kente indiğiniz görülürse çok garip karşılanırdı. Birbirinizle hiç konuşmuyorsunuz. Ne ilişkiniz var?»

«Ha, anlıyorum.»

«Oysa biz ikimiz çıkınca, durum farklı. Yoksa unutmuş muydun? Dünyanın en doğal olayı geçiyor aramızda. Ben sana âşığım, sen de bana.»

■

«ÖLEN KARISINI hâlâ seviyor.» Maria'nın sesi ifadesiz, yansır bir tonda çıkmıştı. Dirseklerini güvertenin korkuluk demirine dayamış, denize bakıyordu. Gecenin serin rüzgârını duymuyordu bile. Çevresini hayran bakışlarla inceliyor gibi görünüyor, oysa aslında nereye bakmakta olduğunu bile bilmiyordu.

Omuzuna bir el dokununca yerinden sıçradı. Şakacı bir ses: «Kimmiş o ölen karısına âşık olan bakalım?» diye sordu.

Maria dönünce, karşısında Henry Wrinfield'i gördü. Elektrik ışıkları altında tebeşir beyazı gibi görünen ince, zekî yüzü gülümsüyordu.

Maria: «İnsan öksürür, bir ses çıkarır,» dedi. «Ödümü kopardın.»

«Özür dilerim. Ama ayağımda tahta takunya olsa, geldiğimi yine de duymazdın sanıyorum. Şu makine gürültüsüne baksana. Şimdi anlat bakalım, kim kime âşıkmış?»

«Neler saçmalıyorsun sen?»

«Aşk diyorum, aşk!» Henry sabırlıydı. «Ben yaklaşırken o konuda bir şeyler mırıldanıyordun.»

«Öyle mi yapıyordum?» Sesi dalgındı. «Hiç şaşmam. Kız kardeşime göre uykumda hiç susmadan konuşurmuşum. Belki de az önce ayakta uyuyordum. Doktor Freud'ün hoşuna gidecek başka şeyler de söyledim mi?»

«Ne yazık ki duyamadım. Kim bilir neler kaçırmışımdır. Burada bu saatta ne yapıyorsun, Tanrı aşkına? Hem soğuk, hem de yağmur başladı.» Henry artık az önce işittiği sözü kafasından çıkarmıştı.

Maria ürperdi. «Hayale dalmışım besbelli,» dedi. «Gerçekten çok soğuk.»

«İçeri gel. Geminin çok güzel bir barı var. Bir konyak içsen kendine gelirsin.»

«Yatağıma yatsam daha da iyi olacak. Zamanı geldi zaten.»

«Yani, Wrinfield ailesinin son bireyiyle bir kadeh içki içmeyi geri mi çevireceksin?»

«Hiç bir zaman!» Maria gülerek onun koluna girdi. «Yolu göster,» dedi.

Girdikleri salona bar demek bile doğru değildi. Çok güzel döşenmiş bir yerdi burası. Koyu yeşil koltuklar, pirinç masalar, çok dikkatli bir barmen ve enfes içkiler. Maria bir konyak ısmarladı. Kendisi bir taneyi içerken Henry üç kadeh yuvarlamayı başarmıştı. Ama görünüşe bakılırsa içkiye dayanıklı biri değildi. Gözlerine, kibarlığını boz-

masa bile, özlem duyduğunu pek belli eden bakışlar yerleşmişti. Maria'nın elini avuçları içine aldı. Kız eline baktı.

«Bu haksızlık,» dedi. «Geleneklere göre bir kız nişanlandığı zaman nişan yüzüğü, evlenince de alyans takar. Oysa erkekler için böyle bir zorlama yok galiba. Çok haksız bir durum.»

«Bence de öyle.» O anda Maria ona, boynuna bir koyun çıngırağı takması gerektiğini söylese, bunu da kabul etmeye hazırdı.

«O halde senin yüzüğün nerede?»

«Neyim?!»

«Nişan yüzüğün! Cecily yüzüğünü takıyor. Yani nişanlın. Unuttun mu? Bryn Mawr'daki yeşil gözlü kız. Unutmuş olamazsın her halde!»

Henry'nin kafasındaki dumanlar dağılıverdi. «Sen sağa sola benimle ilgili sorular mı soruyorsun?»

«Sağa sola denemez. Aslında soru da sormuyorum. Her gün birkaç saat amcanla birlikte çalıştığımı unuttun mu? Biliyorsun kendi çocuğu yok. Yeğenleriyle çok gururlanıyor.» Maria çantasını eline alıp ayağa kalktı. «İçki için teşekkürler. İyi geceler, tatlı düşler. Ama lütfen, düşünde kimi görmen gerekiyorsa onu gör!»

Henry sıkıntılı gözlerle onun arkasından bakakaldı.

■

MARİA yatağına gireli henüz beş dakika ancak olmuştu. Kapı vuruldu. Kız:

«Girin!» diye seslendi. «Kilitli değil.»

Bruno içeriye girip kapıyı arkasından kapattı.

«Kilitli olmalıydı,» dedi. «Hele çevrede benim gibi; Henry gibi tipler dolaşıp dururken...»

«Henry mi?»

«Yukarda kendine bir duble daha konyak ısmarlamakla meşgul. Anlaşılan bizim Romeo, kaç zamandır yanlış balkona serenat yaptığını daha yeni anlamış. Kapının zinciri çok sağlam.»

«Bu saatta buraya dekorlardan söz etmeye mi geldin?»

«Bu kamarayı sana onlar mı verdi?»

«Garip soru. Aslına bakarsan, hayır. Yedi sekiz tane boş kamara vardı. Kamarot istediğimi seçebileceğimi söyledi. Ben de bunu seçtim.»

«Dekorunu beğendin, öyle mi?»

«Neden geldin, Bruno?»

«İyi geceler demeye.» Yatağın kenarına oturdu, kolunu kızın omuzlarına sardı. «Bir de lokantada seninle öyle sert konuştuğum için özür dilemeye. Daha sonra nedenlerini anlatırım. İşimizi bitirip dönüş yoluna koyulduğumuzda.» Birden ayağa kalktı, yürüyüp kapıyı açtı. Maria'ya: «Kilitle arkadan!» dedi ve çıkıp gitti. Kız onun arkasından büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu.

■

CARPENTARİA koskoca bir gemiydi. Otuz bin tona yakındı. Aslında dökme demir cevheri taşımak için yapılmıştı ama, küçük bir değişiklikle demiryolu vagonları taşıyabilecek duruma çevriliyordu.

Transatlantik yolcu gemisi olmamakla birlikte, iki yüz yolcu alabilecek kadar kamarası da vardı. İki ön ambarında şu an yirmi tane vagon bulunuyordu. İçinde hayvanlar ve tayfalar barınmaktaydı. Bazı vagonların yükü rıhtımda dikkatle indirilmiş, öteki ambarlara yerleştirilmişti. İtalya'da gemiyi yeterince boş vagon karşılayacak, bu yükler onlara yüklenecek, güçlü bir lokomotifin çekiş gücüyle Orta Avrupa dağları birer birer aşılmaya başlanacaktı.

Ertesi akşam saat altıda **Carpentaria,** New York'un yedi saat uzağında, düzenli bir tempoyla ilerliyordu. Bruno, kamarasında yatağın üzerine uzanmıştı. Bu kamara, geminin birkaç geniş ve güzel kamarasından biriydi. Kapı vuruldu, üniformalı gemi komiseri içeriye girdi. Bruno'nun hiç bir şaşkınlık göstermeyen bakışları adamın elindeki iri siyah, deri çantaya takılmıştı.

«İyi akşamlar, Bayım. Beni bekliyor muydunuz?» diye sordu.

«Birisini bekliyordum. O da her halde sizsiniz.»

«Teşekkür ederim, efendim. İzin verir misiniz?» kapıyı kilitledi, Bruno'ya dönüp eliyle çantasının üstüne tıp tıp vurdu. «Modern bir gemi komiserinin yapmak zorunda olduğu işlemin, doldurmak zorunda olduğu formların sonu gelmiyor,» diye yakındı.

Çantayı açtı, içinden yassı, dikdörtgen bir metal kutu çıkardı. Kutunun üstü çeşit çeşit denetim düğmeleriyle doluydu. Bir köşesinden bir de enten çıkıyordu. Adam, çantadan bir kulaklık aldı. Kutuya takıp kulaklarına geçirdi; önce odayı, sonra banyoyu dikkatle dolaştı. Bu arada bir yandan da düğmeleri çevirip duruyordu. Maden arayıcısı gibiydi. On dakika kadar sonra kulaklığı kulağından çekip çantasına soktu.

«Temiz,» dedi. «Garanti vermiyorum, dikkatinizi çekerim. Ama oldukça eminim.»

Bruno çantayı göstererek: «Bunlardan hiç anlamam,» diye mırıldandı. «Ama hiç hata payı bırakmazlar sanıyordum.»

«Öyledir. Ne var ki, karada öyledir. Oysa geminin içinde o kadar çok demir eşya arasındayız ki, manyetik alanları saptamak güç olur. Herkes gibi ben de aldanabilirim. Elekronik kutum da.» **«Carpentaria** yalpalayınca, dengesini korumak için elini uzatıp kirişi tuttu. «Sanırım gece fırtınalı geçecek. Birkaç kişi düşer, bileğini burkar sanıyorum. İlk gece elbette. Daha herkes sallantıya kendini alıştırmamış olacak.» Bruno adamın belli belirsiz göz kırptığını sandı. Ne var ki emin olamadı. Doktor Harper'ın bu adama ne derece güvendiğini nereden bilebilirdi? Sıradan bir karşılık verip geçiştirdi. Adam nezaketle teşekkür etti, kapının kilidini açıp dışarıya çıktı.

Saat tam altı buçukta, Bruno kamarasından koridora adım attı. Allahtan, görünürlerde kimseler yoktu. Merdiven, oda kapısından iki metre ilerde başlıyordu. Bruno yarı yatar, yarı oturur durumda, tedirgin görünmeye çalışarak, ama elinden geldiği kadar da rahatça yere yerleşti ve olacakları beklemeye koyuldu. Aradan beş dakika geçmişti. Dizi uyuşmaya başladığı sırada iki kamarot belirdi, koşup kendisini o tedirgin durumdan kurtardılar. Dillerini durmadan damarlarında şaklatarak kollarına girdiler, onu kamarasına sokup yatağına uzanmasına yardım ettiler.

Bir tanesi Cockney aksanıyla: «Birazcık bekleyeceksiniz, Bayım,» dedi. «Doktor Berenson'ı hemen çağırayım.»

Geminin de bir doktoru olacağı ne Bruno'nun, ne de Harper'ın aklına gelmişti. İkisi için de budalaca bir başlamaydı bu. Belli bir tonajın üstündeki gemilerin doktor bulundurması yasa gereğiydi. Bruno hemen: «Acaba bizim doktorumuzu çağıramaz mısınız?» dedi. «Lütfen! Sirk doktorunu istiyorum. Adı Doktor Harper.»

«Kamarasını biliyorum. Hemen çağırayım, efendim.»

Harper her halde kamarasında hazır bekliyordu. Otuz saniye içinde elinde çantası, yüzünde uygun bir üzüntü ifadesiyle, dilini damağında şaklatarak kapıdan girdi. Kamarotlar çıktıktan sonra kapıyı kilitledi, oturup Bruno'nun bileğini bir metre boyunda bir sargıyla sarmaya koyuldu.

«Bay Carter vaktinde geldi mi?» diye sordu.

«Bay Carter, Komiserin adı mı? Kendini tanıtmadı ama, vaktinde geldi.»

Harper sargıyı gevşeterek çevresine bakındı. «Temiz mi?»

«Temiz çıkmayacağını mı sanıyordunuz yani?»

«Pek sayılmaz.» Harper işini bitirmişti. İlk bakışta bileğin görünüşü tam gerektiği gibiydi doğrusu.

Kalktı, alçak bir masayı önlerine çekti. Cebinden katlanmış birtakım kağıtlar çıkardı ve masanın üstünde açtı. İki ayrıntılı kroki ve birkaç fotograf. Parmağıyla krokilerden birine vurarak:

«Birincisi bu,» dedi. «Dubylan İleri Araştırma Merkezi'nin planı. Bilir misin orayı?»

Bruno, Harper'a hevessiz gözlerle baktı. «Umarım bu gece soracağınız son saçma soru bu olur.» Harper alınmamaya çalışır gibi göründü. Bruno devam etti: «CIA beni bu işe almadan önce...»

«CIA olduğunu nereden biliyorsun?»

Bruno'nun gözleri tavana doğru döndü, ama dayanmaya karar verdi: «İzci oymağı beni bu işe almadan önce,» diye sözünü düzeltti. «... beşikten bu yana attığım her adımı incelediler. Hayatımın yirmi dört yılını Crau'da geçirdiğimi biliyorlar. Lubylan'ı bilmez olabilir miyim?»

«Evet. İyi. İşin garip yanı, Lubylan'da gerçekten ileri teknik araştırmalar da yapılıyor. Ne yazık ki bunların çoğu kimyasal silahları, sinir gazlarını falan ilgilendiren konularda.»

«Neden ne yazık ki diyorsunuz? Amerika da bu tür çalışmalar yapmıyor mu?»

Harper'in yüzünden acı duyduğu okunuyordu. «Bu benim alanım değil.»

Bruno sabırla: «Bakın, Doktor!» dedi. «Eğer siz bana güvenmezseniz, benim size kayıtsız şartsız güvenmemi nasıl bekleyebilirsiniz? Pekâlâ alanınız sayılır. Bunu siz de bal gibi biliyorsunuz. Orly Havaalanındaki ordu haberleşme merkezini anımsamıyor musunuz? Pentagon'la Avrupa'daki Amerikan birlikleri arasında gidip gelen bütün haberler oradan geçer. Bilmiyor musunuz?»

«Biliyorum.»

«Peki, Çavuş Johnson'ı da anımsıyor musunuz? Robert Lee diye masum bir adla dolaşan bu adam, Rusların yıllardan beri eşi görülmemiş bir başarıyla en iyi yere yerleştirebildiği bir ajandı. Amerika Birleşik Devletlerinin her türlü incelemesinden ve soruşturmasından temiz çıkmıştı. Kim bilir kaç yıldan beri KGB emrinde çalışıyordu. Anımsıyor musunuz?»

Harper başını mutsuz bir ifadeyle evet anlamında salladı.

«Anımsıyorum». Bruno'yla yapacağı konuşma pek kendi planladığı biçimde yürümüyordu.

«O halde Rusların, Johnson'dan gelen en gizli Amerikan talimatlarının fotokopilerini aldığını da biliyorsunuz demektir. Amerikan planları, Rusların Batı Avrupa'yı işgal etmeleri olasılığına karşı ne yapacaklarını ilgilendiriyordu. Böyle bir durum çıkarsa, Amerikalılar kıtayı bakteriyolojik, kimyasal ve nükleer silahlarla haritadan sileceklerdi. Bu arada bütün Avrupa halkının yok olacağı açık seçik ortadaydı. Avrupalılar bunu duyunca küplere binmişler, Amerika da bu yüzden oradaki dostlarından olmuştu. İki milyon kadar dosttan. Ama bu haber, Washington Post gazetesinin son sayfasında bile iki satırlık yer buldu mu, bulmadı mı, bilemem. Hiç de sanmıyorum.»

«Olayları çok iyi izliyorsun.»

«İnsan CIA ajanı değil diye, okuması yazması yok mu demektir? Ben de bilirim okumayı. Almanca benim ikinci dilimdir. Annem Berlinliydi. Olayı o sıra iki Alman dergisi birden basmıştı.»

Harper artık çaresiz durumdaydı. **«Der Spiegel'le Stern,»** diye kabullendi. «1969 eylülünde. Beni böyle gafil avlayıp kıvrandırmak sana özel bir zevk mi veriyor?»

«Niyetim bu değil. Yalnızca iki noktaya dikkatini çekmek istiyorum: Eğer benimle her konuda, her zaman açık konuşmazsan, benden hiç bir şekilde işbirliği bekleyemezsin. Ayrıca, bu işi neden kabul ettiğimi de bilmeni istiyorum. Amerika'nın, silahı eline geçirdiğinde böyle delice bir tehdide kalkıp kalkmayacağını bilmiyorum. Pek inanamıyorum gerçi. Ama önemli olan benim değil, Doğuluların neye inandığı. Eğer onlar Amerika'nın bu silaha da-

yanarak çıkış yapacağını sanıyorlarsa, o zaman kendileri daha erken davranıp önleyici bir saldırıda bulunmak isteyebilirler. Albay Fawcett'in söylediklerine bakılırsa, bu anti-madde denilen şeyin milyonda bir gramı Amerika'yı bir anda sindirmeye yetecek. Bana sorarsanız, hiç kimsenin elinde böyle bir silah bulunmamalı. Ama iki kötünün arasında bir seçim yapmak gerekiyorsa, ehveni şeri seçmekten başka çare yok. Ben Avrupa doğumluyum. Amerikan vatandaşıyım. Beni nüfusuna geçirenleri seçiyorum. Şimdi lütfen devam edelim. Açık konuş. Daha önce Crau'yu hiç görmediğimi kabullen, ve oradan başlayarak anlat.»

Harper çevresine hevessiz bakışlarla bakındı. Ekşi bir sesle konuşmaya başladı: «Eğer niyetin ilişkilerimizde köklü bir değişiklik yapmaksa, bunu hiç akla gelmeyecek biçimde başardın. Ama pek kurnazca yaptığın söylenemez. Gelelim Lubylan'a. Güzel bir rastlantıyla, bu bina sizin sirkin gösteri yapacağı yerin çeyrek mil ilerisinde. Her iki bina da, kent içinde sayılmakla birlikte, yerleşme yerlerini sınırlayan çizgi üzerinde kurulmuş. Planda görüldüğü gibi Lubylan'nın bir yüzü ana cadde üzerinde.»

«Planda iki yapı gözüküyor.»

«Ona geliyorum. Bu iki yapının çevresini bir tek duvar kuşatıyor. Yani ikisi birbirine iki yüksek duvarla bağlanıyor. Planda onu pek göremiyoruz.» Harper, plana hemen duvarları ekledi. «Dubylan'ın arkası boş arazi. O yönde en yakın yapı, petrolle çalışan bir elektrik üretim merkezi.

«Yüzü caddeye dönük olan şu yapıya batı yapısı diyelim. Asıl bilimsel araştırmalar burada yapılıyor. Doğu yapısında da araştırma ve deneyler

oluyor ama, batı yapısındakinden çok farklı ve çok daha çirkin deneyler. İnsanlar üzerinde yapılan deneyler. Burası gizli polis tarafından yönetiliyor ve devlet düşmanlarının hapsedildiği en güvenli cezaevi olarak biliniyor. Bu devlet düşmanları arasında, Başbakanı öldürmeye kalkan serüvencilerden, en çekingen şairlere kadar, türlü türlü insan var. Bu yapıda ölüm oranının olağandan epey yüksek olduğunu duyuyoruz!»

«Olayları sizin de iyi izlediğinizi söyleme sırası bende sanırım.»

«Hiç kimseyi, elini gözünü bağlayarak yola çıkarmak istemeyiz. Şurada, iki yapının arasındaki avluda, beşinci kat çizgisine gelen ve yapıdan yapıya geçen bir koridor var. Yanları ve üstü camla kaplı. Gece boyunca ışıklandırılıyor. Görülmeden o koridordan geçmeye olanak yok.

«Yapının bütün pencerelerinde kalın demirler var. Bu yetmiyor gibi, alarm zilleri de takıldı. Yalnızca iki kapı bulunuyor. Her yapı için bir tane. Her ikisinde saatlı kilitler takılı, bol da nöbetçi bulunduruluyor. Yapıların ikisi de dokuzar katlı. Onları birbirine bağlayan duvarların yüksekliği de aynı. Bu duvarın üstünde dışa doğru eğik, şık ve sivri demir parmaklıklar var. Hepsinin içinden iki bin voltluk elektrik akımı geçiyor. Damın her köşesinde nöbetçi kulübeleri bulunmakta. Nöbetçiler makineli tüfek taşıyor. Projektörleri ve klaksonları da var. İki yapı arasındaki avlu, tıpkı beşinci kat çizgisindeki koridor gibi, bütün gece ışıklandırılıyor. Hoş, bu gerekli bile değil. Çünkü orada zaten gece gündüz katil Dobermann köpekleri nöbet beklemede.»

Bruno: «İnsanlara cesaret vermek konusunda

olağanüstü bir yeteneğiniz var,» dedi.

«Bunları bilmeden gitmek daha mı çok hoşuna giderdi? Bu yapıdan yalnızca iki türlü çıkılabilir. Biri işkence sonucu ölüm, öteki de intihar sonucu ölüm. Henüz başka türlü çıkabilen olmadı.»

Doktor Harper şimdi de ikinci krokiyi gösteriyordu. «Burada batı yapısının dokuzuncu katının planını görüyoruz. İşte, hükümetin birkaç milyon dolar harcamasındaki amaç seni o kata sokabilmek. Van Diemen denilen adam burada çalışır, burada oturur, burada yer, içer ve uyur.»

«O adı bilmem mi gerekiyor?»

«Bildiğini sanmam. Halk onun adını hiç duymamıştır. Batı dünyasında bilimciler bu adı ağızlarına aldıklarında betleri benizleri atar. Hepsinin tanıdığı, bildiği bir dâhidir. Tartışma götürmez bir dâhi. Anti-maddeyi keşfeden adam! Onun nasıl yapılacağım, nasıl saklanabileceğini, nasıl bir silah haline dönüştürüleceğini bilen tek insan.»

«Hollandalı mı?»

«Adı öyle gibi ama, aslında Hollandalı değil. Doğu Almanya'dan gelmiş. Şu planda laboratuvarıyla çalışma odasını görüyorsun. Burası da nöbetçilerin odası. Buranın, günün yirmi dört saatı boyunca Fort Knox kadar iyi korunduğunu söylemeye gerek bile yok. Şurası da kendi özel dairesi. Küçük bir yatak odası, ondan da küçük bir banyo, ufacık da bir mutfak.»

«Yani, evi falan yok mu? Olsa işimiz çok daha kolaylaşırdı.»

«Evi var. Hükümetin ona armağan ettiği, orman içinde lüks bir saray yavrusu. Ama oraya hiç gitmiyor. Hayatı çalışmakla geçiyor, bu yapıdan da hiç çıkmıyor. Her halde hükümet de bu durumdan

çok hoşnuttur. Koruma işlemi böylelikle büyük ölçüde kolaylaşmış oluyor.»

«Öyle. Şimdi gelelim öteki küçük soruna. Hiç kimsenin Lubylan'dan sağ kurtulamadığını söylüyorsun. Bu durumda benim içeriye nasıl girebileceğimi kararlaştırdın mı?»

«Hımm! evet.» Harper hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Çok nazik bir konuya gelmişlerdi. «Seninle ilişki kurmadan önce bunu epey düşünüp taşındık. Zaten seni, yalnız seni seçmemizin nedeni de bu. Söylediğim gibi, burayı iki bin volt akım taşıyan demir parmaklıklar çevreliyor. Bu akımın da bir yerden buraya taşınması gerekli. İşte o akımın kaynağı, Lubylan'ın doğusunda bulunan elektrik üretme merkezi. Birçok yüksek akımlar gibi, bu da buraya havadan telle getiriliyor. Üç yüz metre boyunda tek bir tel. Merkezin damından, Doğu kapısının damına.»

«Sen çıldırmışsın. Çıldırmış olmalısın. Eğer bana kalkıp o telden...»

Harper kendini çok diplomatik davranmaya hazırlamıştı. Diplomatik, inandırıcı ve mantıklı. «Duruma şu açıdan bakalım,» dedi. «Bu teli de sirkteki yüksek tellerden biri olarak düşünelim. Buraya yalnızca ayakların ya da ellerinle değersen ve izole koruyucunun dışında toprakla bir ilişkin olmazsa...»

Bruno onun sesini taklit ederek: «Demek sirkteki yüksel tel gibi düşünelim,» dedi. «İki bin volt! Elektrikli sandalyede kullanılan akım da o kadar, değil mi?»

Harper başını mutsuz bir biçimde salladı.

«Ben sirkte bir platformun üstünden tele geçiyorum, sonra telden yeni bir platforma çıkıyorum. Oysa burada izole yerden telin üstüne adımımı atar-

ken bir ayağım toprakta, öteki voltajda demektir. Telden Doğu yapısının damına geçerken de öyle. Bir an içinde kavrulup yok olurum. Üstelik tel üç yüz metre boyunda. Bu boy bir telin ne kadar sarkma yapacağı üzerine bir fikrin var mı? Telde oluşacak bu çukurlaşmanın, o gün esecek rüzgarın gücüyle birleşince nasıl etki yapacağını düşünebiliyor musun? Yılın bu mevsiminde o telin üstünde hem kar hem de buz olabileceği hiç aklına geldi mi? Tanrı aşkına, Doktor Harper; siz bizim hayatımızın, tabanlarımızla o tel arasındaki küçücük bir oranlama katsayısına bağlı olduğunu bilmiyor musunuz? İnanın bana, Doktor; belki karşıcasusluk üstüne çok bilginiz olabilir ama, yüksek tel cambazlığı konusunda düpedüz kara cahilsiniz.»

Harper deminkinden de mutsuz görünüyordu.

«Hem o teli geçebildiğim zaman hâlâ hayatta olduğumu düşünsek bile, avluyu nasıl geçeceğim? Dobermanların dolaştığı o aydınlık avluyu? Yoksa ışıl ışıl yanan hava koridorundan geçmemi mi önereceksiniz? Diyelim ki Batı yapısına ulaştım. Ya nöbetçiler ne olacak?»

Harper'in mutsuzluğu her türlü tanımın ötesindeydi.

«Bütün bunları başarsam bile... kumarbaz değilim gerçi ama, başaramayacağıma bire karşı bin bahse girebilirim... ama diyelim ki başardım; peki o kâğıtların saklı bulunduğu yeri nereden kestireceğim? Her halde masanın üstüne serilmiş duruyor olamazlar. Bir yerde kilitli olmaları gerekir. Belki de Van Diemen geceleri onları yastığının altına alıyordur.»

Harper, bakışlarını Bruno'nun gözlerinden dikkatle kaçırıyordu. Belirgin bir tedirginlik içindeydi.

«Kilitli dolaplar ya da kasalar sorun değil,» dedi. «Sana her türlü kasayı açan anahtarlar verebilirim.»

«Ya şifreli kilitse?»

«Galiba bu işin başından sonuna kadar sana şans gerekli.»

Bruno lomboza doğru baktı. Bu sözün, durumu anlatmakta ne kadar yetersiz kaldığını düşündü. Eliyle kağıtları itti ve bir süre sessiz kaldı. Daha sonra kıpırdanarak Harper'a bakıp, içini çekti. «Bir tabanca istiyorum,» dedi. «Susturuculu. Bol da cephane.»

Harper da sözsüz kalmıştı. Kendini toplayınca: «Yani kabul mu ediyorsun?» diye sordu. Eğer içinde sevinç gibi, şaşkınlık gibi duygular varsa bile, pek belli etmiyordu. Sesinde yalnızca inanmazlık belirtisi vardı.

«İnsan yedisinde çılgınsa, yetmişinde de öyledir. Kurşun atan tabanca istemiyorum. Uyuşturucu iğneler taşıyan, karşımdakileri bayıltan bir silah istiyorum. Olabilir mi?»

Harper hemen hemen dalgın denebilecek bir sesle: «Diplomatik örgütlerin işi bu,» dedi. «Bak, bu işin ne kadar güç olduğunu galiba ben yeterince hesaplayamamışım. Eğer olamayacağına inanıyorsan...»

«Sen de delisin, ben de. Ama şu anda koskoca sirki yola çıkarmış, denizin ortasına getirmiş bulunuyorsun. Hiç birimiz durumumuzu gerektiği gibi bilemiyoruz. Başka hiç bir güdücü neden olmasa bile, hiç değilse bir deneme yapmayı, öldürülen arkadaşlarına borçluyuz sanıyorum. Gelelim tabancaya.»

Harper söyleyecek uygun sözcükler arıyor, ama bir türlü bulamıyordu. «O planlarla resimleri gü-

venli bir yerde saklayabilecek misin?» diye sordu.

«Evet.» Bruno ayağa kalktı, kağıtları eline aldı, yırtıp küçücük parçalara böldü, banyoya götürerek tuvaletin içine attı, üstüne de suyu çekti. «Artık güvendeler,» dedi.

«Evet. Artık onları hiç kimse ele geçiremez. Çok yeteneklisin. İnşallah bu sefer gerçekten merdivenden falan düşüp kafanı vurarak bayılmaz, belleğini yitirmezsin. İşi nasıl göreceğine ilişkin bir planın var mı?»

«Bana bak, ben zihin okurum ama, sihirbaz değilim. Sen bu işi önce ne zaman duymuştun?»

«Fazla olmadı. Birkaç hafta.»

«Demek birkaç hafta!» Bruno'nun sesi, hafta sözcüğünü «yıl» dermişçesine vurgulamayı bilmişti. «Peki sen bir çare bulabildin mi?»

«Hayır.»

«O halde benim birkaç dakikada bir yol bulmamı nasıl bekleyebiliyorsun?»

Harper başını sallayıp ayağa kalktı. «Her halde az sonra Wrinfield seni ziyarete gelir. Geçirdiğin kazayı nerdeyse duyacaktır. Numara olduğunu bilmiyor. Sen söyleyebilirsin istersen. Ona ne kadar bilgi vermeli sence?»

«Hiç. Beni nasıl bir intihar planına ittiğini ona söylersem, hemen geminin dümenini geriye çevirtir, işleri kökünden yatırır.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

GÜNLER, biraz sallantılı olmakla birlikte olaysız geçiyordu. **Carpentaria**'nın denge düzeni, görevini pek anlayamamıştı her halde! Sirk işçilerinin hayvanları beslemekten ve bulundukları yeri temiz tutmaktan gayrı hiç bir işleri yoktu. Gösterileri için alıştırma yapabilenler yapıyor, yapamayanlar da sabredip oturuyorlardı.

Bruno, Maria'yla yeterince bir arada görülüyor, çevreyi yeni doğmuş, gelişmekte olan bir aşkın varlığına inandırmayı başarıyordu. İşin daha da ilginç yanı, bir arada iki aşkın birden tomurcuklanması olasılığıydı. Çünkü Bruno'nun ortalıkta görünmediği zamanlarda Henry de sıcak ilgisini Maria'dan esirgemiyordu. Bruno zamanının çoğunu Kan Dahn, Reobuck ve Mauelo'yla birlikte geçirdiği için, Henry'nin vakitsizlikten yana pek güçlük çektiği yoktu. Eline geçen fırsatları da hiç atlamadan değerlendiriyordu.

Yemeklerden önce herkes büyük salonda toplanıyordu. Burası yüz kişiden fazla insan alıyordu. Yolculuklarının üçüncü gecesinde, Henry köşedeki bir masaya oturmuş, Maria'yla heyecanlı heyecanlı konuşmaktaydı. Ta ilerdeki bir başka köşede, Bruno üç arkadaşıyla iskambil oynuyordu. Oyuna başlamadan önce bir on dakika kadar Mauelo'yla Roebuck, sanatlarını uygulayamamaktan yakınıp durmuşlardı. Kan Dahn'ınsa, böyle şeylere aldırdığı yoktu. İnsanüstü gücünün birkaç gün devinimsiz kalmayla eriyip yok olmayacağına güveni var gibiydi. Zaten herkes de bu konuda aynı fikirdeydi.

Poker oynamaktaydılar. Ortada çok az bir para dönüyordu. Kazanan da her seferinde Bruno'ydu. Ötekiler kendisine, kartları tersinden de görebildiği için kazandığını söylüyorlardı ama, o bunu yadsıyordu. Yine de bir gece önce gözlerini kara bir maskeyle kapattığı halde arka arkaya dört el kazanmıştı. Bu durumda, ne kadar yadsırsa yadsısın, kartları görebildiği konusundaki kuşkuları büsbütün silemiyordu. Hoş, oyunun sonunda cebine para girdiği de pek yoktu ya... İçkilerin parasını oyunu kazanan verirdi hep. Roebuck'la Manuelo pek fazla içmeseler de, Kah Dahn'ın o yüz elli kiloluk gövdesi epey bira alabiliyordu.

Kah Dahn bu arada sayısız şişelerden birini daha ağzına dikip çevresine bakındı. Eğilip Bruno'nun koluna dokundu: «Savunma planın neyse, bir an önce uygulamaya başlasan kötü olmaz, arkadaş,» dedi. «Aşk perin kuşatmaya alınmış durumda!»

Bruno da o köşeye doğru baktı, «O benim aşk perim değil,» dedi. «Olsa bile, Henry'nin onu kapıp kaçabilecek tiplerden olduğunu sanmıyorum. Zaten Atlantiğin ortasında nereye kaçabilir?»

Roebuck karanlık bir sesle: «Yeterince uzağa kaçabilir pekâlâ,» diye söylendi.

Manuelo ciddi ciddi: «Onun sarışın nişanlısı Amerika'da kaldı,» dedi. «Oysa bizim Maria burada. Aradaki fark bu işte.»

Roebuck: «Birisi bu kıza Cecily'yi anlatmalı,» diye ekledi.

«Bizim küçük Maria, Cecily'yi çok iyi biliyor. Bana kendisi söyledi. Kızın parmağındaki nişan yüzüğünün ne biçim yüzük olduğunu bile biliyor.» Bruno yeniden ilerdeki köşede oturan çifte baktı, sonra gözlerini elindeki kartlara çevirdi: «Aşk konularında konuştuklarını sanmıyorum,» dedi.

■

GERÇEKTEN DE, Maria'yla Henry'nin konuşması, aşk konularını kapsamıyordu. Henry bugün çok açık sözlü, çok heyecanlı ve çok kaygılıydı. Önce bara doğru baktı, sonra yine Maria'ya döndü:

«İşte durum kanıtlandı!» derken delikanlının sesinde bir yengi ve telaş karışımı vardı.

Maria sabırla; «Kanıtlanan ne?» diye sordu.

«Sana sözünü ettiğim adam. Seni durmadan izleyen adam. Az önce içeri girip şu barın arkasına geçen kamarot işte. Şu fare suratlısı. Burada ne işi olabilir? Kamarot o.»

«Ama saçmalama, Henry! Bir kez yüzü fareye benzemiyor hiç. Yalnızca zayıf, o kadar.»

«İngiliz o!» derken, Henry yargısından pek emindi.

«Suç işlemeyen bazı İngilizler de tanırım. Hem

zaten bu da İngiliz gemisi değil mi?»

Henry yine de direniyordu. «En az on kez senin ardında gördüm. Eminim, çünkü gerinizdeydim ve ikinizi birlikte izledim.« Maria ona şaşkınlıkla baktı. Ama bu sefer gülümsemiyordu. Henry devam etti: «Aynı zamanda amcamı da izliyor.»

«Yaa!» Kız düşünceli görünmeye başlamıştı. «Adı Wherry bu adamın. Kamaralara bakıyor!»

«Bu salonda işi olmadığını söylemiştim sana. Sırf seni denetim altında tutabilmek için geldi.» Henry dilini ısırıp sustu. «Demek kamaralara bakıyor! Nereden biliyorsun? Senin kamarotun mu?»

«Amcanınki o. Kendisini ilk kez orada gördüm. Amcanın kamarasına gelmişti.» Maria'nın düşünceli ifadesi daha da derinleşti. «Şimdi sen söyleyince fark ediyorum. Gerçekten onunla biraz fazla karşılaştım. Bir iki kez de yürürken geriye döndüğümde onu arkamda buldum.»

«Emindim zaten.»

«Ama bu ne gibi bir anlama gelebilir, Henry?»

«Bilemiyorum. Yine de yanılmadığıma eminim.»

«Beni neden izlesin? Ben kaçak bir suçlu, o da kılık değiştirmiş bir detektif mi yani? Yoksa ben casus falan mıyım? Mata Hari'nin elli yıl sonraki kopyası.»

Henry düşündü. «Yok, öyle birine benzemiyorsun. Hem, Mata Hari çok çirkindi. Sense güzelsin.» Gözlüklerini düzeltip yargısını bir kez daha kanıtlamaya çalıştı. «Çok güzelsin.»

«Henry! Bu sabahı anımsıyor musun? Hani konuşmalarımızı entelektüel konuların dışına çıkarmayacaktık!»

«Entelektüel konuların canı cehenneme.» Henry biraz düşünüp sözcüklerini dikkatle seçmeye çalış-

tı: «Gerçekten sana âşık olduğuma iyice inanmaya başlıyorum.»

«Bence Cecily hiç...»

«O da cehennemin dibine... Yok, öyle demek istememiştim. Özür dilerim. Ama seninle ilgili sözüm gerçekten doğru.» Sandalyesinde yarı döndü. «Bak, Wherry gidiyor!»

Adamın arkasından baktılar. Ufak tefek, sıska, esmer biriydi. Dudağının üstünde ince, siyah bir bıyık vardı. Masaya en çok yaklaştığında bile üç metre uzağından geçmişti. Onları şöyle bir süzdü, sonra hemen gözlerini kaçırdı. Henry sandalyesinde arkasına yaslanıp Maria'ya: «Sana demedim mi?» gibilerden baktı.

«Bir suçlu! Bir kaçak! Her halinden belli. Sen de gördün işte.»

«Evet,» derken, Maria iyice kaygılanmıştı. «Ama neden, Henry? Neden?»

Genç adam omuzlarını kaldırdı: «Değerli eşyan var mı? Mücevher falan?»

«Ben mücevher takmam.»

Henry buna sevinmiş gibi başını salladı: «Mücevheri, gereksinen kadınlar takar. Oysa senin kadar güzel olanlar...»

«Henry, artık seninle hiç konuşulmaz oldu. Bu sabah ben hava güzel dedim, sen o acıklı ifadeni takınıp günü nasıl geçirmek istediğini anlattın. Peşmelbadan söz ediyorum, benim kadar tatlı olmadığını söylüyorsun. Akşam gurubu seyrederken de...»

«Şair ruhlu bir insanım ben. İstersen Cecily'ye de sor. Yok, ona sormasan daha iyi olur. Galiba gözümü senden bir dakika bile ayırmamak gerekiyor.»

«Zaten o yoldasın gibi geliyor.»

«Ya!» Henry'nin gözleri, alkolün etkisinden olmamakla birlikte, biraz bulutlu gibiydi. Bu gözler, bakışlarını daha başka alanlara çevirmeye de hiç niyetli değildi. «Biliyor musun?» dedi. «Her zaman birisine Sir Galahad'lık yapmak istemişimdir.»

«Ben olsam istemezdim, Henry. Bu dünyada Sir Galahad'lara yer yoktur. Şövalyelik öldü artık. Düellolar, parlak kılıçlar çağı çoktan kapandı. Bu çağ, sırta saplanan bıçaklar çağı!»

Ne yazık ki o anda Henry'nin beş duyusundan yalnızca gözleri çalışır durumdaydı. Maria'nın bu zekice uyarısının farkına bile varmadı...

■

DÖRDÜNCÜ gece Doktor Harper, Bruno'nun kamarasına geldi. Yanında Gemi Komiseri Carter da vardı. Carter, Bruno'yu yine nezaketle selamladı, üç gün önce yaptığı gibi odayı yeni baştan dolaştı, başını iki yana sallayıp işaretini verdi ve çıkıp gitti.

Harper da başıyla kokteyl dolabını gösterdi, kendine bir içki aldı, ancak ondan sonra konuşmaya başladı: «Tabancalarını Viyana'da alıyoruz.»

«Tabancalar mı?»

«Evet.»

«Amerika'yla ilişki mi kurdun? Telsizci meraklanmadı mı?»

Gülümseme sırası Harper'a gelmişti. «Kendi mesajlarımı kendim veririm. Çok yüksek frekanslı alıcı verici telsizim var. Büyüklüğü ancak bir kitap kadar. Normal gemi frekanslariyla hiç bir zaman karışamaz. Charles'ın dediği gibi, ay'la bile konu-

şabilirsin. Hem mesajlarımı şifreli veriyorum. Sana bir ara göstereceğim. Gösterip, nasıl kullanıldığını anlatmam gerekiyor. Benim başıma bir şey gelebilir.»

«Ne gelebilir?»

«Pilgrim'le Fawcett'in başına gelenler. Şimdi senin konuya dönelim: İki tabanca gönderiyorlar. Onun da bir nedeni var. Uyutma iğnelerini taşıyan tabanca daha etkili. Ama söylendiğine göre, Van Diemen'in kalbi zayıfmış. Eğer onu devinimsiz hale getirmen gerekirse, uyuşturucu iğneler önerilmiyor. Kendisine karşı gaz tabancası kullanacaksın. İçeri nasıl gireceğin konusunda bir şeyler düşündün mü?»

«Pilli bir helikopter olsa çok iyi olurdu ama, daha öyle bir şey icat etmediler. Hayır, bir yol düşünmedim şimdilik.»

«Vakit erken. Dua edelim. Bu akşam benimle birlikte kaptanın masasında yemek yiyeceğini biliyor muydun?»

«Hayır.»

«Bu onur yolculara sırayla veriliyor. Normal kural. Orada görüşürüz.»

TAM SOFRAYA oturulduğu sırada bir garson yaklaşıp kaptanın kulağına bir şeyler fısıldadı. Kaptan ayağa kalkarak özür diledi, yemek salonundan çıktı. Üç dakika içinde geri dönmüştü. Canı biraz sıkkın gibiydi.

«Garip,» dedi. «Çok garip. Carter... biliyorsunuz, Gemi Komiseri! Az önce birisinin kendisine saldırdığını söylüyor. Çarpmışlar onu. Arkadan yak-

laşan kolunu gırtlağına sarıp sıkmış. Boynunda hiç iz yok ama, heyecanlanmış biraz.»

Harper: «Ona öyle gelmiş olmasın!» dedi.

«O zaman cüzdanı cebinden kendi kendine kanatlanıp uçtu demektir!»

«Demek gerçekten saldırıya uğradı! Şu anda cüzdanı, kuşkusuz boş olarak, Atlantiğin dibinde yatıyordur. Kendisini görmek ister misiniz?»

«İyi olur doğrusu. Berenson, kalp krizi geçirdiğini sanan şımarık, yaşlı bir kadını avutmakla meşgul. Çok teşekkür ederim, Doktor. Bir kamarot çağırayım, sizi götürsün.»

Harper kalkıp çıktı. Bruno: «O nazik adama, öyle mi» diye sordu. «Kim saldırır öyle birine?»

«Carter'ın kişiliğinin bu işte rolü olduğunu sanmıyorum. Paraya gereksinen biri yapmış olmalı. Üstünde en çok para taşıyacak kişinin de Gemi Komiseri olduğunu düşünmüştür. Tatsız bir olay. Dahaha önce hiç duymamıştım. Bir soruşturma yaptırsam kötü olmayacak.»

Bruno gülümsedi: «Umarım bizim sirk kadrosu kuşkuyu ilk çekenler arasında olmaz. Saygıdeğer vatandaşlar arasında adımız gerektiği kadar iyiye çıkmamıştır. Ama aslında bizlerden dürüst insan pek yoktur.»

«Kimin sorumlu olduğunu bilemem. Hem zaten sorunun önemi de biraz akademik oluyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hırsızı bulma konusunda bir damla bile umut olmadığını biliyorum nasılsa.

■

BRUNO, **Carpentaria**'nın korkuluk demirlerine

dayanarak denize doğru baktı. Yanına birinin yaklaştığını hissettiği zaman hafifçe kıpırdayıp döndü. «Yakınlarda kimse var mı?» diye sordu.

«Kimse yok,» diye karşılık verdi Manuelo.

«Bir terslik çıkmadı ya?»

«Çıkmadı.» İnsanı şaşırtacak kadar beyaz iki dizi diş, karanlığın içinde ışıklandı. «Çok haklıymışsın. Zavallı Bay Carter gerçekten her akşam aynı saatta şeye çıkıyormuş... neydi adı?»

«Açık hava yürüyüşüne.»

«Tamam. İşte bu saatlarda, güvertede yapıyor yürüyüşünü. Buralarda kuytu köşe pek çok. Kan Dahn ona biraz yüklendi, Roebuck da bu arada cebinden kamarasının anahtarlarını alıp getirdi. Ben kamarayı ararken de kapıda nöbet bekledi. İşim çok sürmedi. Kamarada bir çantanın içinde acayip bir elektrikli makine buldum.»

«Sanırım onun ne olduğunu biliyorum. Radyoya benziyor, ama dalga düğmeleri yok, değil mi?»

«Evet. Nedir o?»

«Mikrofon saptamaya yarayan bir alet. Bu geminin halkı pek kuşkulu tiplerden oluşuyor.»

«Biz buradayken, kuşkulu olmasınlar mı yani?»

«Başka ne buldun?»

«Bin beş yüz dolar. Hepsi onluk. Bir bavulun dibinde...»

«Bak bunu bilmiyordum. Kullanılmış paralar mı?»

«Hayır. Gıcır gıcır, yeni. Seri numaraları da birbirini izliyor.»

«Ne dikkatsizlik!»

«Galiba.» Manuelo, Bruno'ya bir kağıt parçası uzattı. «Serinin ilk ve son numaralarını yazdım.»

«İyi iyi. Kalp para olmadıklarından emin misin?»

«Kalıbımı basarım. Pek acelemiz yoktu. Bir tanesini Roebuck'a da göstermeye vakit buldum. O da aynı kanıda.»

«Hepsi o kadar mı?»

«Değil. Adama gelmiş bazı mektuplar da vardı. Belli bir adrese gönderilmemiş. Bazı kentlerdeki posta kutularına gönderilmiş. Çoğu New York ve Londra'ya.»

«Hangi dilde yazılmış? İngilizce mi?»

«Hayır. Anlamadığım bir dil. Üstündeki damgada **Gdynia** diye yazılı. Her halde Polonya olmalı, değil mi?»

«Öyle. Sonunda her şeyi bulduğunuz yere bıraktınız, kapıyı kilitlediniz, anahtarları da uyumakta olan Bay Carter'in cebine bıraktınız, öyle mi?»

Manuelo başını salladı. Bruno ona teşekkür etti, dönüp kendi kamarasına yollandı. Manuelo'nun verdiği kağıtta yazılı olan seri numaralarına şöyle bir baktı, sonra tuvalete atıp sifonu çekti.

Sonuç olarak, Carter'e saldıran kişi hiç bir zaman bulunamadı ama, buna da pek şaşan olmadı.

■

CENOVA'ya gelmeden önceki son gece Doktor Harper, Bruno'nun kamarasını ziyaret etti. Önce odadaki hiç el sürülmemiş içki dolabından kendine biraz içki aldı, sonra:

«İçeri giriş konusundaki düşüncelerinde geliş-

me var mı?» diye sordu. «Korkarım benim kafam durdu artık.»

«Benimki de durmuş olsaydı, belki canım kurtulmuş olurdu,» diye karşılık verdi Bruno.

Harper koltuğunda doğrulup dudaklarını yaladı: «Yani aklına bir fikir mi geldi?»

«Bilmiyorum. Belki bir umut. Acaba diye düşünüyorum. Bana verebilecek yeni bilgiler geldi mi sana? Herhangi bir şey olabilir! Batı yapısının iç planıyla ya da dokuzuncu kata nasıl çıkılabileceğiyle ilgili! Damı ele alalım. Acaba vantilatör şaftlarından, kendi kendine kapananlardan falan bir giriş olabilir mi?»

«Doğrusu hiç bilmiyorum.»

«Ama vantilatör şaftı fikrini şimdiden bir kenara bıraksak iyi olur. O bina gibi iyi korunan bir yerde, hava dolaşımı her halde yan duvarlardaki deliklerden sağlanıyordur. Deliklerse insan geçemeyecek kadar dardır. Yine de dama açılan ve kendi kendine kapanan kapılar olmalı. Yoksa nöbetçiler kulelerine nasıl çıkabilir? Elektrikli parmaklıkta bir arıza olsa, elektrikçiler nasıl onarım yapabilir? Dimdik bir duvara dışardan merdiven dayayıp otuz metre yukarıya tırmanacaklarını hiç düşünemiyorum. Binada asansör olup olmadığını biliyor musun?»

«Biliyorum. Her yapıda en alt kattan en üst kata kadar çıkan bir merdiven şaftı var. Bunun iki yanında da iki asansör.»

«Her halde asansörler her kata olduğu gibi dokuzuncu kata da çıkıyordur. Çıkıyorsa, asansör boşluğunun üst bölümü damdan yukarıya uzanacak demektir. Kablo düzeni bulunan yer yani. Belki oradan içeriye girilebilir.»

«Ama insan orada sıkışıp ezilerek ölebilir de. Tam o anda asansörün yukarıya çıktığını düşünsene! Olmamış şey değil. Hem de sık sık olmuş. Özellikle asansör onarımcıları kabinin üstünde çalışırken.»

«O da bir tehlike. Ama sanki üstü donmuş, iki bin voltluk bir telin üstünde, kuvvetli rüzgar altında yürümek tehlike değil mi? Sekizinci katta ne var? Yine laboratuvarlar mı?»

«Çok garip ama, orası laboratuvar katı değil. O kat, Doğu yapısına ait bir kat. Cezaevinin yüksek rütbeli yetkilileri ve memurları orada yatıp kalkıyor. Belki Doğu yapısında durmadan yükselip duran çığlıkları duymaya dayanamıyorlardır. Ya da orada tutuklu bulunan devlet düşmanları ayaklanırsa, ortalıkta bulunmak istemiyorlardır. Bilemiyorum. Cezaevinin bütün kayıtları ve defterleri, Batı yapısının sekizinci katında tutuluyor. Asıl cezaevindeyse, gardiyanların yatakhanelerinden başka, yalnızca tutuklu hücreleri var. Bir de doğal olarak bodrum katındaki o harika odalar. Onlara «sorgu odası» diye pek gösterişsiz bir ad takmışlardır.»

Bruno, Doktora düşünceli gözlerle baktı. «Sana bu kadar ayrıntılı bilgiyi nasıl edindiğini sormaya hakkım var mı? O yapıya hiç yabancı sokulmaz sanıyordum. Gardiyanların konuşacağını da hiç sanmam.»

«Konuşmazlar elbette. Ama bizim Crau'da bir... nasıl derler... bir adamımız var. Amerikalı değil. Oranın yerlisi. On beş yıl önce tutuklanmış. Küçük bir siyasal suç yüzünden. Beş yıl kadar sonra her nasılsa güven kazanmış, yapının içinde serbestçe dolaşabilmeye başlamış. Bu ayrıcalıklı durumu, genel olarak rejime ve özel olarak da Lubylan'a ve

orada çalışanlara karşı duyduğu nefreti pek değiştirememiş. Elimize olgun bir armut gibi düştü. Hâlâ ara sıra Lubylan gardiyanlarıyla buluşup içki içer, bize de olup bitenler üstüne oldukça doyurucu bilgiler göndermeyi başarır. Serbest bırakılalı dört yıl oldu ama, ona hâlâ güveniyorlar. Hele votka ısmarladığı zaman... Votkanın parası bizden elbette.»

«Kirli bir iş.»

«Bütün casusluk ve karşı-casusluk işleri öyledir. Bu işte onur katsayısı sıfırdır.»

«Ama sorun hâlâ ortada. Bir çaresi olmalı. Bilemiyorum. Bunlardan Maria'ya hiç söz ettin mi?»

«Hayır. Daha vaktimiz çok. Ne kadar az kişi bilirse o kadar...»

«Ben gu gece onunla konuşmak istiyorum. İzin var mı?»

Harper gülümsedi: «Üç kafanın bir araya gelmesi iki kafadan iyidir, öyle mi? Bu bana övgü sayılmaz pek.»

«Bilsen, bal gibi övgü olduğunu anlardın. Seni yapacağım işlere fazla bulaştırmak, tehlikeye düşürmek işime gelmez. Sen bu işin koordinatörüsün. Olup biteni bilen tek kişisin. Bildiklerinin hepsini bana söylemiş olduğuna hâlâ inanmıyorum ama, artık önemi de yok gibi gelmeye başladı. Ayrıca, bu kıza uzun süreden beri kur yapıyorum. Bunu bana verilen emirler gereği yaptım. Yine de yaparken pek güç gelmedi! Herkes de bizi bir arada görmeye çok alıştı.»

Harper'ın yüzünde kötülükten eser bulunmayan bir gülümseme belirdi. «Genç Henry'yi de onunla birlikte görmeye alıştılar,» dedi.

«Dekoru uygun bir Avrupa ülkesine gelince onu

düelloya davet ederim. Hiç değilse atmosferine yakışır. Aslında Maria'nın vereceği fikirlere gereksinmem yok. Bütün istediğim, bana yardım etmesi. O yardım etmeyi kabul edene kadar, ayrıntıları sana anlatmama da gerek yok.»

«Konuşabilirsin onunla. Ne zaman olacak?»

«Yemekten sonra.»

«Nerede? Burada mı?»

«Burada olmasın. Doktorumun benim gibi bir yıldızı merak etmesi, ayak bileğimi incelemek için ziyaretime gelmesi çok normal. Ama Carter'ın başına gelenlere bakılırsa, birisi belki de benim davranışlarımı denetliyordur. Kıza da dikkat etmeye başlamalarını istemem.»

«O halde onun kamarasına git.»

Bruno düşündü: «Öyle yapayım,» dedi.

■

YEMEKTEN önce, Bruno büyük salona girdiğinde, Maria'yı kenar masalardan birinde tek başına oturur buldu. Hemen yanına yerleşip kendine bir meyva suyu ısmarladı. «İnanması, güç, dayanması daha güç bir durum,» dedi. «Maria Hopkins yalnız kalmış, ha?»

Kız, dik bir sesle: «Kimin suçu peki?» diye karşılık verdi.

«Her halde benim olmasa gerek.»

«Burada bana bir parya gibi davranıyorlar. Aralarına almak istemedikleri biri oldum. Çevrede bir yığın değerli genç var. Hepsi de bana bir içki ısmarlamaya can atıyor. Ama kimde o cesaret? Sanki vebalıyım. Büyük Bruno her an kapıdan girebilir,

öyle değil mi?» Bir an düşündü. «Ya da Henry! O da senin kadar kötü. Amcasının gözünün bebeği oluşu bir yana... Bu arada, amcanın da bu toplumda Büyük Beyaz Reis olduğunu unutmayalım. Üstelik delikanlının alnında, iki kaşının arasında, sağa sola kaş çatmaktan derinleşen çizgiler de belirmeye başladı. Bütün bunlardan çekinmeyen tek kişi senin o kocaman arkadaşın. Bana senin aşk perin olduğumu söylüyor. Bunu biliyor muydun?»

«Öyle mi? Bilirsin, bu tür sorulara kurnaz sorular derler.»

Maria yüzünü buruşturdu.

«Eh, ne yapalım? Peki bu gece rakibim olan genç nerelerde? Daha az önce Doktor Harper'le onu konuşuyorduk. Karpat dağlarının bulunduğu bölgeye gelince Henry'yle ikimiz düello yapacağız. Gel de seyret. Ne de olsa senin uğruna yapılacak bir düello bu.»

«Aman sus, Tanrı aşkına.» Maria ona uzun uzun baktı, elinde olmadan gülümsedi, sonra elini uzatıp onun elinin üstüne koydu. «Aşk perisi sözcüğünün erkekler için kullanılan bir karşılığı var mı?»

«Yok. Olsa bile duymak istemiyorum. Henry nerede?»

«Keşfe çıktı.» Bilinçaltının gütmesiyle sesini alçalttı: «Birini izlediğini sanıyorum. Henry iki günden beri birinin benim ardımda gezdiğine yeminler ediyor.»

Bruno bu işten hiç hoşlanmamışa benziyordu. «Neden bana daha önce söylemedin?» diye sordu.

«Önemli değil, diye düşündüm. Ciddiye almadım.»

«O zaman almadın. Ya şimdi?»

«Şimdi pek emin değilim.»

«Seni neden izlesinler?»

«Bilsem söylerdim, değil mi?»

«Söyler miydin?»

«Lütfen.»

«Doktor Harper'a söyledin mi?»

«Hayır. İşte bütün sorun da orada zaten. Söyleyecek bir şey yok ortada. Kimsenin bana gülmesinden hoşlanmam. Harper zaten beni o kadar tutmuyor. Büsbütün mahallebi çocuğu sanmasını da istemiyorum. Daha şimdiden öyle düşündüğünden eminim.»

«Seni izleyen bu adam kim? Bir adı var mı?»

«Var. Wheryy! Bir kamarot! Ufak tefek, dar yüzlü, çok solgun, çekik gözlü, küçük siyah bir bıyığı var.»

«Gördüm onu. Senin kamarotun mu?»

«Bay Wrinfield'in.»

Bruno bir an düşünür gözüktü, sonra sanki konuyu bir kenara bırakmış gibi davrandı. «Yemekten sonra seninle konuşmak istiyorum.» Kadehini kaldırdı. «Senin kamaranda lütfen.»

Maria da kadehini kaldırıp gülümsedi: «Senin de sağlığına.»

Yemekten sonra Bruno'yla Maria salondan birlikte çıktılar ve bu davranışlarını kimseden saklamadılar. Herkes alışmıştı duruma artık. Kimse şaşmıyordu. Onlar çıktıktan yirmi saniye kadar sonra Henry de yerinden kalktı, salonun karşı taraftaki kapısından çıktı. Güverteye adım atar atmaz adımlarını sıklaştırdı, hemen geminin öbür yanına geçti, merdivenlerden alt kata indi, yolcu kamaralarına doğru yollandı. Bir köşeyi dönünce, on beş metre kadar ilerde Bruno'yla Maria'nın yan

yana ilerlemekte olduklarını gördü. Hemen köşenin gölgesine çekilip hareketsiz durdu.

Aynı anda ortaya ikinci bir gölge çıktı. Daha doğrusu beş metre ilerdeki bir köşeden, birisi başını uzattı. Bruno'yla Maria'nın arkasından bakıp hemen geri çekildi. Ama Henry onu tanımıştı çoktan. Wherry'ydi bu. Henry'nin içini büyük bir zafer duygusu sardı.

Wherry eğilip koridora bir daha bakmak cesaretini gösterdi. Bruno'yla Maria o an soldaki bir koridora sapıyorlardı. Wherry hemen yerinden çıkıp arkalarından ilerlemeye başladı. Henry onun da aynı köşeyi dönmesini bekledi, sonra o da arkalarından yürüdü. Parmaklarının ucuna basarak sessizce köşeye yaklaştı, uzanıp baktı, hemen geri çekildi. Wherry beş altı adım ilerde duruyordu. Sağa kıvrılan bir koridora bakmaktaydı. Henry onun nereye baktığını çok iyi biliyordu. Maria'nın kamarası o koridorda dördüncü kapıydı. Yeniden eğilip baktığında Wherry görünürlerde yoktu. Henry ilerleyip, az önce adamın durmakta olduğu yere geldi. Biraz daha gözetledi. Wherry o sırada pek onurlu sayılmayan bir işle meşguldu: Sağ kulağını Maria'nın kamara kapısına dayamış, dinliyordu. Henry geri çekilip bekledi. Acelesi yoktu.

Aradan otuz saniye geçtikten sonra bir daha baktı. Koridor boştu. Henry hiç telaş etmeden yürüdü. Maria'nın kamarası önünden geçerken içerden kulağına hafif konuşma sesleri geldi. Koridorun sonuna gelince merdivenlerden indi. İki gündür incelemelerini boşuna yapmamıştı Henry. Wherry'nin nerede yatıp kalktığını öğrenmişti iyice. Adamın şimdi oraya gittiğinden bir damla bile kuşku duymuyordu.

Haklıydı da. Wherry gerçekten kamarasına gitmişti. Kendinden o kadar emindi ki, içeriye girdiöi zaman kapıyı kapatmak zahmetine bile gerek görmemişti. Bu ihmalin başka bir nedeni olabileceğiyse, Henry'nin hiç aklına gelmedi. Wherry içerde, sırtı kapıya yarım dönük oturuyordu. Kulağında kulaklıklar vardı. Bunlardan çıkan tel radyoya bağlıydı. Bunda da şaşılacak hiç bir şey yoktu. Bütün kamarotlar gibi, Wherry de iki kişilik bir kamarada yatıp kalkıyordu. İşleri vardiyayla olduğundan, uyku saatları da değişikti. Bu yüzden, birinin radyo dinlemesi ötekinin uykusunu bozmasın diye, hepsine kulaklıklar verilirdi. Bütün yolcu gemilerinde olduğu gibi, bu gemide de normal uygulama böyleydi.

MARİA yatağının kenarına oturmuş, gözlerinde bir panik ve şok havasıyla Bruno'ya bakıyordu. Yüzünde hiç renk kalmamıştı. Gözleri her zamankinden çok daha büyük görünüyordu. Fısıltıdan farkı olmayan bir sesle: «Çılgınca bir şey bu!» diye söylendi. «Delice bir şey! İntihar bu!»

«Evet, hepsi doğru. Az bile dediklerin. Ama bu arada Doktor Harper'ın da çok çaresiz bir durumda olduğunu unutmamak gerek. Fikir olarak, bu düşündükleri pek de kötü sayılmaz. Pek çaresiz bir fikir ama, başka yol da bulamamış adam. Ne yapsın?»

«Bruno!» diyen Maria yataktan kalkıp koltuğun önüne diz çöktü, Bruno'nun sol elini kendi iki

eli arasına aldı. Kızın duyduğu korkunun kendi canından gelmediğini anlamak, genç adamı biraz tedirgin ediyordu. «Öleceksin. Bunu sen de biliyorsun. Yapma. Lütfen, lütfen yapma! Hayır, Bruno. Hiç bir şey senin canına değmez. Hiç bir şey! Ulu Tanrım, en küçük bir umut bile yok.»

Bruno ona şaşkın gözlerle, ama yumuşak bakışlarla baktı. «Ben de bunca zamandır seni katı bir CIA ajanı sanıyordum,» dedi.

«Değilim. Yani katı değilim.» Gözlerine yaşlar dolmaya başlamıştı.

Bruno dalgın bir hareketle elini uzatıp onun saçlarını okşadı. Kız yüzünü başka yana çevirmişti: «Belki de başka bir yol buluruz, Maria.»

«Başka yolu olamaz.»

«Bak!» Bruno boş eliyle önündeki kağıda acele bir kroki çizdi. «Kablodan girmeyi bir an için unutalım. Pencerelere demir takılı olması belki canımızın kurtulmasını sağlar. Hiç değilse benim canımın. Yapının güneyindeki şu yolun köşesine gidelim diyorum. Elime bir kement alırım. Bir iki atışta onu birinci kat penceresinin demirine geçiririm. Kendimi oraya çekip ipi çıkarır, ikinci kata atarım. Böyle böyle dama kadar varırım.»

«Öyle mi?» Sesindeki kuşku, duyduğu korkuyu bastıramıyor, onu daha da belirginleştiriyordu. «Ya sonra?»

«Tepedeki nöbetçiyi ya da nöbetçileri susturmanın bir yolunu bulurum.»

«Ne oluyor sana, Bruno? Seni güden, iten şey ne? Bir şeyin ittiği belli. Bunu sen de biliyorsun. Sen CIA'nın adamı değilsin. Bu Allahin belası anti-madde de senin için bu kadar önemli olamaz. Ama yine de o menhus cezaevine girmek için öl-

meye bile razı olduğunu biliyorum. Seziyor değil, biliyorum. Neden Bruno? Neden?»

«Bilmiyorum.» Maria bir an için onun yüzünü göremedi. Ama tedirgindi genç adamın yüzü, bezgindi. «Belki de bunu Pilgrim'le Fawcett'in ruhlarına sorman gerekir.»

«Onlardan sana ne? Doğru dürüst tanımıyordun bile. Bruno karşılık vermedi. Kız yorgun bir sesle devam etti. «Demek nöbetçileri susturacaksın! Peki iki bin voltluk demir parmaklığı nasıl susturacaksın?»

«Bir yolunu bulurum. Akımı kesemem kuşkusuz. Bunun olanağı yok. Ama belki ona dokunmadan geçebilirim. Bunu yapmak için senin yardımına gereksinmem var. Ama bana yardım etmek uğruna sen de tutuklanabilirsin.»

«Ne tür yardım?» diye sorarken, Maria'nın sesinde ton diye bir şey yoktu. «Sen öldükten sonra tutuklanmaktan ne çıkar?» diye ekledi.

■

BU SON cümleleri Henry de duymuştu. Çünkü o anda Wherry bir sigara almak için kulaklıkları kulağından çıkarmış bulunuyordu. Kulaklıklardan gelen ses çok parazitli, çok tenekemsiydi ama, sözcükler teker teker duyuluyor, kimin konuştuğu da açıkça belli oluyordu. Henry başını kapıdan içeriye biraz daha uzattı. Bu kamaradaki tek elektrikli alet radyo değildi. Masanın kenarında bir de teyp vardı. Bobinleri ağır ağır dönen bir teyp.

Wherry sigaralarını bulmuştu. Bir tane çekip

yaktı, yine yerine oturdu, kulaklıkları eline aldı, tam başına takacağı sırada Henry kapıyı ardına kadar iterek içeriye girdi. Wherry birden ona doğru döndü. Gözleri iri iri açılmıştı.

«Teypteki o bantı rica ediyorum, Wherry,» dedi Henry.

«Bay Wrinfield!»

«Evet, Bay Wrinfield. Şaşırdın mı? Bantı ver, Wherry.» Wherry'nin bakışları, istemeden yapıyormuş havasında, Henry'nin omuzunun üstünden arkasındaki bir noktaya dikildi. Ama Henry buna güldü. «Özür dilerim, Wherry, bu numaralar daha önce de denendi,» diye konuştu.

Henry o an, yaşadığı sürece duyabileceği son sesi duydu. Buna pek ses demek de doğru değildi. Arkasındaki havanın sert bir hareketle yarılmasını andıran bir hışırtıydı. Kulakları bir saniyenin küçücük bir parçası içinde bu sesi algıladı, ama bedeninin tepki göstermesine vakit kalmadı. Dizleri büküldü, Wherry yerinden fırlayıp Henry'nin gövdesini yere düşmeden yakaladı.

■

«NE DEDİĞİMİ duymadın mı?» Maria'nın sesi hâlâ renksiz ve ifadesizdi. «Sen öldükten sonra tutuklanmanın da, başka şeylerin de ne önemi kalır diyorum? Beni hiç düşünmüyor musun? Biliyorum, bencillik ediyorum ama, hiç mi düşünmüyorsun beni?»

«Yeter artık! Yeter! Yeter!» Bruno sesinin sert ya da hiç değilse soğuk çıkmasına çabalıyordu ama,

bunu bile başaramıyordu. «Crau'ya bir perşembe günü varıyoruz,» dedi. Ertesi çarşamba da oradan hareket ediyoruz. Turnenin en uzun süreli durağı orası. Gösteriler cuma, cumartesi, pazartesi ve salı günleri. Pazar boş. Demek o gün bir araba tutup kenti dolaşabiliriz. Hangi bölgelerin yasak olduğunu bilmiyorum. Durum eskisine oranla biraz gevşemiştir sanırım. Aslında önemi yok. Gittikçe küçülen daireler çizerek dolaşabiliriz. Ortalık kararlığından, dönerken Lubylan'ın önünden geçip dışarda nöbetçi olup olmadığını denetleyebiliriz. Eğer varsa, senin yardımına gereksinmem olacak demektir.»

«**Lütfen** bu çılgın plandan vazgeç, Bruno. Lütfen.»

«Ben yapıya güney duvarından tırmanırken sen güneybatı köşesinde duracaksın. Bu iş salı günü, gösteriden sonra olacak. Bir araba kiralayacağız. Pencereleri açık olacak. Ön kanapede, senin yanında, bir teneke benzin hazır bekleyecek. Yanına bir nöbetçinin yaklaştığını görürsen, benzinin birazını dökecek, üstüne yanık bir kibrit atıp kendin uzakta duracaksın. Bu yalnız bütün dikkatlerin yanan arabaya çevrilmesini sağlamakla kalmayacak. Aynı zamanda duvarın batı yüzünü aydınlatacak. Ben de güneye bakan yandan kesin bir karanlık içinde tırmanabileceğim. Belki seni yakalayıp sorguya çekmeye kalkarlar. Ama Bay Wrinfield'le Doktor Harper, serbest bırakılmanı sağlayabilirler sanıyorum.» Bir an düşündü. Öte yandan, belki de sağlayamazlar.»

«Tam bir çılgınsın. Tam!»

«Yaratılışımı değiştirmem için vakit çok geç.»

Ayağa kalktı. Şimdi Doktor Harper'la görüşmem gerek.»

Maria uzandı, parmaklarını onun ensesinde birbirine kenetledi. Sesi de yüzündeki bezgin, umutsuz ifadeyi yansıtıyordu.

«Lütfen, lütfen Bruno. Benim hatırım için. Lütfen.»

Bruno elleriyle onun kollarını tuttu. Ama bunu, ensesindeki parmakları çekip açmak için yapmamıştı. «Bak, benim bayan-sevgilim,» dedi. «Bizim birbirimize âşık olmamız yalnızca bir numara.» Sesi yumuşaktı. «Böyle olursa bir fırsat yakalayabiliriz.»

Maria dümdüz bir sesle: «Ne olursa olsun, yaşayan bir ölüsün sen,» dedi.

■

KAMARASINA giden koridorda bir telefon gören Bruno, oradan Doktor Harper'ı aradı. Santral, sonunda Harper'ı yemek salonunda bulabildi. Bruno ona, «Bileğim yine kötü ağrıyor,» dedi.

«On dakikaya kadar gelirim.»

Gerçekten, on dakika sonra Harper, Bruno'nun odasındaydı. İçki dolabından yine bir içki aldı, koltuğa yerleşti. Bruno'nun Maria'yla yaptığı konuşmanın özetini dinledi. Biraz düşündükten sonra: «Haklısın. Böyle olursa, en azından bir mücadele şansın olur,» dedi. «Senin planın benimkinden iyi. Bunu kabul etmek zorundayım. Ne zaman uygulamayı düşünüyorsun?»

«Son karar elbette senin. Bana kalırsa keşif ge-

zisini pazar günü yapıp, içeriye salı gecesi girmek doğru olur. Geç saatta. En iyi zaman o. Çarşamba günü yola çıkacağımız için eğer polis sorgusu falan yapılacaksa, çabuk bitirilecek demektir.»

«Kabul.»

«Eğer çabuk kaçmamız gerekirse, kurtulma planın var mı?»

«Var. Ama daha tam onaylanmadı. Onaylanınca sana açıklayacağım.»

«Telsizinle mi alacaksın? Unutma, onu bana göstereceksin!»

«Göstereceğim. Göstermek zorundayım. Söyledim sana. Yapılacak üç önemli işim var. Üçünü aynı zamanda yapacağım. Sana telsizi göstermek, tabancaları vermek ve kaçış planlarını açıklamak. Ne zaman açıklayacağımı bildiririm. Maria senin planın konusunda ne düşünüyor?»

«Pek hevesli sayılmaz. Ama seninkine de bayılmamıştı. İsteksiz de olsa, yardım etmeyi kabul ediyor.» Bruno sustu, garip bir şaşkınlıkla çevresine bakındı.

Harper: «Bir şey mi oldu?» diye sordu.

«Bilmiyorum ama, gemi yavaşlıyor. Duymuyor musun? Hissetmiyor musun? Motor devirleri ne kadar düştü bak! Akdenizin orta yerinde bir gemi neden dursun? Ya da yavaşlasın? Yakında öğreniriz her halde.»

Hemen öğrendiler. Kamaranın kapısı birden ardına kadar açıldı, hatta arkasındaki duvara çarptı, Tesco Wrinfield top gibi odanın içine daldı.

Yüzü griydi. Soluk soluğaydı. «Henry kayıp! Kayıp!» dedi. «Hiç bir yerde bulamıyoruz.»

Bruno: **Carpentaria** onun için mi yavaşlıyor?» diye sordu.

«Her yeri aradık.» Wrinfield yutkundu, uzanıp Harper'ın verdiği konyağı aldı, dikip bitirdi, devam etti: «Tayfalar hâlâ arıyor. İzi bile yok. Kayboldu. Yok oldu.»

Harper onu sakinleştirmeye, avutmaya çalıştı. Önce saatına bir göz attıktan sonra: «Kaygılanmayın, Bay Wrinfield,» dedi. «On beş dakika önce yukardaydı. Bu gemi de epeyce büyük. Çıkar ortaya.»

Bruno: «Büyük gemilerde böyle aramaları standart bir sürece göre yaparlar,» diye söze karıştı. «Kayıp yolcuların aranmasının bir yöntemi vardır. Cankurtaran kayıklarından ambarların dibine kadar her köşe, aklın alamayıcağı kadar kısa süre içinde taranır.» Wrinfield'e döndü: «Size umut veremeyeceğim için üzgünüm, efendim. Ama acaba, Kaptan onun denize düşebileceğini düşündüğü için, fazla uzaklaşmamak niyetiyle mi yavaşladı?»

«Her halde.» Wrinfield susup motor sesini dinledi. «Şimdi motorlar yeniden çalıştı galiba.»

«Evet ama, dönüyoruz.» Bruno'nun sesi kesindi. «Korkarım bu davranıştan Kaptanın kanısı belli oluyor. Demek Kaptan, Henry'nin gemi içinde bulunmadığından emin. Şimdi **Carpentaria'yı** yüz seksen derece çevirip, geçtiğimiz yolu yeniden tarayacak. Henry denize düşmüşse, yüzüyor olabilir. Ya da su yüzünde kalmayı başarabilir. Böyle şeyler daha önce de olmuştur. Onu bulmak için halâ bir şansımız var demektir, Bay Wrinfield.»

Adam ona inanmayan bakışlarla baktı. Bruno da içinden onun bu umutsuzluğuna hak veriyordu. Kendi de umutsuzdu çünkü.

Güverteye çıktılar. **Carpentaria** az önce izlediği rota üstünde gerisin geriye gidiyordu. Çok ağır seyretmekteydi. İlerde bir cankurtaran kayığının, palangaları çevrilerek dışarıya sallandırılmış olduğu görünüyordu. İki yanda iki güçlü projektör denizi aydınlatmaktaydı. Burunda da iki tayfa, ellerindeki projektörlerle geminin tam dibini ışıklandırmaya çalışıyorlardı. Onların biraz gerisinde, yine iki yanda iki tayfa, kementlere bağlı ışıklı cankurtaran simitleriyle beklemekteydi. Projektörlerin ışığı, geminin yanlarından aşağı ip merdivenlerin sarkıtılmış olduğunu gösteriyordu.

Gerginlik ve umut dolu yirmi dakika böylece geçti. Wrinfield birden yerinden fırlayıp kaptan köprüsüne koştu. Kaptan, sancak tarafında, gözünde dürbünlerle denize bakıyordu. Wrinfield yanına gelince dürbünü indirdi, başını ağır ağır iki yana salladı:

«Yeğeniniz gemide değil, Bay Wrinfield,» dedi. «Bundan eminim.» Sonra saatına baktı. «Şu anda, yeğeninizin son kez görülmesinden bu yana otuz sekiz dakika geçmiş bulunuyor. Biz de otuz sekiz dakika önce bulunduğumuz noktadayız. Eğer hayattaysa, açık konuştuğum için özür dilerim ama, buradan daha ilerde olamaz.»

«Onu görmemiş olabilir miyiz?»

«Pek olamayız. Deniz sakin, rüzgâr yok, akıntı yok. Bildiğiniz gibi, Akdenizde gel-git olayı da yok sayılır. Geçtiğimiz yolun üstünde olmalıydı.» Yanındaki subaya bir şeyler söyledi, adam dönüp içeriye girdi.»

«Şimdi ne olacak?» diye sordu Wrinfield.

«Gemiyi çevirip küçük bir daire çizeceğiz. Sonra daireleri gittikçe büyüteceğiz. Üç, belki dört da-

ire çizdikten sonra, ilerleyip ilk döndüğümüz noktaya gideceğiz.»

«Ve arama bitecek, öyle mi?»

«Korkarım ki öyle.»

«Çok umutlu değilsiniz, Kaptan.»

«Umutlu değilim.»

■

CARPENTARİA'NIN aramayı bitirmesi kırk dakika daha sürdü. Bu sürenin sonunda gemi ilk döndüğü noktaya gelmişti. Maria, Bruno'yla birlikte cankurtaran kayığının gölgesinde duruyordu. **Carpentaria**'nın motorları gürültüsünü arttırıp da gemi hız kazanmaya başlayınca Maria ürperdi.

«Umut bitti artık, öyle mi?»

«Projektörler de söndü.»

«Benim suçum. Hep benim yüzümden.» Kızın sesi boğuktu.

«Saçmalama.» Bruno kolunu onun omuzlarına sardı. «Bu zaten önlenemezdi.»

«Önlenirdi! Bal gibi önlenirdi! Onu yeterince ciddiye almadım. Gerçi güldüm sayılmaz ama, pek de inanmadım. Sana iki gün önce söylemem gerekirdi.» Maria artık açıktan açığa ağlamaya başlamıştı. «Ya da Doktor Harper'a. Ah, ne kadar iyi bir insandı.»

Bruno onun Henry'den geçmiş zamanda söz ettiğini duyunca, kendisinin çoktan kabullendiği gerçeği artık kızın da kabullendiğini anlamıştı. Yumuşak bir sesle: «Bay Wrinfield'le bir konuşsan iyi olur,» dedi.

«Evet. Evet, elbette. Ama... kimseyle karşılaşmak istemiyorum. Acaba... belki ayıp olacak ama, acaba onu buraya çağırsak... yani sen gidip getirsen...»

«Dünyada olmaz, Maria. Burada yalnız kalamazsın.»

Bruno, ortalık karanlık olduğu halde kızın kendisine baktığını hissetti. Sonunda Maria fısıldadı. «Yani sence birisi...»

«Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Çünkü Henry'nin nasıl ve neden öldüğünü bilmiyorum. Tek emin olduğum şey, bunun bir kaza olmadığı! Ölüm nedeni, birisinin seninle ilgilendiğini anlamış olması! Bir de, çok şey öğrenmek gibi bir hata yapması. Sağa sola bazı sorular sordum. Bizden sonra o da yemek salonundan ayrılmış. Gerçi başka kapıdan çıkmış ama, bunu arada bağlantı kurulmasın diye yapmış olmalı. Bizi izlemek için ardımıza düşdüğünü sanmıyorum. Seninle olan yakınlığımın onu pek sevindirmediğini biliyorum ama, ne de olsa onurlu, dürüst bir insandı. Kapıları dinleyecek tip değildi. Sanırım kendi kendine verdiği göreve uyarak koruyucu melek rolü oynamaya kalktı. Bizi kimsenin izleyip izlemediğini denetliyordu her halde. Bir tek olasılık kalıyor: Böyle birini gerçekten bulmuş olması. Bir kişi ya da daha fazla. Bu gemide ne kadar kötü kişi olduğunu Tanrı bilir. O insan ya da insanlar Henry'yi, tehlike yaratacak bir durumda görüyorlar. Yani kendileri için tehlike yaratacak bir durumda. Ama ne olursa olsun, dikkatlerin toplandığı odak noktasının sen olduğun da bir gerçek. İnsanın kafasına önceden vurulur, bayıltılır, ondan sonra denize atılırsa, pek yüzemeyeceğini bilirsin her halde.» Cebinden bir men-

dil çıkarıp Maria'nın yüzündeki göz yaşı izlerini sildi. «Sen de benimle geleceksin.»

Güvertede yürürken Roebuck'la karşılaşıp selam verdiler. Bruno onun yanından geçtikleri sırada, pek belli etmemeksizin, arkalarından gelmesini işaret etti. Roebuck durup, geri döndü, on adım geriden ikisini izlemeye başladı.

Sonunda Wrinfield'i telsiz odasında buldular. Henry'nin ailesine ve akrabalarına telgraf çekmekteydi. İlk şokun etkisi geçtikten sonra, kendini toplamayı bilmişti doğrusu. Konuştukları sırada Maria onu avutacağına daha çok o, Maria'yı avutmak zorunda kaldı. Bruno'yla kız dışarı çıktıklarında, Roebuck'i kapıda bekler buldular.

«Kan Dalın nerede?» diye sordu Bruno.

«Salonda. Sanki düşünde yedi yıllık bira kıtlığı olacağını görmüş gibi davranıyor.»

«Lütfen bu bayanı kamarasına götürür müsün?»

«Niye?» Maria pek alınmamıştı bu sözden. Yalnızca şaşırmıştı. «Ben kendim...»

Roebuck onun kolunu sımsıkı tuttu: «Gemiyi asiler sardı, Sayın Bayan,» diyerek gülümsedi.

«Kapını da kilitle,» dedi Bruno. «Yatağına girmen kaç dakika sürer?»

«On dakika.»

«Ben on beş dakika sonra gelirim.»

■

BRUNO'NUN sesini duyunca Maria kalkıp kapıyı açtı. Genç adamın yanında, battaniyelerini

koltuğunun altında taşıyan Kan Dahn da vardı. Kıza tatlı tatlı gülümsedi. Koltukların en rahat olanına yerleşip battaniyelerini dizlerine örttü.

Bruno: «Kan Dahn kendi kamarasını pek dar buluyor,» dedi. «Burada uyumak istedi!»

Maria onlara baktı. Önce karşı koymak isteyen bakışlarla bakarken, sonra bakışları daha çok şaşkınlık denebilecek bir anlamla doldu. Sonunda gülümsedi ve hiç bir şey söylemedi. Bruno ona iyi geceler dileyip çıktı.

Kan Dahn uzandı, gece lambasını aşağıya doğru büküp ışığı kızın yatağından ve kendi üstünden uzaklaştırdı. Sonra Maria'nın elini kendi koca pençeleri içine alarak:

«Rahat uyu, küçüğüm,» dedi. «Övünmek gibi olmasın ama, Kah Dahn yanında!»

«O koltukta dünyada uyuyamazsınız.»

«Zaten uyumaya niyetim yok. Yarın uyurum.»

«Kapıyı kilitlemediniz.»

Kah Dahn mutlu bir sesle: «Sahi, kilitlemedim, değil mi?» dedi.

Maria birkaç dakika içinde uykuya daldı. Allahtan, o gece hiç bir bahtsız Maria'yı ziyarete gelmedi de, gemideki herkes sağlığını korumuş oldu.

ALTINCI BÖLÜM

GEMİNİN Cenova'ya gelişi, boşaltılışı çok olaysız ve düzenli geçti, çok da kısa zamanda bitti. Wrinfield yine her zamanki sakin kişiliğine bürünmüştü. Boşaltma ve yüklemeleri yönetirken ona bakan kimse, bir gece önce, öz evladı yerindeki sevgili yeğeninin ölmüş olduğunu hiç anlayamazdı. Sapına kadar sahne adamıydı Wrinfield. Ne olursa olsun, gösteri sürmelidir sözüne inananlardandı. O orada oldukça, gösterinin süreceğine de kuşku yoktu zaten.

Küçük bir lokomotif yardımıyla trenin parçaları birleştirildi ve katar, bir mil uzaktaki alana çekildi. Orada hayvanlar ve insanlar için gerekli yiyecekleri taşıyan birkaç vagonla birkaç da boş vagon, hazır durumda beklemekteydi. Akşama doğru son hazırlıklar tamamlanmıştı. Küçük lokomotif çıkarılıp yerine dev bir İtalyan marşandiz lokomotifi bağlandı. Katarı dağların üzerinden bu

motor çekecekti. Ortalık kararırken Milano'ya doğru yola çıktılar.

■

ON ÜLKEYİ kapsayan Avrupa turnesi, beklenenin de üstünde parlak bir başarı kaynağı oldu. Ülkelerin üçü Batı Avrupa'da, yedisi Doğu Avrupa'da bulunuyordu. Her gittikleri yere, sirkin ünü daha önceden yetişmiş oluyor, halk onları yollarda büyük bir heyecanla karşılıyor, gösteriler için her bilete bir düzine alıcı çıkıyordu. Gösteri salonlarının bazıları iyice büyüktü. Amerika'daki salonlardan da büyük. Kentlere girer ve çıkarken toplanan karşılama ve uğurlama grupları, en tutulan şarkıcıları, futbol takımlarını karşılayanlardan bile daha kalabalıktı.

Tesco Wrinfield büyük bir krarlılık ve çabayla, geçmişi gömmeyi başarmıştı. Bütünüyle hoşlandığı, zevk aldığı işlere gömülmüş, oyalanıp gidiyordu. Büyük lojistik sorunlarım çözme ortaya çıkan güçlükler ona apayrı bir zevk veriyordu. Avrupa'yı, özellikle Doğu Avrupa'yı iyi tanırdı. Her şeyden önce, gösteri kadrosundaki elemanların çoğunu buralarda seyretmiş, beğenmiş ve yanına almıştı. Bura halkının, gösterilerin kalitesine Amerikalı ve Kanadalılardan çok daha duyarlı olduğunu biliyordu. Bu yüzden, yöre gazeteleri onun gözünün bebeğinden söz ederken: «Tartışmasız, dünyanın en büyük sirki» dedikleri zaman, Wrinfield'in yüreği doyurucu bir heyecanla doluyordu. Hele kendisi için dünyanın en büyük gösteri adamı dendi-

ğinde, başı daha da dönüyor olmalıydı. Ağır çalışma temposundan da hiç yakınmıyordu. Sirk gösterilerinde her akşam bütün biletlerin satılmış ve salonların ağzına kadar dolmuş olması bazı kırtasiyecilik formalitelerine neden oluyorsa da, yakınacak ne vardı ki bunda? İnsan işadamı değilse, dünyanın en büyük göstericisi olabilir miydi hiç? Amerikan hükümeti bu turneyi desteklemese bile, yine de oldukça kârlı bir yolculuk yapabileceklerdi demek! Elbette ki Amerikan hükümeti de bu kârların kendine düşecek vergi payından yoksun kalacak değildi.

Sanatçılar içinde Doğu Avrupa kökenli olanların mutluluğu da onunkinden aşağı kalmıyordu. Özellikle Macar, Bulgar ve Romen olanlar... Bu ülkelerdeki sirk eğitim okulları Avrupa'nın, hatta dünyanın bu konudaki en üstün eğitim merkezleriydi. Oralardan mezun olanlar için bu yolculuk yuvaya dönüşü de simgeliyordu. Kendi halklarının önünde gösteriye çıkınca sanki kendilerinden geçiyor, olağanüstü bir çabayla en parlak gösterilerini sunuyorlardı. Gerçi böyle üstün bir sirkte moral her zaman yüksek olurdu ama, Tesco Wrinfield adamlarını hiç bu kadar mutlu ve sevinçli görmemişti.

Kuzey İtalyan'dan, Yugoslavya'dan, Bulgaristan ve Romanya'dan geçip Macaristan'a geldiler, oradan da demirperde içine yollandılar. Daha sonra yeniden çıkıp Avusturya'ya geçtiler. Viyana'daki ilk gece, gösteriler yine her zamanki gibi ayakta ve çılgınca alkışlandı. Kıtaya ayak bastıklarından beri ortalıkta pek az görünen Doktor Harper'ın Bruno'ya sokulması da o gece oldu. Genç adama:

«Hazır olunca benim kompartmanıma gel,» diyordu.

Bruno geldiğinde Harper söze giriş yapmaya gerek bile görmeden; «Sana bir gecede üç şey birden göstereceğime söz vermiştim,» dedi. «İşte, üçü de burada.» Önce kendi siyah doktor çantasını açtı, en alttan küçük, metal bir kutu çıkardı. «Transistörlerin harikası bu,» dedi. «Mikrofon ve kulaklık! Düğme, elektriği sağlıyor. Şuraya basınca önceden seçilip programlanmış frekansı buluyorsun. Washington'daki alıcının başında günün yirmi dört saatında adam var. Yaylı levyeyi çekince de, sözlü mesaj verebiliyorsun. Basit.»

«Bir şifreden söz etmiştin.»

«Aklını onunla karıştırmak istemem. Bir kağıda yazsam birkaç saniye içinde ezberleyebileceğini biliyorum ama, bizim CIA'dan şifreleri geçici bir süre için bile olsa, kağıda yazmaktan pek hoşlanmazlar. Eğer sen bu makineyi kullanmak zorunda kalırsan, benim için zaten kötü haber demektir bu. Çünkü ancak benim artık bulunmadığım yerde bunu kullanmak sana düşer. Öyle bir durumda da şifreyle falan uğraşmak istemezsin artık. Bildiğimiz konuşma dilinde; «İmdat!» diye bağır, yeter.

«Kurtulma planımızın onaylandığını bu akşam bu makine aracılığıyla öğrendim. On gün kadar sonra Baltık Denizinde bir NATO manevrası yapılacak. Adını vermedikleri bir gemi de, cumadan öteki cumaya kadar oralarda dolaşıp bizi bekleyecek. Anlıyorsun! Bizimkiler oldukça sır küpü sayılabilecek tipler. Bu gemide bir deniz-hava kurtarma helikopteri var. Crau'da bir yere inecek. O yeri sana, oraya vardığımız zaman göstereceğim.

Harita'da pek bilemiyorum. Bu geminin alıcısı da Washington'dakinin frekansına ayarlanmış. Şu telsizin üstündeki düğmeye bastığımız anda, helikopter koşa koşa gelecek. İşte durum bu kadar kolay.»

«Evet, pek kolay görünüyor. Bu işi iyi planlamışsınız. Hükümet, bu Van Diemen'in kağıtlarına gerçekten çok önem veriyor sanırım!»

«Evet, bütün davranışları böyle olduğunu gösteriyor. Bu arada, merak ettiğim bir şey var. Senin bellek sürecinin uzunluğu ne kadar?»

«İstediğim kadar.»

«Demek o kağıtlarda yazılı olanları ezerberleyip, istersen bir yıl sonra yine kâğıda dökebilirsin!»

«Her halde.»

«Umarım, kağıda dökme fırsatını da bulursun... İnşallah kimse senin o yapıya girdiğini, belgeleri okuyup yine kimse görmeden çıktığını anlamaz. Yani inşallah bunları kullanmana gerek kalmaz, diyorum.»

Cebinden iki tükenmez kalem çıkarıyordu. Biri siyah, öteki kırmızı uçluydu. Tepeden basılarak ucu ortaya çıkarılan tiplerden. «Bunları bugün kentte görüştüğüm birinden aldım. Kimden ve nasıl aldığımı sana söylemek zorunda değilim.»

Bruno kalemlere bakıp, Harper'a döndü: «Onları ne diye kullanacağım?»

«Bilim ve araştırma bölümümüzün birçok kusuru olabilir ama, hayal güçlerinin eksik olduğunu söyleyemezsin. Bu küçük oyuncakları yapmaya, düşünmeye bayılırlar. Seni o yapıya, kemerine bir çift Colt otomatik asarak mı göndereceğimi sanmıştın? Tabanca bunlar. Evet, tabanca. Kırmızı olanı daha yaramaz bir tabanca. Uyuşturucu iğneler

onun içinde. O çiğneler kalbi zayıf olanlara yaramıyor. Şu siyah uçlusu da gaz tabancası.»

«Bu kadar küçük, ha!»

«Keşfedilmiş mikro-minyatürizasyon tekniklerini düşünürsen, bunlar büyük bile. İğneli tabancanın menzili on sekiz metre. Ama gazlısınınki iki metreyi geçmiyor. Kullanımı da çok kolay. Dipteki düğmeyi bastırınca tabanca ateşe hazır oluyor. Cebe takılan ucu bastırdığın zamansa, ateş alıyor. Bunları göğüs cebine tak, herkesin gözünün alışmasını sağla. Sonra da beni dikkatle dinlemeye hazırlan! Şana Crau'yla ilgili planlarımızı anlatacağım.»

«Ama benim planı kabul ettin sanıyordum.»

«Ettim elbette. Bu anlatacağım, orijinal planın biraz geliştirilmişti. Belki CIA'nın, senin yanına neden bir doktor kattığını merak ediyorsundur. Anlatacaklarımı dinleyince onu da öğrenmiş olacaksın.

■

BU KONUŞMALARIN geçtiği yerin dört yüz elli mil kadar kuzeyinde, elektrikle aydınlatılmış penceresiz bir odada üniformalı üç adam oturmuş konuşuyordu. Odadaki eşya, maden evrak çekmecelerinden, maden sandalyelerden oluşuyordu. Üniformaların omuzlarındaki rütbelere bakılırsa adamların biri albay, ikincisi yüzbaşı, üçüncüsüyse çavuştu. Albayın Adı, Serge Sergius'du. Zayıf, atmaca suratlı biriydi. Gözlerinin üstünde sanki hiç gözkapağı yoktu. Ağzının bulunması gereken yerdeyse

yalnızca bir yarık görünüyordu. Dudaksız yüzü ve genel görünümüyle bu adam, yaptığı göreve çok yakışan bir tipti: Gizli polis örgütünde önemli rütbesi olan biriydi çünkü. İkinci adam, Yüzbaşı Kodes'ti. Sergius'un yardımcısı durumundaydı. Sağlam yapılı, atletik görünüşlü biriydi. Yaşı otuz dolaylarındaydı. Güleç yüzlü, soğuk mavi gözlüydü. Üçüncü adama gelince, Çavuş Angolo'ydu bu. Dikkate değer bir tek yönü vardı: Boyu bir doksan olan Çavuşun beden yapısı boyuna göre bile biraz fazla iriydi. Sağlam kaslarla örülü gövdesi onun en azından yüz otuz kilo geleceğini ortaya koyuyordu. Angelo'nun hayatta bir tek görevi vardı: Sergius'un özel koruyuculuğu! Angelo'ya bir kez bakmaksa, Sergius'un iyi bir seçim yaptığını kabullenmeye yeterdi.

Masanın üstünde hâlâ dönmekte olan bir teyp vardı. Bir ses: «Şu anda konuşacaklarımız bu kadar,» diyordu. Kodes eğilip teypin düğmesini çevirek sesi susturdu.

Sergius: «Bu kadarı bol bol yeter zaten,» dedi. «İstediğimiz bütün bilgileri aldık. Dört ayrı kişinin sesi. Kodes! sen bu seslerin sahipleriyle karşılaştığında onları tanımakta güçlük çekmezsin sanırım. Öyle, değil mi?»

«Hiç kuşkusuz, efendim.»

«Ya sen, Angelo?»

«Hemden tanırım, efendim.» Angelo'nun sesi o kadar derinden geliyordu ki, sanki o koca çizmelerinin tabanlarından çıkıyormuş gibiydi.

«O halde başkentte yine her zamanki yerde oda tutalım, Yüzbaşı. Üç bize, bir de fotoğrafçıya. Fotoğrafçıyı seçtin mi, Kodes?»

«Genç Nikolas'ı düşünüyorum, efendim. Çok yetenekli biri.»

«Sen ne dersen o olsun.» Sergius'un dudaksız ağzı bir santim kadar aralandı. Böylece gülümsüyor demekti. «Yıllardır sirke gitmedik,» dedi. «Savaş sırasında zaten sirk falan kalmamıştı. Ama bu seferkini hemen hemen çocukça bir heyecanla beklediğimi söylemek yerinde olur. Herkes öyle övüyor, öyle göklere çıkarıyor ki! Ha, bu arada, sana bir şey de söylemek istiyorum, Angelo. O sirkte senin çok ilgileneceğin bir gösterici varmış. Belki karşı karşıya gelmek istemeyebilirsin ama, yine de ilgileneceğin kesin.»

«Ben hiç bir Amerikalıyla karşı karşıya gelmeye meraklı değilim, efendim.»

«Hadi hadi, Angelo. İnsan bu derece dar görüşlü olmamalı.»

«Dar görüşlü mü, efendim?»

Sergius önce ne demek istediğini ona anlatmayı düşündü, sonra zahmete değmeyeceğine karar verdi. Angelo'nun bir sürü yeteneği olabilirdi ama, keskin bir zekâ bunlar arasında sayılamazdı.

«Sirklerde ulus diye bir şey yoktur, Angelo,» dedi bunun üzerine. «Orada yalnızca göstericiler vardır. Seyirci, trapezdeki adamın Rus mu yoksa Sudanlı mı olduğuna hiç aldırmaz. Sözünü ettiğim adamın adı Kan Dahn. Senden bile iriymiş diyorlar. İlanlarda ona dünyanın en güçlü adamı deniyor.»

Angelo karşılık vermedi. Yalnızca koca göğsünü şiririp kabardı, kurt gibi sırıttı ve sessiz kaldı. İnanmadığı yüzünden belliydi.

VİYANA'DAKİ üç günlük gösteri de, artık alışmaya başladıkları parlak başarıyla sonuçlandı. Sirk oradan kuzeye doğru yoluna devam etti. Bir kentte daha durak yaptıktan sonra, Sergius'la arkadaşlarının onları beklemek üzere geldikleri başkente vardılar.

Akşam gösterisinde, Sergius'la arkadaşlarının oluşturduğu dört kişilik topluluk en güzel yerlere oturmuştu. Altıncı sırada, orta ringin tam karşısına gelen çizgide. Dördü de sivil giyinmişti ama, asker oldukları her hallerinden belliydi. Gösteri sırasında içlerinden biri telefoto mercekli bir fotoğraf makinesi çıkardı. Köşede bekleyen üniformalı polis bunu görünce hemen oraya yöneldi. Fotoğraf çekilmesinden pek hoşlanılmıyordu buralarda. Hele Batılı turistlerin üstünde deklare edilmemiş makine bulunursa, tutuklanmak için yeterli neden sayılıyordu bu. Sirk treninde bulunan her fotograf makinesine sınırdan girerken el konmuştu. Bu makineler sahiplerine ancak ülkeden çıkarken geri verilecekti.

Polis; «Makineyi verin lütfen,» dedi. «Kimliğinizi de.»

«Memur bey!»

Polis, mesleğine özgü soğuk bakışlarını Sergius'a çevirdi, bir saniye kadar öyle baktıktan sonra yüzü değişti. Acıyla yutkundu. Sergius'un önüne doğru ilerleyerek alçak sesle: «Özür dilerim, Albayım,» dedi. «Bana bildirmemişlerdi.»

«Merkezinize bildirilmişti. Suçluyu bulun ve cezalandırın.»

«Başüstüne, efendim. Yeniden özür dilerim.»

«Önümden çekil! Göremiyorum.»

Gerçekten de, ringte görmeye değer şeyler olu-

yordu. Seyircilerin böyle şeylerden iyi anladığını fark eden sirk kadrosu gösterileri durmadan geliştiriyor, gittikçe daha kusursuz hale getiriyordu. Artık olanaksız denebilecek numaraları sergilemeye başlamışlardı. Beyni buzdolabında dondurulmuş bir kompüterden farksız olan Sergius bile kendini sirkin büyülü dünyasına bırakmıştı şu anda. Yalnız genç fotografçı Nicolas'ın aklından başka konular geçebiliyordu. Sirkin bütün göstericilerinin dizi dizi fotoğraflarını çekmek! Ama Kör Kartallar havada o inanılmaz gösterilerini yaparken, kendisi bile fotograf makinesini unutup, bakakalmıştı.

Kör Kartallar'ın gösterisi bittikten az sonra, dikkati çekmeyen bir yabancı, Sergius'a yaklaştı ve kulağına: «İki sıra arkanızda, on sandalye solunuzda, efendim,» diye fısıldadı. Sergius'un buna karşılığı, hafifçe başını sallamak oldu.

Gösterilerin en sonunda, her geçen günle gücünü artırmışa benzeyen Kan Dahn da numarasını yaptı. Sahneye demir çubuklarıyla çıktı. Genellikle sahnede ağırlık değil, insan kullanırdı. Koca bir çanı tutup havaya kaldırmakta etkileyici hiçbir yan olamazdı. O çan eğer demirden yapılmamışsa, kim olsa kaldırırdı. Oysa Kah Dahn'ın anagösterisi insanlar üstüne olunca, koşan, sıçrayan, araba süren gerçek kişiler her halde hafif plastikten yapılmış sayılamazlardı.

Finalde Kan Dahn, omuzunda koskoca bir tahta kalasla ringte turlar attı. Kalasın her iki ucuna beşer kız oturmuştu. Kan Dahn onların ağırlığını hissediyorsa bile, hiç belli etmiyordu. Ara sıra duruyor, baldırının içini kaşıyordu. Sergius, Kodes'in önünden eğilip Angelo'ya:

«İri adam, değil mi?» diye sordu.

Angelo bu gösteriyi kararlı bir kayıtsızlıkla izlemekteydi.

«Kof adale hep,» dedi. «Atina'da böyle birini seyretmiştim. Yaşı en azından yetmiş beşti. Görünüşte pek iriyarı da değildi ama, koca bir piyanoyu sırtladığı gibi götürüyordu. Her halde sırtına başkaları yüklemiş olmalıydı. Kendi sırtlamış olsa, bacaklarını dünyada doğrultamazdı. Doğrultamayınca da yıkılırdı doğal olarak.»

O konuşurken, Kan Dahın ringin ortasındaki bir merdiveni tırmanmaya başlamıştı. Merdivenin üstündeki platform bir metrekareden büyük değildi. Kan Dahın oraya pek bir güçlük çekmeden çıktı, platformun ortasındaki dönen tabanı, ağaç kütüğü gibi baldırının bir vuruşuyla çevirmeye başladı. Gittikçe hızlanarak döndü, döndü; sonunda omuzundaki çubuğun iki yanından sarkan kızlar bulanık bir renk kümesi gibi uçuşmaya koyuldular. Sonra Kan Dahın yavaşlamaya başladı, durdu, merdivenlerden indi, bir dizini yere koyup omuzlarını eğerek kızların ayaklarının yere basmasını sağladı. Sergius yine eğilip Angelo'ya! «Senin Atina'daki ihtiyar, piyanosuyla böyle şeyler yapabiliyor muydu?» diye sordu. Angelo hiç karşılık vermedi. «Biliyor musun, bu adam bunu on dört kızla da yapabiliyormuş ama, seyirciler inanmaz diye yönetim izin vermiyormuş. İnanılır gibi değil, değil mi?» Angelo hâlâ sessizdi.

Gösteri bitti, kulakları sağır eden bir alkış koptu, bütün seyirciler ayağa kalkarak dakikalarca alkışladılar. Halk çıkmaya başladığında Sergius çevresine biraz bakınıp Wrinfield'i gördü, adımlarını ayarlayarak onunla sıra başında yanyana geldi. «Bay Wrinfield!» diye seslendi.

«Evet. Özür dilerim. Tanışıyor muyduk?»

«Tanışmadık.» Sergius elinde tuttuğu programın üstündeki resmi işaret etti. «Fotoğrafınızdan tanıdım. Adım, Albay Sergius.» El sıkıştılar. «Akıllara durgunluk verici bir şey bu, Bay Wrinfield. İnanılmaz, olanaksız bir şey. Eğer birisi bana dünya yüzünde böyle bir gösteri bulunabileceğini söyleseydi, yüzüne karşı yalancılıkla suçlardım onu.» Wrinfield sırıttı. Beethoven'in Dokuzuncu Senfonisi bile bu kadar etkileyemezdi onu. Kalbini ısıtan müzik işte buydu. Sergius devam ediyordu. «Çocukluğumdan beri sirklere bayılırım. Yine de ömrümde böylesini görmedim.» Sergius da herkes kadar bilirdi yalan söylemesini. Birçoğundan daha da tecrübeliydi.

Wrinfield biraz daha sırıttı: «Çok naziksiniz, Albayım,» dedi.

Öteki, başını üzgün üzgün salladı. «Keşke sözcük seçme konusunda, sizin oyuncu seçmede gösterdiğiniz yeteneğe sahip olabilseydim. Ama size kendimi tanıtışımın tek amacı bu değil. Bundan sonraki durağınızın Crau olduğunu biliyorum.» Cüzdanından bir kartvizit çekti. «Ben orada güvenlik Müdürüyüm.» Sergius'un cebinde çeşit çeşit kartlar bulunurdu.» Bir yardımım olabilirse kendimi şanslı sayarım,» diye ekledi. Zaten hep yakınınızda olacağım. Gösteriye her gece gelmek niyetindeyim. Böyle bir şeyi bir daha ömrümde göremeyeceğimi biliyorum. Siz orada bulunduğunuz sürece, varsın Crau'da suçlular denetimsiz kalsın.»

«Gerçekten çok naziksiniz, Albayım. Umarım Crau'daki gösterilerde benim kişisel ve temelli konuğum olursunuz. Bundan onur duyarım.» Susup. Albayın arkasındaki üç kişiye baktı. Üçünün de,

hiç kıpırdamaya niyeti yok gibiydi. «Birlikte misiniz, Albayım?»

«Ne kadar düşüncesizim. Heyecandan kendımı kaybetmişim her halde.» Sergius herkesi birbirine tanıştırdı, Wrinfield de gösteri boyunca yanında oturmuş olan Harper'ı tanıttı.

«Albayım, arkadaşlarınızla birlikte ofisimde birer içki alır mıydınız? Sizin ulusal içkinizden birer kadeh?»

Ofiste bir içki iki, ikiyken üç oldu. Nicolas'a resim çekmesi için izin verilmişti. O da durmadan çekiyordu. İçeri girdiklerinde daktilo masasının başında oturan Maria'nın da en az bir düzine gülümseyen pozunu almayı unutmadı.

Wrinfield bir ara: «Acaba oyunculardan bazılarıyla tanışmak ister miydiniz, Albayım?» diye sordu.

«Siz insanın aklından geçenleri okuyorsunuz, Bay Wrinfield! İtiraf etmem gerekir ki, şu an ben de onu düşünüyordum ama, cesaret edemiyordum. Yani... şey... konukseverliğinizi biraz fazla zorladık...»

«Maria!» Wrinfield arka arkaya birkaç ad sıraladı. «Soyunma odalarına git, seçkin konuğumuzu ziyaret etmek üzere buraya kadar gelmelerini dostlarımızdan rica et!» Wrinfield'e son haftalarda Orta Avrupa yöntemi bir süslü konuşma merakı arız olmuştu.

Böylece, oyuncular seçkin konuğu ziyarete geldiler. Bruno ve kardeşleri, Neubauer, Kan Dahn, Ron Roebuck, Manuelo, Malthius ve beş altı kişi

daha. Angelo'nun Kan Dahn'la tanıştırılırken çekingen davranmasının dışında hiç bir soğukluk olmadı. Kutlamalar, teşekkürler aktı durdu. Sergius'un herkesi bıktıracak kadar kalmaya niyeti yoktu. Son oyuncuyla el sıkıştıktan sonra hemen izin istedi. Wrinfield'le karşılıklı birbirlerine iyi dileklerde bulundular ve yine görüşme dileklerini dile getirdiler.

Dışarda Sergius'u büyük, siyah bir limuzin araba bekliyordu. İçinde polis üniformalı bir şoförle, siyah elbiseler giymiş esmer bir adam vardı. Bir çeyrek mil gittikten sonra Sergius arabayı durdurdu, sivile bazı emirler verdi. Alex'ti adamın adı. Başını sallayarak arabadan indi Alex.

Oteldeki odaya döndükleri zaman Sergius, Kodes'le Angelo'ya:

«Sesleri tanımakta güçlük çekmediniz, değil mi?» diye sordu. İkisi de 'evet' anlamına başlarını salladılar. «İyi! Nicolas, o resimleri develope etmen ne kadar sürer?»

«İşlem bir saatta biter, Albayım. Ama basmak daha uzun sürecektir.»

«Yalnız Bay Wrinfield'in, Doktor Harper'ın, kızın, bir de en önemli sirk oyuncularının resimlerini bas.» Nicolas odadan çıktı. Sergius: «Sen de gidebilirsin, Angelo,» dedi. «Gerekirse seni çağırırım.»

Kodes: «Bu yaptıklarımızın amacını sormaya izin var mı?» diye sordu.

«Var. Zaten söyleyecektim. Angelo'yu onun için gönderdim. Çok sadık adamdır ama, insan onun aklını karmaşık şeylerle karıştırmayı göze alamıyor.»

BRUNO'YLA Maria karanlık sokakta ilk kez kol kola ilerliyorlardı. Bir yandan da heyecanla konuşmaktaydılar. Otuz metre kadar gerilerinde Alex yürüyordu. Kendini belli etmeden insan izlemeye çok alışkın bir tutumu vardı. Önündeki çift, üstünde neon ışıklı yazılar bulunan bir kapıdan girerken o da biraz yavaşladı.

Burası oldukça loş, duman dolu bir kahveydi. Dışarda hava çok soğuk olduğu için, içerdeki kötü kokulu ateşten kimse pek yakınmıyordu. Rahat bile denebilirdi buraya. Kuşkusuz, insanın yanında hazır bir gaz maskesi varsa... Masaların yarısı doluydu. Duvar dibindeki bir masada Manuelo'yla Kan Dahn oturuyorlardı. Manuelo'nun önünde bir kahve, Kan Dahn'ın önünde iki litre bira vardı. Biraya olan bu eğilimini Kan Dahn kendisi çok olumlu görüyordu. İnancına göre, gücünü korumak için bira içmek zorundaydı. Aslında da bu kadar çok içmesinin gücünü pek azaltmadığı da ortadaydı. Bruno onları selamlayıp bir iki sözcük konuştuktan sonra ilerledi, Maria'yla birlikte köşedeki bir masaya geçti. Birkaç saniye sonra kapıdan Roebuck girdi. Bruno'yla Maria'ya el salladıktan sonra, Kan Dahnların masasına oturdu. Önce üçü biraz konuştular, sonra yavaş yavaş başlayan ve gittikçe heyecanlı bir görünüş alan tartışmaya girdiler. Bu arada üçü de ceplerini yokluyordu. Bruno'nun oturduğu yerden bakılınca, pek mutlu değil gibi görünmekteydiler. Sonunda Roebuck kaşlarını çattı ve yerinden kalkıp Bruno'nun masasına yürüdü.

Üzgün bir sesle: «Reobuck dilenmeye geldi,» dedi. «Hiç birimizin aklına, arkadaşının para alıp almadığını sormak gelmemiş. Şimdi cebimizde tek

sent yok. Aslında sentimiz bol ama, Amerikan parası kabul edeceklerini sanmıyorum. Kan Dahn'ın da canı bulaşık yıkamak istemiyor. Senin yerinde olsam, arkadaşlarımın başı sıkışınca...»

Bruno gülümsedi, cüzdanını çıkardı, Roebuck'a para uzattı. Roebuck teşekkür ederek uzatılan kağıt paraları alıp masasına döndü. Bruno'yla Maria birer omlet ısmarladılar.

Alex dışarda, kaldırımın üstünde, soğuktan titriyordu. Omletler gelinceye kadar bekledi, sonra karşı kaldırıma geçip bir telefon kulubesine girdi, bir numara çevirip: «Ben, Alex,» dedi.

«Evet?»

Kızla adamı **Siyah Kuğu**'ya kadar izledim. Yemek ısmardılar. Demek burada bir süre oturacaklar. Girerken başka masadaki iki kişiyle konuştular.»

«Yanlış birilerini izlemediğinden emin misin?»

«Cebimde resimleri var, Albayım. Onların arkasından üçüncü bir adam daha geldi. Öbür iki kişinin masasına oturdu. Bir süre sonra kalkıp Bruno'nun ona kağıt paralar uzattığını gördüm.»

Sergius: «O üç adamı tanıyor musun?» diye sordu.

«Hayır, efendim. Ama bir tanesini yirmi yıl görmesem yine anımsardım. Bir dev! Ömrümde gördüğüm en iri adam. Angelo'dan bile iri.»

«Onun kim olduğunu anlamak için kahin olmaya gerek yok. Sen buraya dön! Hayır; orada bekle! Kahvedekilerin seni göremeyeceği bir yerde dur. Vladimir'le Jozef'i yollayacağım. Nöbeti onlara devredersin. Gerekli talimatı kendilerine ben veririm. Birkaç dakikaya kadar araba oraya gelecek.»

Maria, kahvede: «Ne oluyor, Bruno?» dive sordu.

«Bir şey mi oluyor?»

«Kaygılı görünüyorsun.»

«Kaygılıyım elbette. Hareket günü yaklaşıyor. Bir hafta kaldı. O Lubylan denilen yere sen girecek olsan, kaygılanmaz mıydın?»

«Yalnız o kadar değil ama. Benden uzaklaşmış gibisin. Soğuk ve uzak davranıyorsun. Hoşlanmadığın bir şey mi yaptım? Beğenmediğin bir şey mi söyledim?»

«Saçmalama.»

Kız elini onun koluna dayadı. «Lütfen!»

«Bu yaptığın sevgi belirtisi mi, yoksa başka bir şey mi?»

«Beni neden incitiyorsun?»

«İncitmek istemiyorum.» Ama Bruno'nun sesinde inandırıcı bir ton yoktu. «Sen hiç artistlik yaptın mı?» dedi kıza.

Maria elini çekti. Yüzünde bir şaşkınlık okunuyordu. Çok üzgündü. «Nerede hata yaptığımı bilemiyorum,» dedi. «Beni neden incitmek istiyorsun? İncitmek istediğinden eminim. Birdenbire oldu bu. Tokatla beni bari. Böylelikle hem canımı yakmış, hem gururumu incitmiş olursun. Seni hiç anlayamıyorum. Ne yapsam anlayamıyorum.» Sandalyesini geriye doğru itti. «Yolu kendim bulurum,» diye ekledi.

Bu sefer onu durdurma sırası Bruno'ya gelmişti. Uzanıp kızın elini tuttu. Bu davranış özür dileme anlamına mı geliyordu, yoksa onu durdurmak için mi yapılmıştı, pek alnaşılmıyordu. «Keşke ben de yapabilsem,» dedi.

«Neyi yapabilsen?»

«Yolu bulabilsem.» Maria'ya baktı. Alnı biraz kırışmıştı. «Ne zamandan beri CIA'dasın?» diye sordu.

«Dort yıla yaklaşıyor.» Kızın yüzüne yeniden şaşkınlık gelmişti.

«Seni bu turne işine kim aldı?»

«Doktor Harper. Neden sordun?»

«Charles aldı sanıyordum.»

«Atanmamı o yaptı ama, öneren Doktor Harper'dı. Bu işe özellikle benim gelmem için çok direndi.»

«Direnir elbette.»

«Bu ne anlama geliyor?»

«Kutlama anlamına. Doktor Harper'ı kutlama. Çok zevk sahibiymiş. Charles kim?»

«Charles işte.»

«Yalnızca Charles olamaz. Bir adı daha olmalı.»

«Kendisine sorsaydın ya!»

«Sorsam söylemezdi. Belki sen söylersin diye ummuştum.»

«Böyle şeyleri açıklayamayacağımı bilirsin.»

«Bu da iyi. Ben o lanet olası CIA için canımı tehlikeye atıyorum, onlar bana böyle bir bilgiyi verecek kadar bile güvenmiyorlar. Aradan bu kadar zaman geçtiğine göre, hiç değilse biz ikimiz birbirimize güveniriz sanmıştım. Yanılmışım. Senin bana güvenmen konusunda yanılmışım. Ölmeme razısın da onu söylemeye razı değilsin. Güven, inanç ve bağlılık! Önemli kavramlar bunlar, öyle değil mi? Ya da eskiden öyleydi. Bugünlerde hiç birinin pek anlamı kalmadı.»

«Adı Amiral George C. Jamiesan.»

Bruno ona uzun uzun baktı, sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Bütün ifadesi bir anda

değişti. Maria elini çekti, genç adamı öfkeyle süzdü. İlerideki masada Kan Dahn, Manuelo ve Roebuck olup biteni ilgiyle izliyorlardı.

«Ne korkunç adamsın! Hilekâr, kandırıcı, kurnaz bir insan... Kuşkusuz insan denebilirse sana! Bir de bana hiç artistlik yapıp yapmadığımı soruyorsun. Yapmadım ama, yapsaydım da senin eline su bile dökemezdim. Neden böyle davrandın? Bu kadarını hak etmiyordum ki!»

Roebuck arkadaşlarına: «Her geçen dakika onu biraz daha kudurtuyor,» diye fısıldadı.

Kan Dahn: «İnsan yapısını ne kadar az tanıyorsun, dostum,» diye karşılık verdi. «Otuz saniye geçmeden arkadaşımıza evlenme teklif edeceğine bahse girerim.»

Bruno: «Özür dilerim ama, yapmak zorundaydım,» diyordu.

«Sana güvenip güvenmediğimi anlamak için mi?»

«Benim için çok önemliydi. Lütfen affet.» Kızın elini avucuna aldı, yüzüksüz parmağına dikkatle baktı. «Çok boş görünüyor!» dedi.

«Boş görünen ne?»

«Biliyorsun ki birbirimize olan aşkımız yalnızca çevreye öyle görünmekten ibaret.»

«Evet.» Bu sefer suspus olma sırası Maria'ya gelmişti. «Yoksa artık bu gösteriye son verme zamanı mı geliyor?» derken sesi kararsızdı.

«Öyle gibi. Beni seviyor musun, Maria?»

«Evet.» Bu karşılık fısıltı halinde gelmiş ama çabuk çıkmıştı. Maria ona bakıp gülümsedi. «Parmağım gerçekten biraz boş görünüyor, değil mi?» diye sordu.

Kan Dahn, koltuğunun arkasına bilgiç bilgiç

yaslanarak: «Gördünüz mü?» dedi. «Kan Dahn amcanız her zaman haklıdır. Biriniz bana bir içki ısmarlayın.»

Bruno: «Emin misin?» diye sordu.

«En zeki erkekler bile bazen en budalaca soruları sorabiliyorlar. Kendin görmüyor musun?»

«Görüyorum. Daha doğrusu, gördüğümü sanıyorum.»

«Sana haftalardır âşığım.» Maria'nın gülümsemesi silinmişti. «İlk başlarda, gözün maskeli durumda trapezde çalışmanı izliyordum. Sonraları salondan çıkmaya başladım. İçim bulanıyor, kendimi çok hasta hissediyordum. Şimdi gösteri sırasında hiç içeriye giremiyorum. Her seferinde kendimi hasta buluyorum. Bir saniyenin onda biri kadar geç ya da erken hareket etsen...» Sustu. Gözlerinde yaşlar vardı. «Ama müzikten bir türlü kaçamıyorum. Nereye gitsem, o trapez müziğini duyabiliyorum. Her duyuşumda da içimde bir şeylerin öldüğünü hissediyorum.»

«Benimle evlenir misin?»

«Elbette evlenirim, budala!» Maria artık açık açık ağlamaya başlamıştı.

«Bu sözcüklere gerek yok. Ayrıca Manuelo, Kan Dahn ve Ron'un şu an masamıza büyük ilgi duyduklarına da dikkatini çekerim. Galiba hakkımızda bahse tutuşuyorlar. Beni yalnız yakalayınca epey sıkıştıracakları da içime doğuyor.»

«Kendilerini göremiyorum.» Bruno mendilini uzattı, Maria alıp gözlerindeki yaşları kuruladı. «Evet, bakıyorlar, doğru,» dedi. Farkında olmaksızın mendili elinde buruşturuyordu. Bakışları yeniden Bruno'ya döndü. «Seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Yarın bile evlenebilirdim. Ama

dünyanın en büyük trapezcisiyle evlenemem. Bu ortada. Anlarsın sanıyorum. Bütün hayatımı hasta mı geçireyim istiyorsun?»

«Bu ikimiz için de iyi olmaz. İnsan yaşadıkça öğreniyor... Ama, ben şantajın evlendikten sonra başladığını sanırdım...»

«Çok garip bir dünyada yaşıyorsun, Bruno. Eğer dürüstlük ve açık sözlülükle şantajı karıştırıyorsan, gerçekten garip bir insansın.»

Bruno düşünür gözüküyordu: «Ama dünyanın en büyük eski trapezcisiyle evlenebileceğini sanırım.»

«Eski mi?»

«Dert değil.» Bruno elini, bir şey fırlatıp atıyormuş gibi salladı. «Trapezimi yakar bu işten sıyrılırım.»

Kız ona bakakalmıştı. «Öyle hemen... hemen mi? Ama bu senin hayatın, Bruno!»

«İlgi duyduğum başka şeyler de vardır...»

«Ne gibi?»

«Adın, Bayan Wildermann olduğu zaman söylerim.»

«Bu yıl, gelecek yıl, günün birinde ya da hiç.» Evlilik konusu Maria'ya belli ki kocasının ilerde hangi mesleği seçeceğinden daha önemli geliyordu.

«İstersen öbürsü gün evlenebiliriz.»

Kız yine gözlerini onun yüzüne dikti. «Yani burada mı? Bu ülkede mi?»

«Tanrı korusun! Amerika'da elbette. Yıldırım nikahıyla hem. Yarın ilk uçağa binip geri dönebiliriz. Kimse bizi durduramaz. Dünya kadar param var.»

Maria'nın bu teklifi içine sindirmesi için aradan epey zaman geçmesi gerekti. Sonunda inanç

dolu bir sesle: «Sen ne dediğini bilmiyorsun,» dedi.

Bruno sakin sakin: «Çoğu zaman gerçekten bilmem,» diye karşılık verdi. «Ama bu sefer öyle değil. Ne dediğimi biliyorum çünkü... Abartmadığımdan emin ol, büyük bir tehlike içinde olduğumuzun farkındayım. Beni fark ettiklerinden de eminim. Seni de fark ettiklerini sanıyorum. Bu gece buraya kadar izlediler bizi. İstemediğim şey aslında...»

«İzlediler mi? Nereden biliyorsun?»

«Biliyorum. Sonra anlatırım. Bu arada, senin ölmeni hiç mi hiç istemiyorum.» Bruno elini çenesine götürüp ovaladı. «Aslında düşündükçe kendimin de ölmeye meraklı olmadığımı anlıyorum»

«Kardeşlerini ortada mı bırakacaksın? Bay Wrinfield'i ortada mı bırakacaksın? Bütün bu görevi bırakabilecek misin?»

«Dünyadaki her şeyi senin uğruna bırakabilirim.»

«Aslında korkudan kaçıyorsun, Bruno.»

«Olabilir. Hemen şimdi Amerikan büyükelçiliğine gidelim, işleri ayarlayalım. İş saatı değil ama başı dertte olan iki vatandaşlarını yüzüstü bırakacaklarını sanmıyorum.»

Maria ona inanmaz bakışlarla bakıyordu. Sonra bu inanmazlık ifadesi yüzünden silindi; yerine nefrete çok benzeyen bir şey yerleşti. Daha sonra onun da yerini derin düşünceli bir ifade aldı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, yayıldı, derken birden gülmeye başladı. Bruno ona düşünceli gözlerle bakıyordu. İleriki masada oturan üç kişiyse bayağı şaşırmıştı. Kız: «Anlaşılmaz bir tipsin,» dedi. «Beni bir kez denemen yetmiyor. Yeniden ve yeniden denemen gerekiyor, öyle mi?»

«Ne dediğimi duydun. Senin için dünyadan bile vazgeçerim. Sen de benim için aynı şeyi yapabilir misin?»

«Seve seve. Bütün dünyadan vazgeçerim. Ama bu arada seni de yitirmeyi göze alamam. Şimdi elçiliği gidersek ne olacağını bilmiyor musun? Yarınki uçağa binen ben olacağım. Sense, burada kalacaksın. Yadsımaya kalkışma. Yüzünden okuyorum gerçeği. Kendini hiç yanılmayan adam sanıyorsun. Herkes de öyle sanıyor. Yani hemen hemen herkes. Üç ay bir arada bulunsak artık benden hiç bir şey saklayamazsın.»

«Ben de bundan korkuyorum. Peki peki, denedim ama, kaybettim diyelim. Hiç bir şey değişmedi. Lütfen bu konuştuklarımızı Doktor Harper'a anlatma. Beni aptal sanacak. Ayrıca, işle eğlenceyi birbirinden ayıramayan bir kimse olarak düşünecek.» Masanın üstüne biraz para bıraktı. «Şimdi gidelim,» dedi. Kapıya vardığımızda ben bir bahaneyle geri dönüp Roebuck'a bir şey söyleyeceğim. O arada sen çevrene bakın. Bizimle ilgilenen ya da ilgilenmeye hazırlanan kimse var mı, görmeye çalış.»

Kapıya vardıklarında Bruno, aklına bir şey gelmiş gibi döndü. Roebuck'a yaklaştı: «Nasıl biriydi?» diye sordu.

«Orta boylu, kara saçlı, kara bıyıklı, kara paltolu. Sirkten buraya kadar arkamızdaydı.

«Kompartmanlarınızda mikrofon bulunabilir. Belki yoktur ama, dikkatsizlik etmeyin. Görüşürüz.»

Maria'yla kol kola yürümeye başladılar. Kız merakla: «O üçü senin ne dereceye kadar yakının?» diye sordu.

«Çok eski dostlar, o kadar. İnsan dostlarının kafasını giyotine sokturmaz. Karalar giymiş, kara saç-

lı, kara bıyıklı biriymiş. Gördün mü öyle birini?»

«İki kişi gördüm ama, anlattığın gibi değiller. Birinin boyalı gibi sarı saçları var, ötekiyse iyice kel.»

«Demek ilk izleyicimiz, patrona rapor vermek üzere ayrılmış ve yerini yeni gelenlere bırakmış!»

«Patron mu?»

«Albay Sergius!»

«Crau Güvenlik Müdürü mü?»

«Crau Güvenlik Müdürü değil o. Ulusal Gizli Polis örgütünün başkanı.»

Maria durup ona baktı. «Nereden biliyorsun? Nereden bilebilirsin?»

«Biliyorum. Kendisini tanırım. Ama o beni tanımaz. Unutma ki burası benim vatanım. Sergius'u iyi bilirim. Hiç bir zaman da unutmayacağım. İnsan, karısını öldüreni unutur mu?»

«Karısını öldü... ah! Bruno!» Maria birden sustu. «Ama şimdi seni tanımıştır.»

«Tanıdı.»

«O halde buraya neden geldiğini de biliyordur.»

«Her halde.»

«Yarın seninle geleceğim. Yemin ederim geleceğim.» Sesinde bir kaygı vardı. «O uçak, Bruno, o uçak... Bu ülkeden hiç bir zaman sağ çıkamazsın sen. Bunu bilmiyor musun?»

«Yapacağım bazı işler var. Hem sesine de biraz egemen ol. Boyalı sarı saçlısı bize iyice yakın.»

«Korkuyorum. Korkuyorum.»

«Yürümene bak. Sana çok güzel bir kahve içireyim.»

«Nerede?»

«O kadar beğendiğin odamda.»

Biraz yürüdüler. Maria: «Eğer seni tanıdılarsa

odana mikrofon koymuş olabileceklerini düşünmüyor musun?». dedi.

«Orada devlet sırrı konuşacağımızı sana kim söyledi?»

■

SERGİUS aynı anda devlet sırlarına iyice gömülmüş durumdaydı. Alex'e: «Olup bitenler o kadar mı?» diye sordu. «Demek Bruno'yla kız o kahveye girdiler, oradaki iki kişiyle şöyle bir konuşup geçtiler, bir masaya oturup yemek ısmarladılar. O sırada üçüncü bir adam geldi, Bruno'nun masasında biraz durdu, borç para aldı, kendi yerine döndü.» Alex başını salladı. «Sen de o üç adamın adlarını bilmediğini, hiç birini daha önce görmediğini, yalnız içlerinden birinin Angelo kadar büyük bir dev olduğunu söylüyorsun, öyle mi?»

Alex'in bakışları Angelo'ya döndü: «Ondan iri,» derken sesinde bir mutluluk vardı. Angelo, Kan Dahn gibi uysal ve dayanıklı bir yapıya sahip olmadığı için bu sözleri iyi karşılayamıyordu.

Kaşlarını iyice çatmıştı. Kimse ona dikkat etmediği için bu tepkisi fark edilmedi. Zaten kaşını çattığı zaman yüzünün o karanlık ifadesi pek değişmiyordu.

Sergius: «Eh, onun kim olduğunu biliyoruz,» dedi. «O üç adamın resimlerini göstersek tanıyabilir misin?»

«Elbette tanırım,» derken Alex alınmış gibiydi.

«Angelo! Nicolas'a git, resimlerden hazır olanları al, gel!» dedi Albay.

Angelo az sonra yanında Nicolas ve yirmi kadar resim olduğu halde geri dönmüştü. Sergius hiç konuşmadan kartları alıp Alex'e uzattı. Alex onları hızla elden geçirdi, bir tanesini seçip masanın üstüne bırakarak: «Kız bu,» dedi.

Sergius kendini tutmaya çalışarak: «Kızın o olduğunu biliyoruz,» diye karşılık verdi.

«O halde, özür dilerim Albayım.»

Alex üç resim daha seçti. «Bunlardı,» dedi.

Sergius üç resmi alıp Kodes'e uzattı. Kodes şöyle bir baktıktan sonra: «Kan Dalın, bıçak atan Manuelo ve kementçi Roebuck,» diye tanımladı.

«Oldu.» Sergius gülümsüyordu. «Onların arkasına birilerini takın. Sürekli olarak izleyin ve hiç gözden kaçırmayın.»

Kodes şaşkınlığını saklayamadı. «Ama o üçünün orada bulunması bir rastlantı da olabilir. Zaten hepsi sirkin başta gelen oyuncuları. Arkadaş olmaları çok doğal. Hem **Kara Kuğu** da, sirkin bulunduğu yere en yakın kahve.»

Sergius içini çekti: «Ne yazık ki her zaman kendi mücadelemi kendi başıma sürdürmek zorunda kalıyorum. Her şeyi ben düşünmeli, ben kararlaştırmalıyım. Belki de bu kata bu yüzden getirildim. Dostumuz Bruno Wildermann zeki bir adam. Çok da tehlikeli olabilir. Kendisinin gözaltında olduğunu, yalnız kendisinin bildiği yöntemlerle sezinledi. Sonra bu kuşkularını denemeye koydu. Roebuck'a geriden gelmesini, kendilerini izleyen olup olmadığına bakmasını söyledi. Bu durumda Roebuck ve öbür ikisi, arkadaşlıktan da çok daha yakın ilişkiler içinde oluyor. Roebuck yol boyunca Alex'in ardındaydı. Kahveye girince Bruno'nun yanına uğradı, ona gerilerindeki adamın kara paltolu, kara bıyıklı bir bu-

dala olduğunu haber verdi.» Sümsükleşmiş görünen Llex'e acıma dolu bakışlarla baktı. «Her halde yol boyunca arkana bakmak bir an bile aklına gelmemiştir, Alex.»

«Özür dilerim, Albayım.»

Sergius adama, acıkmış bir timsahın bakışlarıyla bakıp duruyordu. Çok acıkmış ve o anda yiyecek görmüş bir timsahın bakışlarıyla...

YEDİNCİ BÖLÜM

SİRK, çarşamba akşamı Crau'ya doğru yola çıktı. Hareket saatından önce, Bruno, Doktor Harper'ın kompartmanına gelmişti. Meslek hayatının en önemli anlarından birine yaklaşmakta olduğu göz önüne alınırsa, Harper doğrusu oldukça sakin görünüyordu. Oysa Wrinfield'in durumu hiç de öyle değildi. Adamcağız elinde bir içki bardağıyla bir köşede oturuyordu. Yüzünde pek ruhsuz bir ifade vardı. Wrinfield bu işe bütün cesaretini toplayarak kalkışmıştı. Şimdi asıl tehlike ânı yaklaştıkça, düzende bir şeyler aksayacak, bir yerde bir fiş prizden ayrılacak diye aklı gidiyordu. Crau sözcüğü onun ufkunda, kocaman, kapkara bir bulut gibiydi.

«İyi akşamlar, Bruno! Otur şöyle! Ne içersin?» diye sordu.

«Teşekkür ederim. Hiç bir şey istemem. Önümde bir tek hafta kaldı. İçki hakkımı ondan sonra kullanacağım.»

«Her halde güzel Bayan Hopkins'le birlikte.»

«Doğru tahmin ettin.»

Wrinfield ekşi bir sesle: «Evlen bari onunla,» dedi. «Zaten artık işime yaramayacak hale geldi. Gün boyu dalıp dalıp gidiyor.»

«Öyle yapacağım. Belki kaygılanıyor, korkuyordur. Tıpkı sizin gibi, Bay Wrinfield.»

«Ne yapacaksın?» diye atıldı Doktor Harper.

«Onunla evleneceğim!»

«Ulu Tanrım!»

Bruno hiç alınmadı. «Evlilik çok normal bir olaydır.»

Wrinfield kuşkuyla: «Kızın haberi var mı?» diye sordu. Onu kendine çok yakın hissediyor, ona karşı kendi kızı gibi davranıyordu. Hele Henry'nin ölümünden sonra...

Bruno gülümseyerek: «Evet, var,» dedi. «Biraz dikkatli olsanız, sizin de haberiniz olurdu. Akşam yemeğinde masanızda oturuyordu.»

Wrinfield elini alnında şaklattı. «Bu gece parmağında yüzük vardı!» diye bağırdı. «Daha önce hiç yüzük takmamıştı. Sol elinin dördüncü parmağında.» Biraz susup zafer dolu bir sesle hükmünü verdi: «Nişan yüzüğü!»

«Belli ki kafanız çok meşgul, efendim. Tıpkı Maria gibi. Yüzüğü bugün, öğleden sonra aldım.»

«Tebrikler o halde. Buradan ayrıldığımızda mutlu olayı kutlamalıyız.»

Bruno yüzünü buruşturdu, ama sesi çıkmadı. Wrinfield devam etti. «Ne dersiniz, Doktor Harper?»

«Gerçekten öyle. Beni bundan daha mutlu edecek bir şey olamazdı.»

«Teşekkür ederim. Ama buraya yüzükten söz

etmeye gelmemiştim. Ardımda biri var. İki gece önce Maria'yla bir kahveye gitmiştik. Bizden az sonra Roebuck da oraya geldi. Yolda yürürken arkamızdan gelen birinin tutumunu kuşkulu bulduğunu söyledi bana. Adam bizim ardımız sıra, sirkin kenarındaki bir gölgelikten çıkıp yürümeye başlamış. Biz durdukça duruyor, yürüdükçe yürüyormuş. Ta kahveye kadar böyle gelmiş. Biz içeriye girince de, dışarda kalıp pencerelerden içeriye bakmaya başlamış. Belki bir rastlantı, belki de Roebuck'ın zengin hayal gücünün eseri olabilir elbette. Dün gece Maria'yla ikimizin yine izlenmekte olduğumuzu sezdim. Ama bugün iyice emin oldum. Çünkü güpegündüzdü. Ardımdakiler bir değil, iki kişiydi. Birinin saçı yapay bir sarışın, öteki de iyice keldi. Biz Maria'yla amaçsız gezinip duruyorduk. İki turist gibi. Hiç gerimizden ayrılmadılar.»

Harper: «Bundan hiç hoşlanmadım,» dedi.

«Sözümden kuşkulanmadığınız için teşekkür ederim. Ben de hoşlanmıyorum. Üstelik de, hiç mi hiç anlamıyorum. Kendi üzerime dikkati çekecek hiç bir şey yapmadım. Belki adımın Wildermann olmasından, Crau'nun vatanım olmasından kuşkulanıyorlardır. Olabilir. Belki sirkte çalışanlar arasında başkaları da izleniyordur. Nereden bilebiliriz?»

«Çok tedirgin edici bir durum.» Wrinfield haklıydı. «Çok tedirgin edici. Ne yapacaksın, Bruno?»

«Ne yapabilirim ki? Yoluma devam edeceğim. Suyu akıntısına bırakacağım. Kesin olan bir tek şey var: O gece beni kimse izleyemeyecek.»

«O gece mi?»

«Doktor Harper size anlatmadı mı?»

«Ha, salı gecesi! Tanrı bilir o sırada ben nerede olacağım.» Tren bu arada hareket etmişti. Gü-

rültü patırtı içinde ileri geri sarsıldıktan sonra ilerlemeye başladı.

«Ben nerede olacağımı biliyorum. Yakında görüşürüz.» Bruno odadan çıkmak üzere döndü, sonra Harper'ın masası üstünde duran transistörlü telsizi görüp durdu. «Söylesenize bana, bu ülkelerde gümrük memurları insanın dişindeki dolguyu bile sökerken siz bu telsizle yasakları nasıl geçebiliyorsunuz?»

«Telsiz mi? Ne telsizi?» Harper telsizin kulaklıklarını kulaklarına geçirdi, mikrofonu Bruno'nun göğsüne uzattı, düğmeye basıp akım gelmesini sağladı. Derken, makineden bir kağıt çıktığı görüldü. On saniye kadar sonra Doktor Harper makineyi susturdu, kâğıdı çekip kopardı ve Bruno'ya uzattı. Kağıt şeritinin orta yerinde zikzaklı bir çizgi vardı. «Bu bir kardiograf makinesi, azizim Bruno. Her gezici doktorun yanında bir tane olmalı. Sen gümrüklerde memurların elektrosunu çekerken nasıl keyiflendiğimi görsen gülmekten kırılırdın.»

«İnsanoğlu neler buluyor!» Bruno odadan çıktı, sallanarak ilerleyen trenin koridorlarından yürüdü, Maria'nın kompartmanına uğrayıp onu aldı, kendi dairesine götürüp kapının kilidini açarak içeriye girmesini söyledi.

Kapıyı arkalarından kapadıktan sonra: «Biraz müzik çalalım mı?» diye sordu. «Romantik müzik olsun. Ruhsal durumumuza uygun. Trapezden inip yerdeki insanlar arasına karışmamı kutlamak için. Bu arada sana da aşkımı anlatırım. Fısıldayarak.»

Maria gülümsedi: «Çok güzel bir akşam olacağa benziyor. Hele fısıldayacaklarını düşündükçe...»

Bruno pikabı açtı, sesi kıstı, iki martini hazırlayıp masanın üstüne koydu; kanapeye, Maria'nın yanına yerleşip yüzünü onun siyah saçlarına göm-

dü. Dudakları, kızın kulağının bulunacağı yere yakındı. Maria'nın yüzündeki ifadeden, o inanmaz, o şaşkın ifadeden, Bruno'nun fısıltılarının hiç beklemediği şeyler olduğu belliydi.

■

CRAU'YA iki yüz milden az kalmıştı. Yavaş giden bir marşandiz bile, sabah olmadan sakatlıkla varabilirdi oraya. Yol üstündeki iki küçük istasyonda kısa sürelerle durulacaktı. Gerçekten de, kente vardıklarında ortalık hâlâ karanlıktı. Çok da soğuktu. İnsanı pek iyi karşılamayan bir kentti burası. Ama zaten demiryolu istasyonları, hele hava bu kadar soğuksa, gelen yolcuya hiç bir zaman sıcak bir «hoşgeldin» sunamazdı. Ayrıca, garın yeri sirkin kurulacağı yere üç yüz mil uzaklıktadır. Ama Wrinfield'in yönetici dehâsı bu sorunu da çözümlemiş, bir sürü boş kamyon ve taksiyi garın önünde kendilerini bekler duruma getirmeyi sağlamıştı.

Bruno platforma inip orada bekleşen bir grup oyuncu ve yardımcının arasına karıştı. Herkes birbirine günaydın dedikten sonra Bruno çevresine bakıp kardeşlerini aradı. Yoklardı. En yakınında duran Malthius'a sordu.

«Kardeşlerimi gördün mü? Genellikle çabuk acıkır, kahvaltıda hemen yanıma gelirler ama, bu sabah görünmediler.»

«Ben de görmedim.» Malthius yüksek sesle seslendi: «Vladimir'le Yoffe'yi gören var mı bu sabah?» Kimsenin onları görmediği anlaşılınca, Malt-

hius kendi yardımcılarından birine döndü: «Git de uyandır onları bari.»

Adam uzaklaştı. Bu sırada başlarında kürk kalpaklarıyla Doktor Harper ve Bay Wrinfield gruba yaklaşıp günaydın dediler. Wrinfield, Bruno'ya: «İstersen benimle gel de, gösteri salonunu bir görelim,» dedi. «Neden bilmem, adına **Kış Sarayı** diyorlar. Oysa Leningrad'daki Kış Sarayına hiç mi hiç benzemiyormuş. Duyduğuma göre kalorifer düzeni enfesmiş. Çok da iyi ısıtılıyormuş.»

«Gelmek isterdim. Ama biraz bekleyebilir misiniz acaba? Kör Kartalların üçte ikisi bu sabah uyuyakalmış. Hah! İşte Johann geliyor.»

Malthius'un yardımcısı, sesinde büyük bir kaygıyla: «Galiba gelsen iyi olacak, Bruno,» diye seslendi. «Hem de çabuk!» Bruno hiç karşılık vermeden bir sıçrayışta trene atladı. Doktor Harper'la Wrinfield birbirlerine anlamaz bakışlarla bakıyorlardı. Sonra Bruno'nun arkasından yürüdüler.

Vladimir'le Yoffe iki kişilik bir kompartmanda kalırlardı. Ağabeylerininki kadar lüks bir yer değildi ama, yine de rahat bir kompartmandı. Çok tertipli kişilerdi ikisi de. Titizlikleri ve derli toplulukları, herkesin sık sık onlara takılmasına neden olurdu. Şu anda kompartmanlarının halini görseler, ikisi de çok bozulurdu her halde.

Ortalık karmakarışıktı. Sanki bir tayfun süpürmüştü burayı. Yataklar yerlere yıkılmış, iki sandalye kırılmış, camlar ortalara saçılmış, lavaboyla pencerenin camı da çatlamıştı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, yırtık çarşafların üzerinde ve duvarlarda kan izleri de vardı.

Bruno içeri girmek üzereyken, Doktor Harper

elini uzatıp onun omuzunu tuttu: «Girme!» dedi. «Polis hoşlanmaz.»

Gerçekten de polis geldiğinde, durumdan hiç hoşlanmadığını açıkça belli etti. Şaşmıştı güvenlik görevlileri bu işe. İki Amerikalı oyuncunun kaçırılması gerçekten korkunç bir şeydi. Hele bunun kendi ülkelerinde olmasından daha da çok utanıyorlardı. Vladimir'le Yoffe'nin buradan yarım mil ilerdeki bir yerde dünyaya gelmiş olduğunu biliyor olsalar bile, bunu hiç belli etmediler. Hemen araştırmalara başlayacaklarını; bu işi olanca dikkatleriyle sürdüreceklerini söylediler. En başta trenin bulunduğu yer boşaltılacak, polis kordonu altına alınacaktı. Aslında bu kordon hikâyesi, ilk duyuluşunda yarattığı etkiyi hak eden bir davranış değildi. Yalnızca her vagonun koridoruna iki polis dikilmesi anlamına geliyordu. Kardeşlerin yattığı vagonun kişileri sorguya çekilecekti. Wrinfield bu işin yemek salonunda yapılmasını önerdi. Çünkü dışarda havanın soğukluğu sıfır derecenin altındaydı. Komiser bu öneriyi seve seve kabul etti. Sivil polisleri ve parmak izi uzmanlarını arkasına takıp lokantaya doğru yürüdü. Wrinfield de, trenin boşaltılması konusunda gerekli emirleri verdikten sonra, onların ardı sıra lokantaya gitmeyi doğru buldu.

Burada ısı dayanılmayacak kadar yüksekti. Lokomotif trene hâlâ takılı durumdaydı. Boşaltma işlemi tamamlanıncaya kadar da hayvanlara gerekli ısıyı sağlamak için öyle kalacaktı. Akşama doğru hayvanlar indirilmiş, sirkin gösteri yapacağı salona taşınmış olacaktı.

Bruno, yanında Wrinfield ve Harper olduğu halde, biraz uzakta duruyordu. Aralarında, kardeş-

lere ne olmuş olabileceğini, bunun ne gibi bir nedene dayanabileceğini tartıştılar. Ama soruna açık bir karşılık bulunamayacağı anlaşılınca sessizleştiler. O arada kapıdan içeriye Albay Sergius'un girdiği görüldü. Yüzü çok üzgündü. Sanki öfkesini güç tutabiliyormuş gibi görünüyordu.

«İğrenç bir şey!» diye haykırdı. «İnanılmaz bir davranış! Aşağılayıcı, utandırıcı bir durum. Hem de benim kendi kentimde. Bu konunun sorgusu ve çözümü sırasında ülkemizin bütün güvenlik örgütünün tam desteğini sunacağıma söz veriyorum. Suçluları kesinlikle yakalayacağız. Bu ne kötü bir karşılama böyle! Crau için ne kara bir gün!»

Harper hafifçe gülümsedi: «Bu suçu Craululara yüklemek biraz haksızlık oluyor sanıyorum, Albayım,» dedi. «Arkadaşlarımız buraya geldiğimizde ortada yoktu. Yani daha önce kaçırılmışlardı. Yolda iki yerde durduk. Her halde o istasyonların birinde olmalı.»

«Doğru, doğru! Crau günahsız olmalı. Ama sanki bu bizi avutmaya yetiyor mu? Ülkemizi utandıran bir durum, hepimizi birden utandırır.» Bir an sustu, sonra daha derin titreşimli bir sesle: «Belki o iki istasyonda da olmamıştır.» diye ekledi ve bakışları Bruno'ya döndü: «Bunu söylemek beni gerçekten çok üzüyor ama, tren hareket halindeyken pencereden atılmış da olabilirler.»

Bruno kendine çok hâkim olduğu için, Sergius'un yüzüne bakakalmak gibi bir açık vermedi. Ama neredeyse veriyordu. «Bunu neden yapmak istesinler?» diye sordu. «Kim sataşmak isteyebilir onlara? Niçin isteyebilir? Kardeşlerimi herkesten iyi ben tanırım. Dünyada hiç kimseye kötülükleri dokunmamıştır.»

Sergius ona acıyan gözlerle baktı: «Acı çekenlerin her zaman suçsuzlar olduğunu bilmiyor muydunuz? İnsan bir soygun yapmak istese, ünlü bir gansterin evine mi girer?» Yanındaki yardımcısına döndü. «Telsiz telefonu getir, Ulaştırma Bakanını ara! Daha doğrusu, kendin konuş. Eğer uykudan uyandırdığını falan söyler de yakınırsa, benim az sonra gelip kendisiyle görüşeceğimi haber verirsin. Başkentten buraya kadar olan demiryolunun her karışını aratmasını istiyorum. İki kişinin kayıp olduğunu bildir. Acele etsin. Isı sıfırın altındaysa, adamların kötü durumda olabileceğini de anımsat. İki saata kadar ondan bir rapor bekliyorum. Sonra Hava Kuvvetlerini ara! Onlar da aynı işi helikopterlerle yapsınlar. Pilotlar on metre yüksekten uçsun. İki yanı da gözleyen kişiler bulundursunlar.» Bruno'ya anlayış dolu olmasına çalıştığı bir yüzle baktı. «Acınızı paylaşıyorum, Bay Wildermann. Sizin de Bay Wrinfield,» dedi.
Wrinfield: «Benim mi?» diye sordu. «Evet, gerçi en iyi iki oyuncum kayboldu, onlara çok saygım vardı ama, bu duygular yalnız bana ilişkin değil. Sirkteki herkes aynı duyguları paylaşırdı.»

«Ama onlar fidye ödemek zorunda kalmayacak. Ben yalnızca bir varsayımda bulunuyorum. Eğer durum gerçekten böyle çıkarsa, onları geri alabilmek için çok büyük bir para ödemeyi kabul edersiniz sanırım. Öyle değil mi?»

«Neden söz ediyorsunuz?»

«Ne yazık, bizimki gibi onurlu bir ülkede bile kötü insan pek çoktur. Adam kaçıranlarımız da var. En çok trenlerden kaçırırlar. Çok hırçın ve karamsar tiplerdir. Yasalarımıza göre adam kaçırmak

idam cezasını gerektirir. Yine de bunu göze alabildiklerine göre, gerçekten hırçın ve çaresizler demektir. Söylediğim gibi, bu yalnızca bir varsayım. Ama doğru da çıkabilir.» Yine Bruno'ya baktığında ağzının yerindeki o yarık biraz aralandı. Gülümsüyordu Sergius. «Bize de yazık oldu. Anlaşılan, Kör Kartalların gösterisini Crau'da izleyemeyeceğiz.»

«Hiç değilse içlerinden birini izleyebileceksiniz.»

Sergius ona dikkatle baktı. Herkesin gözleri Bruno'ya dönmüştü. Maria dilini yavaşça dudakları üzerinde dolaştırdı. Sergius: «Yani siz...» diye söze başladı, ama sonunu getiremedi.

«Kardeşlerimin gösterilere katılma yaşı gelmeden önce, tek başıma çıkardım. Bir iki saat alıştırma yapsam, yine beceririm sanıyorum.»

Sergius düşünceli gibiydi. «Sinir sistemi olmayan bir insan olduğunuzu hepimiz biliyoruz,» dedi. «Acaba duygu sisteminiz de mi yok?»

Bruno karşılık vermeden başını çevirdi.

Albay ona hâlâ düşünceli düşünceli bakıyordu. Sonunda o da başka yana döndü. «O vagonda yatıp kalkanların hepsi burada mı?» diye sordu.

Wrinfield: «Hepsi burada, Albayım,» dedi. «Ama siz dediniz ki adam kaçıranlar...»

«Öyle de olabilir, dedim. Bir polisin görevi, hiç bir olasılığı yabana atmamakla başlar. Gece boyunca vagonun içinde alışılmadık gürültüler duyan oldu mu?» Bu soru bir sessizlikle karşılandı. Anlaşılan hiç kimse bir şey duymamıştı. «Pekâlâ. Kardeşler vagonun son kompartmanında yatıyorlardı. Bitişikte kim kalıyor?»

Kan Dahn o koca gövdesiyle ileri çıktı: «Ben!» dedi.

«Her halde siz bir şeyler işitmiş olmalısınız!»

«Sorunuza az önce karşılık verdim. Susmam, 'hayır' anlamına gelir. Uykum çok ağırdır zaten.»

Sergius yine düşünceli görünmeye başlamıştı. «Siz bu işi tek başınıza yapabilecek kadar güçlüsünüz!»

Kan Dahn yumuşak bir sesle: «Yani beni mi suçluyorsunuz?» diye sordu.

«Yalnızca bir gözlemde bulunuyorum.»

«Vladimir'le Yoffe benim yakın arkadaşlarımdı. Çok iyi dosttuk. Yıllardan beri bunu herkes bilir. Böyle çılgın bir şeyi yapmak için neden bugüne kadar bekleyeyim? Hem ben yapsam, kompartmanda öyle dövüş izleri falan olmazdı. Kollarımı ikisinin koltuklarına sarar, aldığım gibi götürürdüm.»

Sergius kuşkuda gibiydi: «Gerçek mi?»

«Belki de Albay bir gösteri yapmamı bekliyor.»

«Çok ilginç olur...»

Kan Dahn, parlak üniformalı polislerden ikisine döndü: «Bunlar kaybolan iki kardeşten hem daha iri, hem de daha güçlü görünüyor.»

«Sanırım.»

Ve Kan Dahn denilen dev, bir kedi hızıyla harekete geçti. Polisler daha kendilerini savunacak duruma geçemeden üstlerindeydi. O goril kolları ikisini de kavradı, kollarını bedenlerine sımsıkı yapışık durumda bastırıp havaya kaldırdı. Bir anda ikisinin de ayakları yerden kesilmiş, bacaklarıyla havayı tekmeleyerek kurtulmaya çabalıyorlardı. Adamların yüzünden, Kan Dahn'ın onları pek de gevşek tutmadığı okunuyordu.

Koca dev o yumuşacık sesiyle; «Dövünmeyi ke-

sin, yoksa sıkmaya başlarım,» diye onları uyardı.

Kan Dahn'ın kendilerini bundan daha çok sıkamayacağını düşünen polisler, kurtulma çabalarını artırdılar. Kan Dahn biraz daha sıktı. Adamların biri haykırdı, öteki homurdandı. İkisinin de yüzünde ıstırap okunuyordu. Devin kolları biraz daha sıkıştı. Adamların ikisi de hareketsiz kalıverdi. Bunun üzerine Kan Dahn her ikisini yavaşça yere bastırıp geri çekildi. İkisi aynı anda toprağa yıkılırken koca devin yüzü gerçekten üzgündü.

Sergius, gösteriyi düşünceli gözlerle izliyordu. «Keşke bu sabah Angelo da burada olsaydı,» dedi. «Siz gerçekten suçsuzmuşsunuz, Kan Dahn.» Sesinde hiç bir espri belirtisi yoktu. Kupkuru konuşuyordu. O sırada telaşla içeri giren Yüzbaşı Kodes'e döndü. «Evet?»

«Yalnızca parmak izlerini alabildik, Albayım. İki kişinin parmak izleri var. Her yerde bol bol var. Bunlar her halde iki kardeşin izleri olmalı. Ama bunun dışında, başka iki kişinin daha parmak izlerini bulduk. Hem de en olmadık yerlerde: «Duvarlarda, pencerede, kapı içinde; yani kavga sırasında adamların elinin değebileceği yerlerde.»

«Demek öyle!» Sergius bir süre düşündü. Yerdeki polislerin ayağa kalkma çabalarına bakıyordu. Adamların canının çok yandığı belliydi ama, Albay bundan pek etkilenmişe benzemiyordu. Wrinfield'e döndü: «Sirkteki herkesin parmak izi alınacak. Gösteri salonunda hepsini toplar, sırayla alırız.»

«Bu gerçekten gerekli mi...»

Sergius bıkkın bir yüz takındı. «Benim de yapmak zorunda olduğum bir görevim var. Hem, üçüncü kez söylüyorum, bir polis hiç bir olasılığı yabana atamaz.»

Crau, gerçi başkente göre kuzeydeydi ama, trenler gara kuzeyden güneye doğru yönelerek giriyordu. Bunun da nedeni, arazinin biçimi yüzünden demiryolunun dolambaçlı yapılmış olmasıydı. Yani gar, kentin kuzeyindeydi. Bindikleri siyah limuzin araba, onları sirkin gösteri yapacağı salona götürmek için kentin ortasından, yani iş kesiminden, güneye doğru ilerlemek zorundaydı. Kuzeyden güneye doğru inen bu anayolun adı her nedense **Batı Caddesi**'ydi.

Bruno arabanın arka kanepesinde oturuyordu. Yanında Doktor Harper vardı. Yüzünden, Crau'ya karşı duyduğu korkuların gerçekleşmeye başladığı inancı okunan Wrinfield'se, şoförün yanındaydı. Hiç sesi çıkmıyordu. Havanın soğukluğu da onların neşesine katkıda bulunacak gibi değildi. Şafak vaktinden sonra gök sanki gittikçe kararır gibi görünüyordu. Her yanı kapkara bulutlar kaplamıştı.

Yola çıktıktan bir yüz metre kadar sonra Harper koluyla camın buğusunu sildi, hafifçe Bruno'nun koluna dokundu:

«Ömrümde böyle yer görmedim. Burası nedir acaba?»

«Olduğum yerden göremiyorum.»

«Şu yapıların tepesindekini soruyorum. Bitkiler, çiçekler... Aman Tanrım, ağaç bile yetişmiş damda!»

«Çatı bahçesi olmalı. Orta Avrupa'da çok vardır. İnsan apartmanda oturuyor diye hiç bahçesi olmayacak mı yani? Birçoğunda çayır çimen bile bulunur.» Bruno kendi penceresinin buğusunu sildi. Soldaki yapı çok yavan, çok ciddi, çok korkunç bir şeydi. Katları saydı, dokuz taneydi. Pencerelere baktı. Her birinde demir parmaklıklar vardı. Damı

çevreleyen, dışarıya kıvrık mızraklardan kurulu parmaklığı gözledi, sonra damın dört köşesindeki nöbetçi kulelerini taradı. Bulundukları yerden o kulelerin tepelerinde ne olduğunu görmeye olanak yoktu ama, Bruno oralarda arama projektörleri bulunması gerektiğini biliyordu. Alarm düdükleri de... Harper'a dönüp kaşlarını havaya kaldırdı. Şoföre İngilizce olarak sorduklarında adam anlamamış gibi omuzlarını kaldırmıştı ama, onun Sergius'un adamlarından biri olması gerektiği ortadaydı. Sergius böyle bir göreve hiç bir şekilde, İngilizce anlamayan bir şoför vermezdi. Harper, Bruno'nun bakışını görüp yavaşça başını salladı. Lubylan'ın gerçek görünümü tıpkı Harper'ın anlattığı gibiydi. Buraya girmeye kalkışmak insanın kanım donduracak bir düşünceydi.

Çeyrek mil kadar ileride park etmiş duran bir dizi siyah arabanın yanından geçtiler. En önlerinde bir cenaze arabası duruyordu. Siyah kadife perdeli bir dükkanın önündeydiler. Her yanları çiçek doluydu. Kapının üstünde beyaz bir haç işareti vardı. Bruno, tabutu taşıyanların kapıdan çıkışına baktı.

«Yeri çok iyi,» diye mırıldandı.

Doktor Harper onu hiç işitmemiş gibi davranıyordu.

■

KIŞ SARAYI, Crau'nun çok gurur duyduğu güzel bir salondu. Yapısı kesinlikle Barok'tu ama, yeni bir yapıydı. Üç yıl olmuştu biteli. Çelik beton

karışımı olup, içi ve dışı mermer kaplamaydı. Önde bir giriş kapısı, arkada ondan çok daha büyük, stadyum sayılabilecek bir salon vardı. Damında kuleler, çıkıntılar, minareler doluydu. Kullanılışlı bir yerdi ve aynı zamanda. Sahne giriş çıkışları, seyirci yerleri, en rahat kullanılacak biçimde çizilmiş ve hazırlanmıştı. Hem opera, hem tiyatro, hem sinema, hem müzikhol olarak kullanılabilecek bir yerdi. Ayrıca, burada spor karşılaşmaları da yapılıyordu; buz hokeyinden tenise kadar. Sirk gösterisi içinse bundan iyisini, uygununu bulmak güçtü. Seyirci koltuklarının her biri aralıklı ve kolluydu. Salon bin sekiz yüz kişi alıyordu. Wrinfield, buranın gördüğü salonlar içinde en güzeli olduğunu yüksek sesle kabulleniyordu. Amerika'dan gelmiş birinin böyle bir övgüde bulunması azımsanacak şey değildi doğrusu. Hele Crau nüfusunun topu topu iki yüz elli bin kişi olduğu göz önüne alınırsa...

■

PARMAK izlerinin alınması öğleden önce, yapının içindeki sayısız bar-lokanta karışımı yerlerin birinde yapıldı. Sirk halkından hiç kimse böyle bir uygulamaya gerek görmüyordu. Wrinfield onları bu işe razı etmek için o politik dehâsını büyük ölçüde kullanmak zorunda kalmıştı. Sergius olup bitenleri Wrinfield'in, kendisi için kurduğu monte çalışma odasından izlemekteydi. Sirk kadrosunun huysuzluğu ve isteksizliği onu hiç etkilemiyor gibiydi. İşlemin sonuna yaklaşılırken, Sergius'a bir telefon geldi. Telefonda kendi dilinde konuştuğu için ne

Wrinfield, ne Maria, ne de odada bulunan ötekiler, bu görüşmeden bir şey anlayabildiler.

Sergius bardağındaki votkayı bitirdi ve karşısındakilere: «Bruno Wildermann nerede?» diye sordu.

«Stadyumda. Ama her halde onun parmak izini almayı düşünüyor olamazsınız. Kendi kardeşlerini...»

«Lütfen! O kadar aptala benziyor muyum? Siz de benimle gelin. Bu durum sizi de ilgilendiriyor.»

Onlar yaklaşırken Bruno da incelemekte olduğu akrobasi telinden ayırdığı bakışlarını üzerlerine yöneltti. Sergius'a ifadesiz gözlerle bakıyordu. «Bir haber mi aldınız, Albayım?» diye sordu.

«Evet. Hem Ulaştırma Bakanlığından, hem de Hava Kuvvetlerinden. Ne yazık, iki karşılık da olumsuz. Hat boyunda kimseyi bulamamışlar.»

«Böylece, durum gerçekten adam kaçırmaya benziyor, değil mi?»

«Başka bir varsayım olamaz galiba.»

■

O GÜN öğleden sonra, Bruno **solo** numarasını çalışmaya koyuldu. Önce trapeze çıktı, yardımcı bir kızın yavaş yavaş salladığı trapezde uzun süre alıştırma yaptı. O sırada kendisine Bay Wrinfield'in çalışma odasında beklendiği haber verildi. Yere indi, bunun üzerine, sırtına mandarin cüppesini geçirdi ve o yöne yürüdü. Geçerken, kaplanların kafesine bir göz attı. Kafes boştu. Wrinfieldse içerde, masasında oturuyordu. Maria da kendi ma-

sasındaydı. Sergius'la Kodes ayaktaydılar. Odadaki genel atmosfer çok gergin ve çok huzursuzdu.

Sergius, Wrinfield'in elinden, okumakta olduğu kağıdı alıp Bruno'ya uzattı. Burada kitap harfleriyle, İngilizce bir mesaj yazılıydı: «Wildermann kardeşler elli bin dolar karşılığında sağ ve sağlam olarak geri verilecektir. Paralar kullanılmış olmalıdır. Nasıl ödeneceği pazar günü bildirilecek, ödeme pazartesi günü yapılacaktır. Ödeme yapılmazsa, pazartesi günü size iki sol el küçük parmağı gönderilecektir. Para ödenir, ama enfra-red ya da ultraviole ışınına tutulmuş ya da işaretlenmiş olduğu anlaşılırsa, parmaklar yine gönderilecektir. Salı yine iki parmak, perşembeyse tek elli iki trapez oyuncusu geri verilecektir.»

Bruno, notu Sergius'a uzattı:

«Kuşkularınız doğru çıktı,» dedi.

«Haklıymışım. Sizde sinir de yok duygu da. Evet, böyle görünüyor.»

«Adamlar çok amansız gibi.»

«Öyle.»

«Hem de profesyonel.»

«Evet.»

«Sözlerini tutarlar mı?»

Sergius içini çekti: «Beni tuzağa düşürmeye kalkacak kadar saf mısın?» diye sordu. «Neredeyse bu adamları çok iyi tanıdığımı söyleyeceksin. Eğer gerçekten sandığım kişilerse... ki bu olayda, geçmiş birkaç olayın bütün özellikleri var... o zaman çok tecrübeli bir adam kaçırma çetesi bu. Geçmiş birkaç yılda, benzer bir sürü olay yarattılar.»

«Çetenin adamlarını tanıyor musunuz?»

«Birkaçının kim olduğunu biliyoruz sanırım.»

«O halde neden hâlâ tutuklanmıyorlar?»

«Sevgili Wildermann! Kuşku başka şey, kanıt başka şeydir. İnsan salt kuşkuya dayanarak kimse için idam cezası isteyemez.»

«Başka bir soru sormuştum. Verdikleri sözler üstüne. Bu parmak kesme tehdidini gerçekleştirirler mi? Fidye ödenirse kardeşlerimi sağ ve sağlam olarak geri gönderirler mi?»

«Garanti verebilecek durumda değilim. Ama geçmiş tecrübelere bakarsak, olabilir demek gerek. En mantıklı yol bu. Hem de ticarî saygınlık sağlayabilecek tek yol. Adam kaçıranlar buna pek dikkat eder. Böyle bir olayda saygınlıktan söz etmek biraz ters gibi geliyor ama, bir çeşit güvence vermek zorundalar. Eğer fidye verilince kaçırılanı hemen ve sağlam olarak geri gönderirlerse, ertesi sefer kaçıracakları kimselerin yakınları da parayı hemen verecektir. Yok, eğer fidyeyi alır, adamı yine de öldürürlerse, gelecek kurbanın yakınları para vermenin bir zaman kaybı olduğunu düşünebilirler.»

«Pazartesiye kadar onları yakalama şansımız ne kadar?»

«Dört günde mi? Pek fazla sayılmaz.»

«O halde bir an önce parayı hazırlamaya başlasak kötü olmayacak, değil mi?» Sergius başını salladı. Bruno, Wrinfield'e döndü: «Bu parayı size ödemem bir yıl sürecek, efendim.»

Wrinfield'in yüzünde mutsuz bir gülümseme belirdi: «Bunu salt o gençlerin hatırı için, sen ödemesen de yaparım. Hem yine de bencillik sayılır. Kör Kartallar gibi bir gösteri grubu daha bulunabilir mi sanıyorsun?»

AĞIR adımlarla, amaçsız bir gezintiye çıkmış gibi yürüyorlardı. Cenazecinin karşısından sağdaki bir sokağa saptıklarında Doktor Harper:

«Acaba izleniyor muyuz dersin?» diye sordu.

«Gözetleniyor olabiliriz ama, arkamızda adam yok,» diye karşılık verdi Bruno.

Üç yüz metre kadar sonra yol kıvrımlı bir köy yoluna dönüşmeye başladı. Az sonra tahtadan yapılmış, sağlam bir köprüye geldiler. Bu köprü ağır ağır akan, derin bir nehrin üstünden aşıyordu. Suyun genişliği on metre kadardı. İki yanında buz tabakaları oluşmaya başlamıştı. Bruno köprüyü dikkatle incelemeye koyuldu, sonra hızlı adımlarla Doktor Harper'a yetişti. Doktorun bedeni böyle sıfırın altındaki derecelerde yavaş hareket etmeye elverişli değil gibi görünüyordu.

Köprüyü geçer geçmez, yol sık bir çam ormanının arasına daldı. Çeyrek mil daha yürüdükten sonra iki adam yolun sağında genişçe bir boşluk gördüler.

Doktor Harper: «İşte helikopter buraya inecek!» dedi.

■

ORTALIK kararırken, Bruno en iyi elbiselerini giymiş olarak Wrinfield'in çalışma odasına giriyordu. İçeride yalnızca Patronla Maria vardı.

Bruno: «Nişanlımı bir kahve içmeye götürmemde bir sakınca var mı, efendim?» diye sordu.

Wrinfield gülümsedi, başını salladı, sonra yüzündeki ifade yeniden kaygılı, korkulu görünümüne büründü. Bruno kızın ağır astragan mantosunu

giymesine yardım etti, hafif hafif atıştıran karın altında yürümeye başladılar.

Maria ters bir sesle: «Kahveyi kantinde de içebilirdik,» dedi. «Senin odanda da içebilirdik. Burası hem çok soğuk hem de çok rutubetli.»

«Vızırdanmalar başladı. Oysa daha evli bile değiliz. Yürüyeceğimiz yol zaten iki yüz metreyi geçmeyecek. Bruno Wildermanın bir şey yapmaya kalkıyorsa, kesinlikle bir nedeni vardır. Yakında bunun böyle olduğunu sen de anlayacaksın.»

«Ne gibi nedeni?»

«Geçen gece bizi büyük bir bağlılıkla izleyen dostlarımızı anımsıyor musun?»

«Evet.» Sonra birden irkildi, «Yani...»

«Yok yok, hayır. Onlar nöbeti devretmiş, dinleniyor olmalılar. Kar biliyorsun, boyalı saçların rengini bozar. Kel kafalara da hiç yaramaz. Şimdi arkamızdaki delikanlı senden beş altı santim daha kısa, kumaştan bir kasket giymiş, yırtık paltolu, torbalanmış pantolonlu, eski pabuçlu biri.»

En az bir kuşaktan beri bütün umudunu yitirmiş gibi görünen bir kahveye girdiler. Bütün kahvelerin bol sigara dumanı ve az ışık gibi bazı ortak niteliklerini benimsediği bir ülkede bile, bu seferkinin durumu rekor sayılırdı. Daha kapıdan girer girmez insanın gözleri yanmaya başlıyordu. Ortada iki mum yakılsa, ancak bu kadar ışık verebilirdi. Bruno, Maria'yı köşe masalardan birine götürdü. Kız çevresine beğenmeyen bakışlarla bakıp duruyordu.

«Evlilik hayatımız böyle mi geçecek?» diye sordu.

«Bu günü en mutlu günlerinden biri olarak anımsaman da olası...» Genç adam ansızın arkasını

döndü. Gerilerinden gelen adam kapı yanındaki masalardan birine oturmuş, cebinden çıkardığı gazeteyi okumaya başlamıştı. Dirseği masaya dayalı, eli yanağındaydı. Bruno yeniden Maria'ya baktı.

«Hem buranın kendine özgü bohem bir çekiciliği olduğunu da kabul etmen gerekir,» dedi. Parmağını dudaklarının önüne getirmişti. Öne doğru eğildi, astragan mantonun yakasını tutup çevirdi. Yakanın altında fındık büyüklüğünde, düğme gibi, madenden yapılmış elektronik aygıtı gösterdi. Kız gözlerini fincan gibi açmış bakıyordu. «Bir şeyler ısmarlayalım bari,» diyen Bruno birden ayağa kalktı.

Orta yerden yürüyüp, arkalarındaki görevlinin oturduğu masaya geldi. Adamın bileğini yakaladı, çekip elini kafasından ayırdı ve kolunu büktü. Adam bu ara acı dolu bir çığlık atmıştı ama, çevredekilerden buna pek aldıran olmadı. İçeridekiler, böyle sahnelere alışkındılar besbelli. Bıkmışlardı bile. Hiç ilgilenmiyorlardı Adamın avucunda küçücük bir madensel kulaklık vardı. Ucu telli bir kulaklık! Teli izleyince, Bruno adamın cebinde çakmak büyüklüğünde bir alıcı buldu. Hepsini toplayıp kendi cebine yerleştirdi ve adama: «Patronuna benim tarafımdan söyle! Eğer bir daha arkama adam takarsa, onu geri dönüp rapor veremeyecek duruma getiririm,» dedi. «Defol şimdi!»

Adam kalkıp çıktı. Bruno masasına dönüp bulgularını Maria'ya gösterdi. «Haydi deneyelim,» dedi. Kulaklığı kendi kulağına tuttu. Maria ağzını yakasının altındaki mikrofona yaklaştırarak:

«Seni seviyorum. Her zaman için,» diye mırıldandı.

Bruno kulaklığı kulağından çekti. «İyi çalışıyor

ama, ne söylediğini bilmiyor,» dedi. Sonra aygıtları cebine soktu. «Amma da inatçı adamlar, değil mi? Ne var ki, çok belli ediyorlar kendilerini.»

«Bana belli etmiyorlar. Aslında benim görevimi sen yapıyor gibisin. Ama farkına vardığını ona belli etmen zorunlu muydu?»

«Zaten biliyorlardır. Belki böyle olunca beni izlemekten vazgeçer, rahat dolaşmama izin verirler. Hem zaten o adam her sözümü dinlerken seninle nasıl konuşabilirdim?»

«Konuşacağımız bir şey mi var?»

«Kardeşlerim!»

«Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Neden kaçırdılar onları, Bruno?»

«Her şeyden önce o iki yüzlü, hilekâr, sadist yalancı...»

«Sergius mu?»

«Çevrede başka iki yüzlü, hilekâr, sadist yalancı var mı? Bu bahaneyle sirkteki herkesin parmak izini alabilmek için çok iyi bir bahane bulmuş oldu.»

«Bu ne işine yarayacak?»

«Ona yeni bir güçlülük duygusu vermekten ve kendini çok kurnaz hissetmesini sağlamaktan başka ne yararı olabileceğini pek düşünemiyorum. Önemi de yok. Kardeşlerim benim davranışlarıma karşı rehine durumundalar. Eğer ben yanlış bir adım atmaya kalkışırsam, onların da başına bazı şeyler gelecek demektir.»

«Bunu Doktor Harper'la konuştun mu? Onların hayatını tehlikeye atamazsın, Bruno. Yapamazsın bunu. Ah, Bruno, eğer seni kaybedersem, bu arada onlar da yok olursa... bütün ailen zaten silinmiş olduğuna göre...»

«Biliyor musun, dünyada gördüğüm en sulu gözlü insansın. Seni kim seçip CIA'ya aldı, Tanrı aşkına?»

«Yani bu kaçırma hikâyesine inanmıyorsun, öyle mi?»

«Beni seviyor musun?» Maria başını salladı. «Güveniyor musun?» Kız yine başını salladı. «O halde seninle bu konuştuklarımızı hiç bir zaman hiç kimseye söylemeyeceksin.»

Maria üçüncü defa başını sallıyordu. Sonra: «Doktor Harper'a da mı?» diye sordu.

«Doktor Harper'a da çok zeki adam ama, kurallara çok bağlı. Hem onda Orta Avrupa zihniyeti de hiç yok. Ben onun kadar zeki değilim. Ama hiç olmazsa öyle kurallara bağlılığım yoktur. Hem burada doğdum ben. Olaki benim uygun gördüğüm bazı değişiklikler kendisinin hoşuna gitmez.»

«Ne gibi değişiklikler?»

«Bak şu işe! Sanki evliymişiz gibi sorguya çekiyorsun: Mendilindeki o kırmızı leke de nereden çıktı, örneği! Ne gibi değişiklik olduğunu nereden bileyim? Daha kendim bile düşünmedim.»

«Peki ya o kaçırma hikâyesi?»

«Palavra. Çocukların ortadan kayboluşunu açıklamak için bir şeyler söylemek zorundaydı. Çeteden birkaç kişiyi tanıdıklarını, ama kanıtsız hiç bir şey yapamadıklarını söylüyordu. Sen de duydun. Aslında Sergius onların kim olduğunu bilse, birkaç dakika içinde Lubylan'a sokar, daha beş dakika dolmadan ağızlarından gerçeği öğrenir, sonra hepsini acılar içinde bağıra bağıra ölmeye bırakırdı. Nerede sanıyorsun sen kendini? Amerika'nın Doğu eyaletlerinde mi?»

Maria ürperdi. «Ama o tehditler neden? Niçin

parmaklarını keseceklerini söylesin? Niçin para istesin?»

«İşe renk katmak için. Ayrıca, ne kadar maaş alıyor olursa olsun, arka cebine elli bin dolar atmak, Sergius için bile bir dayanak sayılır.» Bruno, önünde dokunulmamış duran kahveye bir göz atıp yüzünü ekşitti, masaya biraz para bırakıp ayağa kalktı. «Doğru dürüst bir kahve ister misin?» diye sordu.

Sirk salonuna dönüp oradan trene gidecek bir taşıt aramaya başladılar ve hemen buldular. Araba garajdan soğuk ve karanlık yola doğru çıkarken Roebuck'ın içeriye girmekte olduğunu gördüler. Çok üşümüş, yüzü mavimsi bir renge bürünmüştü. Tir tir titriyordu. Onları görünce durup: «Trene mi gidiyorsunuz?» diye sordu. Bruno başıyla evet işareti yaptı. «Zavallı bir dosta da yer var mı?»

«Ne diye bu kadar acınacak durumdasın? Baltık'da denize mi girdin yoksa?»

«Kış gelince bu kentin bütün taksileri kış uykusuna yatıyor.»

Bruno, istasyona kadar şoförün yanında sessizce oturdu. Yerlerine vardıklarında arabadan inerken cebine bir şey sokulduğunu hissetti.

Kahvelerini pikap çalarak içtiler, Bruno yine Maria'nın kulağına aşk sözleri fısıldayıp durdu, derken Maria'nın gitme vakti geldi. Kız çıkıp gittikten sonra, Bruno elini cebine daldırıp bir kâğıt çıkardı. Roebuck bu kağıdın üstüne şöyle yazmıştı: «4.30. Batı kapısı. Zor değil. Eminim» Kâğıdı lavabonun içinde yaktı ve küllerini suyla akıttı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OLAY, ertesi gece yapılan gösteride yer aldı. Bu gösteri ilanlarda «GALA» adıyla geçiyordu ama, aslında daha önce aynı kentte iki gösteri daha yapılmıştı. Erken saatta okul çocukları için bedava bir manite, öğleden sonra da komple bir gösteri. Ama kaza, dediğimiz gibi gece oldu. O anda seyircilerin heyecanı öyle bir doruk noktasına varmıştı ki, normal koşullarda bu kaza yaratabileceğinden daha da büyük bir şoku hazırladı.

Kış Sarayında bir tek boş sandalye bile kalmamıştı. On bin kişi bilet alma çabasındaydı o gece için. Ne var ki, biletler iki hafta önceden satılmış olduğundan, bütün bu kişilere yer kalmadığını söylemek zorunluğu çıkmıştı ortaya. Başlangıçta genel hava pek neşeliydi. Herkes elektrikli bir bekleyiş içinde bulunuyordu. Kadınlar, Batıdaki Demir Perde Kadını imajının tersine, sanki kentlerine Bolşoy Balesi gelmiş gibi pek şık giyinmişlerdi. Erkek-

ler de ya en iyi giysilerini, ya da göğsü madalyalı üniformalarını giymişlerdi. Sergius, Wrinfield'in yanında oturuyordu. Gösterişli bir kılıktaydı. Arkalarında Kodes'le Angelo görünüyordu. Angelo bütün görünümün klasını yine biraz düşürüyordu elbet. Doktor Harper her zamanki gibi en ön sıradaydı. Yanından ayırmadığı siyah çantası koltuğunun altına sokuluydu.

Halk, sirkin önü sıra her kente yetişen haberlerden ötürü, kendini çok üstün, çok inanılmaz bir gösteriye çoktan hazırlamıştı. Bekledikleri gibi de oldu. Sanki Kör Kartalların yokluğunu unutturmaya çalışıyormuşçasına... evet gösteriden önce, Kör Kartallardan ikisinin kendilerini pek iyi hissetmedikleri için bu gece çıkamayacakları duyurulmuştu... Göstericiler, Wrinfield'i bile şaşırtan bir düzeyde başarı gösteriyorlardı. (Kör Kartallar için uydurulan özür Sergius'un fikriydi. Sergius bir olayın gazetelere geçmesini istemiyorsa, o olay yayımlanmazdı.) Salonu dolduran on sekiz bin seyirci kendinden geçmiş, trans haline girmiş durumdaydı. Bir numara en kusursuz biçimde ikincisine bağlanıyor, sirkin haklı ününe uyar biçimde, her yeni numara bir öncekini bastırıyordu. Ama Bruno o gece hepsini gölgede bıraktı. Maskesinin üstüne bir de yüzü kapalı kara külah geçirmişti. Trapeze çıktığında yalnızdı. Karşısında uçan trapezi tam zamanında sallamak görevini üstlenmiş iki kızdan başka kimse yoktu. Ortalığı sanki sihirli bir hava kaplamıştı. Orkestra tane tane metronomik bir müzik çalıyor, kızlar trapezleri buna uyarak sallıyorlardı. Herkesin yüzünde inanmaz bir ifade görülmekteydi. Bruno gösterisinin sonunda, iki trapezin arasında çift salto atıp kendisine doğru atılan trapezi kaçı-

rınca ortaya çıkan ve yayılan şok görülmemiş bir gerçekti. Sirk seyircileri, boks karşılaşmalarına gelen seyirciye benzemezdi. Göstericilerin sağ ve sağlam kalmasından yana olurdu onlar. Bruno yarım salto daha atıp trapezi ayak bilekleriyle yakaladığı zaman inanılmaz bir rahatlama ve soluma sezildi. Bu işte bir hile olmadığını kanıtlamak isteyen Bruno, aynı şeyi iki kez daha yineledi.

Halk bir isteri krizine tutulmuş gibiydi. Çocuklar, gençler, kadınlar, erkekler avaz avaz bağırıyor, çılgınlar gibi alkışlıyorlardı. Wrinfield'in daha önce ömründe duymadığı bir gürültü kopmaktaydı salonda. Ring'deki sunucunun halkı düzen sayılabilecek bir havaya sokabilmesi için aradan üç dakika geçmesi gerekmişti.

Sergius mendiliyle alnındaki terleri sildi. «Bu arkadaşa ne kadar para verirseniz verin, hak ettiğinin binde birini hiç bir zaman aşamaz, eminim,» dedi.

«Ona bir servet ödüyorum, ama yine de bu sözünüze katılıyorum. Ömrünüzde böyle şey gördünüz mü, Tanrı aşkına?»

«Hiç görmedim. Bir daha göremeyeceğimi de çok iyi biliyorum.»

«Neden?

Sergius bir karşılık bulabilmek için bocaladı. Sonunda: «Bizde bir atasözü vardır,» dedi. «İnsan, ömründe ancak bir kez insanlıktan çıkıp tanrılığa ulaşır. İşte bu gece de böyle bir geceydi.»

«Belki de haklısınız.» Wrinfield artık onu pek dinlemiyordu. Işıklar kararırken, öbür yanında oturan heyecanlı seyirciyle bir iki sözcük konuşmak üzere o yana dönmüştü. Sergius'ün ağzının üst ve alt kenarları arasında milimetrik bir açılma yer al-

dı... Bunlara dudak demek olanaksızdı elbette. Ama... Sergius o seyrek gülümseyişlerinden birine daha izin vermiş bulunuyordu!

■

IŞIKLAR yeniden yandı. Bruno, gösterisinin ikinci bölümünde alçak tel üzerinden geçecekti. Kuşkusuz sekiz metrelik bir yüksekliğe **'alçak'** denebilirse. Tel. Neubauer'in aslanlarının bulunduğu ringin tam üstüne çekilmişti. Aslanlar, Naubauer'den başka kimseyi yanlarına sokmayan, vahşilikleri her davranışlarından belli Nubian aslanlarıydı. Bisikletle telin üstünden ilk geçişinde, genellikle omuzunda kardeşlerinin ağırlığını taşımaya alışkın olan Bruno, kendini o kadar hafif ve çocukça bir gösteri içinde hissetti ki, inanılmayacak akrobatik gösteriler yapmak bile onu tatmin edemedi. Halk da bu işin kendisine fazla kolay geldiğini sezmişti. Gerçi adamın olağanüstü yeteneğini takdir ediyorlardı ama, yine de daha başka, daha güç bir numara bekler gibiydiler.

Telin üstünden ikinci geçişinde Bruno yeni ve değişik, tek tekerli bir bisiklete binmişti. Üstüne oturduğu bide, yüz yirmi santim yüksekti. Pedallar bidenin biraz altına rastlıyor, bunlar tekerleği, çekül doğrultusunda takılmış yüz yirmi santimlik bir zincir yardımıyla döndürüyordu. Bruno teli birçok kez geçti, geçerken her seferinde akrobatik gösteriler yapıyor, ama bu sefer biraz daha dikkatli davranıyor gibiydi! Üçüncü turda halk biraz telaşlanmıştı. Çünkü bu sefer bide daha da yükseltilmiş,

iki buçuk metreye varan bir uzaklığa ulaşmış, pedallar ona göre yükseğe alınmış, aradaki zincir de o oranda uzatılmıştı. Herkes dudaklarını dişleriyle ısırarak seyrediyordu. Telin sarkma yaptığı orta bölüme geldiğinde hem bisiklet (kuşkusuz, eğer bu âlete hâlâ bisiklet denebilirse), hem de adam, kötü biçimde sallanmaya başladılar. Bu arada Bruno akrobatik devinimlerin güç olanlarından vazgeçmiş, en basitleriyle yetinmeye başlamıştı. Dengesini ancak böylelikle koruyabiliyordu. Sağ salim platforma varmayı başardı. Ne var ki, bu arada seyircilerin metabolizmasındaki adrenalin, soluma, nabız gibi ögelerde büyük değişiklikler oluşmuş bulunuyordu.

Daha sonra, Bruno telden bir kez daha geçmeye kalkıştığında hem bide, hem de zincir, yedi buçuk metreye yükseltilmişti. Yani, başı yerden on altı metre kadar yüksekte bulunuyordu.

Sergius, keskin gözleriyle gösteriyi izleyen, durmadan çenesini ovalayan Wrinfield'e göz attı. «Sizin Bruno'nun, eczacılarla ya da kalp uzmanlarıyla bir anlaşması mı var?» diye sordu.

«Bu numarayı daha önce hiç yapmamıştı, Albayım. Buna hiç kimse kalkışmadı bugüne kadar.»

Bruno platform'dan ayrılır ayrılmaz korkunç biçimde sallanmaya başlamıştı. Ama o inanılmaz denge yeteneği ve akıl almaz refleksleriyle sallantıyı azaltmayı bildi, düşmeyecek bir düzeye indirdi. Akrobasiye uzaktan yakından benzeyen hiç bir davranışa kalkışmıyordu. Gözleri, kasları, sinirleri bir tek şey üzerine konsantre olmuştu: Dengesini korumak!

Yolun tam orta yerinde pedal çevirmeyi kesti. Seyirciler arasında bu işlerden en anlamayanı bile, bunun olanaksız olduğunu biliyordu. İntihardı bu

kadarı. Denge ögesi kritik noktaya geldiğinde, ancak öne ve arkaya yapılabilecek davranışlar önleyebilirdi düşmesini.

Wrinfield alçak sesle: «Bir daha mı? Hiç bir zaman!» diye söylendi. «Şunlara bakın! Şunlara bir bakın, Albayım!»

Sergius seyircilere baktı. Ama ancak bir saniyenin küçücük bir parçası kadar kısa bir süre için. Wrinfield'in ne demek istediğini anlamasına yetmişti bile. Belki sirklerde seyircinin gösteriye katılmasını sağlamak için bir derece heyecan ve korku hoştu. Ama bu heyecan süresi uzarsa hoşluktan eser kalmıyordu. Herkes büyük bir korku ve kaygı içindeydi. Eller birbirine kenetlenmiş, dişler sıkılmış, birçoğu başını başka yana çevirmişti hatta. Salonu silip süpüren panik havasının varlığını hissetmemeye olanak yoktu. Bu durum, sirke yeni kalabalıkların durmadan akmasını sağlayacak bir yatırım sayılamazdı doğrusu.

Bitmek bilmeyen on saniye boyunca gerilim sürdü. Bisikletin tekerleği ne ileri, ne de geri gidiyordu. Sallanma açısıysa iyice büyümüştü. Derken Bruno birden pedallara yüklendi.

Ve işte o anda zincir koptu.

Bundan sonra olanları herkes başka türlü anlatıyordu. Ortak görüş noktalarını bir araya toplarsak durum şuydu: Bisiklet birden sağa yatmıştı. Çünkü Bruno o pedalı itmişti az önce. Bruno'nun ansızın bisikletin üzerinden ileri doğru fırladığı görüldü. Önünde durumu önleyecek didon da yoktu Ellerini, düşüşün sonuçlarını azaltabilmek amacıyla açarak öne doğru uzatmıştı. Biçimsiz bir durumda yanlamasına telin üzerine takıldı. Yalnızca bir oyluğundan ve boğazından takılmış gibiydi. Çünkü ba-

şı birden ve doğal olmayan bir biçimde arkaya doğru çarpıldı. Sonra bedeni telin üzerinden kaydı. Bir an için oraya yalnızca sol eliyle ve boynuyla tutunmuş göründü. Derken eli de teli bıraktı ve Bruno alttaki ringe düştü. Önce ayakları kuma bastı, sonra kırılmış bir oyuncak bebek gibi yıkıldı.

Neubauer o anda aslanlarını yarım çember biçiminde karşısına oturtmuş bulunuyordu. Bir anda, refleksiyle davranışa geçti. Bruno da, bisiklet de, ringin tam orta yerine düşmüştü. Aslanlardan uzakta sayılırlardı. Ama bu hayvanlar çok sinirli yaratıklar oldukları için beklenmedik düzensizliklere kötü tepki gösterirlerdi. Bu da çok beklenmedik bir düzensizlikti. Çemberin ortasına rastlayan üç aslan oturdukları yerden dört ayak üstüne kalkmışlardı bile! Neubauer hemen yere eğilip bir avuç kum alarak onların yüzüne fırlattı. Oturmadılar. Ama gözleri görmez olduğu için oldukları yerde kaldılar. Birer ön pençelerini kaldırıp gözlerini ovmaya başladılar. Kafesin kapısı açıldı, içeriye palyaçoyla Neubauer'in yardımcısı girdi. Koşmadan ilerleyip Bruno'yu kaldırdılar, kafesten dışarıya taşıyıp kapıyı kapattılar.

Doktor Harper bir an içinde hazırdı. Eğilip, Bruno'yu çarçabuk muayene etti, sonra doğruldu, eliyle bir işaret yaptı. Buna da gerek yoktu aslında. Kan Dahn, elinde Sedyeyle çoktan oraya varmış bulunuyordu.

■

ÜÇ DAKİKA kadar sonra hoparlörden yapılan

duyuruda, ünlü kör kartalın beyin sarsıntısı geçirdiği, tedavisi beklendiği gibi iyi sonuç verdiği takdirde, ertesi gün yine gösteriye çıkacağı açıklandı. Böyle durumlarda halkın tepkisini önceden kestirmek gerçekten güçtü. Bu sefer de tepki beklenenden farklı oldu. Sirki dolduran binlerce kişi hemen ayağa fırlayıp bir koca dakika boyunca ortalığı çılgın bir alkış gümbürtüsüne boğdu. Beyni sarsılmış bir Kör Kartal, ölü bir Kör Kartaldan iyiydi ne de olsa. Ve gösteri devam etti.

■

İLK YARDIM odasındaki hava, dışarıdaki kadar şenlikli değildi. İçeride Harper, Wrinfield, iki yardımcısı, Sergius ve yetmiş yaşlarında beyaz önlüklü, beyaz bıyıklı bir bay vardı. Bu yaşlı bayla Harper odanın bir ucunda, masanın üzerine uzatılmış olan Bruno'nun başındaydılar.

«Doktor Hachid,» dedi. Harper. «Eğer kendi muayenenizi kendiniz yapmak istiyorsanız, hoşnut...»

Hachid üzgün üzgün gülümsedi: «Pek yararı olacağını sanmıyorum.» Wrinfield'in yardımcılarından Armstrong'a döndü: «Siz daha önce hiç ölü gördünüz mü?» Armstrong başını salladı. «Alnına bir dokunun öyleyse.» Armstrong ilerledi, elini Bruno'nun alnına dayadı. Bir anda hemen geri çekti.

«Soğuk!» diyerek ürperdi. «Hemen soğumuş bile.»

Dr. Hachid, beyaz çarşafı Bruno'nun başının üzerinden çekerek bedeni örttü. «Amerika'da dediği-

niz gibi, doktor ne yapsan doktordur ama, yine de bir meslektaşın duygularını incitmek istemem. Ama bizim ülkemizin yasalarına göre...»

Harper: «Her ülkede yasa öyledir,» diye atıldı. «Yabancı uyruklu bir doktor ölüm sertifikasına imza atamaz.»

Hachid kalemini çıkardı, basılı formun üstüne eğildi. «Omurga çatlaması. İkinci ve üçüncü omur demiştiniz, değil mi? Sonra omurilik zedelenmesi.» Doğruldu. «Eğer gerekli hazırlıkları yapmamı istiyorsanız...»

«Cankurtaranı çağırdım bile. Hastanenin morgu...»

Sergius atıldı: «Buna gerek yok. Biraz ileride bir cenaze servisi var. Yüz metre bile yok aramızda.»

«Öyle mi? O zaman çok daha kolay olur. Ama gecenin bu saatında...»

«Doktor Harper, rica ederim...»

«Özür dilerim, Albayım. Bay Wrinfield, bir adamınızı ödünç alabilir miyim? Konuşmayacak adamlardan. Güvenilir olanlardan.»

«Gece bekçisi Johnny'yi al!»

«Onu lütfen trene kadar yollayın. Yatağımın altında siyah bir çanta olacak. Lütfen bana getirsin.»

■

CENAZECİNİN arka salonu florasan ışıklarla aydınlatılmış, bu ışıklar oranın soğuk, antiseptik havasını daha da belirgin duruma getirmişti. Fayans duvarlar, mermer yer, paslanmaz çelik lavabolar

olanca soğukluğuyla parlıyordu. Duvarın önünde sırayla tabutlar diziliydi. Orta yerde, üç masanın üstünde üç tabut daha vardı. İkisi boştu. Şu anda Doktor Harper, üçüncünün üstüne bir çarşaf örtmekteydi. Yanıbaşında pabuçları parlak, dazlak kafası ışıl ışıl, tombul bir canazeci duruyordu. Adam sanki mesleğine hakaret edilmiş gibi sinirliydi.

«Ama bunu yapamazsınız,» diye vızırdanıyordu. «Dosdoğru tabuta koydunuz. Oysa yapılacak dünya kadar hazırlık...»

«Hepsini ben yaparım. Gerekli âletlerimi getirtiyorum.»

«Bedenini uzatmak gerek.»

«Benim arkadaşımdı. Kendim yapacağım.»

«Ama gömülürken giyeceği giysiler...»

«Bilmemeniz normal. Sirkte çalışanlar her zaman sirk kılığında gömülürler.»

«Büyük günah ama. Ahlak diye bir şey vardır. Bizim mesleğimizde...»

«Albay Sergius.» Harper'ın sesi bezgin çıkmıştı. Sergius başını sallayıp anladığını belirtti, sonra cenazeciyi kolundan tutup odanın bir köşesine çekerek alçak sesle bir şeyler anlatmaya başladı. Yirmi saniye kadar sonra geri dönmüşlerdi bile. Cenazecinin yüzü üç ton daha solgundu. Sergius elindeki anahtarı Doktor Harper'a uzattı.

«Salon emrinizde, Doktor Harper,» dedi. Cenazeciye döndü. «Gidebilirsin.» Adam çıkıp gitti.

Wrinfield: «Biz de gitmeliyiz her halde,» dedi. «Yazıhanemde çok iyi cins votkam var.»

■

KAPIDAN girdiklerinde, Maria'yı Wrinfield'in

yazıhanesinde buldular. Başını masanın üstünde çaprazladığı kollarının üzerine bırakmıştı. Onlar girerken doğruldu. Gözkapakları yarı kapalı, gözleri şiş ve kırmızıydı. Sanki iyi göremiyormuş gibi bakıyordu. Doktor Harper üzgün ve ilgili bir tavırla karşısına geçti. Yanında Wrinfield'le Sergius da vardı. Sergius'un yüzünde acıma duygusunu belirtecek kaslar çoktan beri kullanılmaya kullanılmaya çalışmaz olmuştu. Kızın yanakları yaşlardan pırıl pırıl parlıyordu. Kızarmıştı da. Wrinfield onun yas dolu yüzüne baktı, koluna çekingen bir davranışla dokundu.

«Beni affet, Maria. Unutmuştum. Sanmıyordum... hemen gideriz.»

«Lütfen. Ziyanı yok.» Yüzünü kağıt mendillerle kuruladı. «İçeriye buyurun.»

Sergius'la Wrinfield iç odaya geçtiler. Wrinfield votka şişesini çıkardı. Harper, kıza:

«Nereden anladın?» diye sordu. «Gerçekten çok üzgünüm Maria.» Gözü kızın parmağındaki nişan yüzüğüne ilişti, sonra bakışlarını kaçırdı. «Ama nasıl anladın?»

«Bilmiyorum. Anladım işte.» Gözlerini yine kuruladı. «Biliyordum. Düşüşünü anons ettiklerini duydum. Oraya gitmedim... çünkü gitmeye korkuyordum. Durumu ağır olmasa beni isteyeceğini ya da sizin beni çağırtacağınızı düşünüyordum. Oysa hiç kimse gelmedi.»

Doktor, dışarı çıkarken kapıyı arkasından kapattı. Maria biraz bekledikten sonra ayağa kalktı. Önce pencereden dışarıya baktı, sonra kapıyı açıp koridoru araştırdı. Görünürde kimseler yoktu. Kapıyı kilitledi, masasına yürüdü, çekmeceden bir tüp gliserin çıkardı, kapağını açtı, birazını sıkıp yüzü-

ne, gözlerine bol bol sürdü. Sonra tüpü ortadan kaldırıp kapının kilidini açtı.

■

DOKTOR HARPER, az sonra elinde siyah bir çantayla geri dôndü. Kendine dolaptan bir votka daha aldı. Söze nasıl başlayacağını bilemiyormuş gibi her yana bakınıyor, yalnızca Maria'ya bakamıyordu. Sonunda hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Özür diler gibi bir sesle: «Beni hiç bir zaman affetmeyeceğini biliyordum ama, bunu yapmak zorundaydım,» dedi. «Ne dereceye kadar iyi rol yapabileceğini bilemezdim. Hâlâ da becerebileceğine inanmıyorum. Duyguların hemen belli oluyor.»

«Duygularım... Biliyordunuz ki Bruno'yla ben...» Sustu, sonra ağır ağır: «Ne demek istiyorsunuz?» diye sordu.

Harper ona gülümsedi. «Gözlerini kurula da benimle gel.»

Maria'nın yüzüne ilk umut ışıkları ancak dokunmaya başlamıştı.

«Yani...»

«Gel de gör bakalım.»

■

BRUNO, çarşafları yana çekip tabutun içinde doğrularak oturdu. Harper'a hevessiz gözlerle bakıyordu. Küskün bir sesle: «Pek acele etmediniz ba-

kıyorum,» dedi. «Tabutun içinde yatmak, işgüzar bir çırağın ne zaman gelip çivilemeye başlayacağını düşünmek hoş mu sanıyorsunuz?»

Maria, Harper'ı karşılık vermek zorunluğundan kurtardı. Bruno sonunda üstündeki çarşaflardan kurtulabilmişti. Her yanı tutulmuş gibi devinimlerle tabuttan çıkıp yere bastı. Elinde içinden sular damlayan keten bir torba tutuyordu. «Üstelik de sırılsıklam ıslandım.»

«O da ne?» diye atıldı Maria.

Harper gülümseyerek: «Buz torbası, tatlı kızım,» dedi. «Bruno'nun alnını ölü alnı gibi soğuk terlerle kaplamak için gerekliydi. Ama ne yazık ki buz dediğin şey çabuk eriyor.» Harper kara çantasını tabutun üstüne koyup kapağını açtı. «İşin kötüsü, Bruno'nun çilesi hâlâ bitmiş sayılmaz. Şimdi de onu yakışıklı, neşeli delikanlı durumuna sokmak zorundayız.»

Makyaj yirmi dakika kadar sürdü. Harper için mesleğini yanlış seçmiş denilemezdi ama, bir film stüdyosunda da pek rahat edeceği anlaşılmaktaydı. Çabuk davranışlarla ve işinden zevk alarak çalışıyordu. Bitirdiği zaman, Bruno kalkıp duvardaki boy aynasına yürüdü, kendine baktı yüzünü buruşturdu. Ve açık kumral peruk, onu oldukça uzun sayılabilecek saçlarla donatmıştı. Bıyığı biraz fazla fiyakalıydı. Alnından başlayıp şakağından dolaşarak gözünün altında biten yarım daire biçimindeki yara izinin, kırık bir şişeden oluştuğu belliydi. Hele giysileri... Mavi beyaz çizgili bir gömlek, kırmızı kravat; açık kahverengi, ince kırmızı çizgili bir elbise, tarçın rengi çorap ve papuçlar. Parmaklarındaki yüzükler ilk bakışta bir yılbaşı ağacını düşündürüyordu insana.

Bruno: «Bir de yakışıklı olduğumu söylüyor,» dedi. «Oysa bu kılıkla kendimi rahatça korkuluk diye bostanlara kiralayabilirim.» Güvensiz bakışları bir an için Maria'ya döndü. Kız elini ağzına kapatmıştı ama, gözlerindeki kahkahayı yine de saklayamıyordu. Bruno yeniden Doktor Harper'a döndü. «Kuşku çekmeyecek kılık bu mu?»

«Elbette bu. O kadar dikkati çeken biri oldun ki, kimse sana ikinci bir kez bakmak için zahmete kalkışmayacaktır. Yalnız ilk bakışta gözlerine inanamayanlar bir daha bakar. Asıl kuşku çeken tip, ara yollarda sırtında gri elbise, başında gri şapkayla yavaş yavaş yürüyen adamdır. Sen Jon Neuhaus'sun. Doğu Almanya'dan geliyorsun. Bu ülkeye makine parçaları ihraç ediyorsun. Pasaportun ve gerekli kağıtların iç cebinde hazır.»

Bruno elini iç cebine daldırıp pasaportunu çıkardı. Bu pasaporta göre, ticari işleriyle bugüne kadar birçok demirperde ülkesine girmiş çıkmışlığı vardı. Hele bazılarına birkaç kez. Pasaporta yapıştırılmış resme baktı, sonra yine aynaya bakarak kendi görünümünü onunla karşılaştırdı. Gerçekten tıpkı benzemişti.

«Bunu hazırlatmak epey zahmetli olmalı,» dedi. «Nerede yapıldı?»

«Amerika'da.»

«Yani bunca zamandır yanındaydı, öyle mi?» Harper başını salladı. «Bari gösterseydin bana. İşin korkunçluğuna kendimi alıştırmaya çalışırdım.»

«O zaman işi geri çevirebilirdin. Harper saatına göz attı. «Bu geceki son tren kente on beş dakikaya kadar geliyor. Şimdi dışarda, yüz metre kadar ilerde seni bekleyen bir taksi bulacaksın. O seni alıp istasyona götürecek. Orada halkın gözüne görüne-

ceksin. Sonra da o trenden inmiş gibi otele gideceksin. Bavulda sana gerekli olacak giysiler ve makyaj malzemesi hazır. Seni oradan otele aynı taksi götürecek. Rezervasyonunu iki hafta önceden yaptırmış bulunuyorsun.»

«Bunları hep sen mi hazırladın?»

«Elbette. Daha doğrusu ajanlarımızdan biri hazırladı. Crau'daki adamımız, diyelim. Çok değerli bir eleman. Bu kentte yapamayacağı şey yok. Buna da şaşmamak gerekir, çünkü adam şehir meclisinde üye. Forslu biri. Bu geceki taksinin şoförü onun adamlarından biri.»

Bruno Doktorun yüzüne düşünceli gözlerle baktı. «Amma da ağzı sıkı bir insansınız, Doktor Harper.»

«Böylelikle hayatta kalmayı başarıyorum.» Harper sabırlı bir iç çekişine cesaret etti. «İnsan yetişkinlik çağının hemen bütününü bizimki gibi bir örgütte geçirirse, planları ne kadar az kişi bilse, tehlikenin o kadar azaldığını çabuk öğreniyor. Buranın iki blok batısında **Hunter's Horn** adıyla bilinen bir han var. Ortalık kararıken orada ol. Maria yarın sabah bir araba kiralayacak ve senden az sonra oraya gelecek. Kapıdan içeriye bakıp hemen uzaklaşacak. Sen ardından gideceksin. İzlendiğini sezme yeteneğin çok büyük. O yönden kaygılanmıyorum. Planda ya da programda herhangi bir değişiklik oldursa, onu sana Maria bildirecek.»

«Crau'daki adamın her şeyi ayarlayabileceğini söylemiştin, değil mi?»

«Öyle dedim.»

«Öyleyse bana beş dinamit lokumu hazırlasın. İçine hangi patlayıcı maddeyi koysa olur. On sani-

yelik fitil istiyorum. Yapabilir mi bunu?»

Harper kararsız gibiydi: «Sanırım. Neden istiyorsun?»

«Bir iki güne kadar söylerim. Şimdi anlatmayışımın nedeni de, sana bir Doktor Harper numarası çekip içime kapanmak değil. Daha kendim de pek kesinlikle kararlaştırmadığım için. Yalnızca içimde bir duygu, dinamitlerin Lubylan'dan çıkarken işime yarayacağını haber veriyor.»

«Bruno!» Kızın yüzüne o karanlık korku ifadesi yeniden dönmüştü. Ama Bruno ona hiç bakmadı. Sözünü sürdürdü:

«Görünmeden içeri girme şansım belki olabilir. Ama dışarıya da görünmeden çıkabilmek için milyonda bir bile şansım yok. Bir kez alarm çalmaya başlarsa, çok çabuk çıkmam gerekecektir. Çünkü o anda kapılar her halde otomatik olarak kapanacaktır. Demek ki oradan kurtulmanın en iyi yolu duvarı patlatmak oluyor.»

«Kimseyi öldürmek istemiyorum gibi bir şeyler söylemiştin galiba. Dinamit patlatırsan epey kişi ölebilir.»

«Elimden geldiği kadar dikkatli davranacağımı Ama belki de öyle bir noktaya gelirim ki, ya onlar ya ben demek gerekir! İnşallah böyle bir şey olmaz. Şimdi... çatapatları alıyor muyum, alamıyor muyum?»

«Bu konuyu düşünmem için bana zaman vermen gerekir.»

«Bakın, Doktor Harper! Bu işin sizin sorumluluğunuzda yürütüldüğünü biliyorum. Ama iş bu noktaya vardıktan sonra, artık önemli kişi siz değilsiniz, benim! Lubylan'a girmek için canını tehlikeye atan ben olacağım, siz değil. Siz geri hiz-

mette, güven içinde bekliyor olacaksınız. Ben öldürülürsem, yalnızca beni hiç tanımadığınızı, aramızda bir ilişki bulunmadığını söylemeniz, kurtulmanıza yeter. Sizden rica etmiyorum. Doğrudan doğruya istiyorum. Dinamit lokumlarını bana vereceksiniz.»

«Ben de yineliyorum. Zaman gerekli.»

«Beklerim.» Bruno dirseklerini tabuta dayadı. «Beş uzun saniye beklerim. Sayayım istersen. Beş saniyenin sonunda bu palyaço kılığını çıkarıyorum ve hemen sirke dönüyorum. Lubylan'a girişin için sana başarılar dilerim. Ayrıca, beni sapasağlamken nasıl olup da ölü diye rapor etme hatasına düştüğünü polise açıklayışını da görmek isterdim. Bir. İki. Üç.»

«Buna şantaj derler.»

«Ne bekliyordun? Dört.»

«Peki peki; vereceğim çatapatlarını, korkma.» Harper bir an düşündü, sonra yakınma dolu bir sesle ekledi: «Doğrusu kişiliğinin bu yönünü daha önce hiç görmemiştim.»

«Ben de o Lubylan denen yeri daha önce alıcı gözüyle incelememiştim. Şimdiyse inceledim. Şansımın ne kadar olduğunu biliyorum. Lütfen, lokumları yarın Maria'nın arabasına koy. Wrinfield bu geceki işin uydurma olduğunu biliyor mu?»

«Elbette.»

«Sergius'u buraya getirmekle büyük bir tehlikeyi göze almış oldun.»

«Her şeyden önce kendi direndi. İkincisi, getirmesem daha da büyük bir tehlikeyi göze almış olacaktım. Adamın kuşkularını nasıl yenecektik o zaman?»

«Şimdi kuşkuları bitti mi yani?»

«Sergius'un aklına en son gelecek şey, bir insanın intihar etmek için kendi gösterisine gölge düşürmeyi göze alacağıdır.»

«Para?»

«İç cebinde.»

«Dışarısı buz gibi.»

«Arabada güzel, sıcak bir palto var.» Harper gülümsedi. «Görünce bayılacaksın.»

Bruno başıyla tabutu gösterdi.

«Ya bu?»

«İşine ağırlık koyup çivileyeceğiz. Pazartesi günü gömüleceksin.»

«Kendime bir çelenk gönderebilir miyim?»

«Pek önermem. Ama elbette cenazedeki kalabalığa karışıp kendin için biraz göz yaşı dökmek istiyorsan, ona bir şey diyemem.»

■

KIRK DAKİKA sonra, Bruno oteldeki odasına giriyordu. Bavulunu açarken gözleri ikide bir, düşünceli Doktor Harper'ın verdiği güzel, sıcak paltoya takılmaktaydı. Kalın, sık, uzun tüylü pelüşten yapılmış, kürk görünümünde bir paltoydu bu. Yukardan aşağı doğru dalgalanarak inen kalın siyah-beyaz çizgileri vardı. İlk bakışta beş bin İngiliz lirasına alınmış bir çinçilaya benziyordu. Crau'da ya da çevresinde bir benzerinin daha bulunamayacağı kesindi. Bruno sırtında o paltoyla otelin danışma masasına doğru yürürken çevresindeki şaşkınlık müthişti doğrusu. Önünü açık bırakıp, içinden kahverengili kırmızılı elbisesini göstererek yürümesi bu şaşkınlığı daha da artırmıştı.

Bu durumda hiç kimsenin kendisine bir kez bile bakmak istememesi çok olağandı. Nerede kaldı ikinci bakış!

Bruno ışığı söndürdü, perdeyi araladı, camı biraz açıp dışarıya eğildi. Odası otelin köşesindeydi. Çevresine alçak depo yapıları sıralanmış bir avluya bakıyordu. Pek karanlık sayılmazdı bu avlu. Ama aydınlık da değildi. Pencerenin bir metre yanından demir yangın merdiveni geçmekteydi. Aşağının karanlığı da gözönüne alındığında, burası otelden görünmeden çıkabilmek için iyi bir yol sayılırdı. Gereğinden iyi. Gereğinden kusursuz.

Harper'ın saklanmama politikasını uygulamak isteyen Bruno içeride fazla kalmak niyetinde değildi. Hemen otelin yemek salonuna inip bir masaya oturdu. Koltuğunun altına, Harper'ın hazırladığı bavuldan çıkan bir Doğu Berlin gazetesi almıştı. O günün tarihini taşıyan bir gazete. Doktor için en küçük ayrıntılar bile önemliydi anlaşılan! Bu gazeteyi nasıl ele geçirebildiğini Bruno hiç bir zaman bilemezdi. Yemek salonuna girerken çevrede pek bir tepki olmadı. Craulular uygar kişilerdi. Yalnız hafifçe kalkan kaşlar, gizlenen gülümsemeler, küçük fısıldaşmalar, kendisini görmüş olduklarını belirtiyordu, o kadar. Bruno rahat bir davranışla çevresine bakındı. Ortalıkta polise azıcık bile benzeyen kimse yoktu. Hoş, bu da insanı rahatlatmaya yetmezdi elbette. İyi ajanlar hiç bir zaman polise benzemezdi zaten. Bruno yemeğini ısmarladı, sonra gazetesine yumuldu.

■

ERTESİ sabah saat sekizde, Bruno yine yemek

salonundaydı. Bu kez kahvaltı edecekti. Koltuğunda yine bir gazete vardı ama, bu seferki Crau gazetelerindendi. İlk sayfada, kara çerçeve içine alınmış bir haber gözüne çarptı: Çevrenin kalınlığı bir santimden bile fazlaydı. Ve haberden, kendisinin dün gece ölmüş olduğunu öğrendi. Dünyanın bütün sirkseverleri büyük bir yas içindeydiler. Ama kuşkusuz hiç bir yerdeki yas, Crau'da duyulan kadar yoğun değildi. Bruno Wildermann'ı, ölmek üzere olduğu kente getiren yargıya değiniliyor, bir sürü acı dolu söz birbirini izliyordu. Cenazesi pazartesi sabahı saat 11'de kaldırılacaktı. Crau halkının kentin bu büyük vatan evladını son kez selamlamak için cenazeye gelecekleri umuluyordu. Bruno kahvaltıdan sonra gazeteyi odasına götürdü, bir makasla, kara çerçeveli yazıyı kesip dikkatle katlayarak iç cebine yerleştirdi.

■

ÖĞLEDEN sonra geç saatta alışverişe çıktı. Hava soğuk, ama güneşliydi. Kürk paltosunu yanına almamıştı. Hoş, bunun nedeni ne güneş, ne de kendi utangaçlığıydı. Paltoyu ne biçim katlarsa katlasın, taşımanın güç olacağı düşüncesiydi yalnızca. Burası Bruno'nun doğup büyüdüğü, avucunun içi gibi tanıdığı bir kentti. Arkasına takılan olursa, onu kolaylıkla ekebilirdi. Beş dakika sonra, izlenmediğinden emin olmuştu zaten. Bir yan sokağa saptı, sonra ikincisine kıvrıldı. Bu seferkine sokak bile demek doğru değildi. Bir aralıktı yalnızca. Gecekondu mahallelerindekilere taş çıkaracak bir eskici

dükkanına girdi. Burada satılan giysilerin en iyileri bile, Avrupa'nın öteki ülkelerinde elden düşme olarak tanımlanan niteliğe erişemezdi. Dükkanın sahibi uzun boylu, zayıf, gözlüklerinin gerisindeki gözleri ıslak ıslak bakan bir ihtiyardı. Bu adamın sonradan Bruno'yu anımsayıp tanımlayabilmesine olanak yoktu. Kendi ailesini bile tanıyacağı kuşkuluydu. Satacağı malları müşteriye sunmak için seçtiği yöntem de pek kendine özgü bir yöntemdi. Her şey düzensiz kümeler halinde döşemeye yığılmış, duruyordu. Bir yığın ceket, bir yığın pantolon, bir yığın palto, bir yığın gömlek. Kravat diye bir şeyse yoktu hiç.

Bruno o dükkandan çıktığı zaman koltuğunun altında sımsıkı bağlanmış iri bir paket vardı. Hemen en yakın genel tuvalete yollandı. Oradan çıktığında görünümü büyük bir değişim geçirmiş bulunuyordu. Üstünde çok eski püskü, bedenine hiç uymayan yırtık ve yamalı bir pantolonla bir ceket vardı. Kendine saygısı olan vatandaş, böyle birine hiç bir zaman on metreden fazla sokulmazdı. Başındaki buruşuk bere de ona en az iki numara büyük geliyordu. Kulaklarının üstüne düşmüştü. Koyu renk pardesüsü leke içindeydi. Pantolon, inanılmayacak kadar bol olup, şalvara benziyordu. Pabuçların topukları öylesine yenmişti ki, yürürken yuvarlak tabanlarının üstünde yuvarlanır gibi bir hali vardı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, herkesi çevresinden uzaklaştırmaya yetecek bir koku da, üstünden başından burcu burcu tütüyordu. Anlaşılan, eskici bit, pire gibi yaratıklardan hoşlanmadığı için, dezenfekte edici maddeleri kullanmada pek hasislik etmiyordu. Çok güçlü, çok keskin kokulu bir ilaç kullanmayı seçmişti adam.

Bruno kahverengi paketi koltuğuna iyice kıstırıp ağır adımlarla yürümeye başladı. Ortalık yavaş yavaş kararıyordu. Büyük bir parka girip kestirmeden yürüdü. Bu parkın bir bölümü mezarlık olarak kullanılmaktaydı. Bruno orada iki gemici fenerinin ışığında harıl harıl mezar kazan iki kişi görünce, içinde merak kıpırtılarının baş kaldırdığını fark etti. Onlara doğru yürüdü. Yaklaştığında, daha pek derinleşmemiş mezarın içindeki adamlar doğrulup sırtlarını gerdiler. Her yanlarının ağrımaya başladığı belliydi.

Bruno anlayış dolu bir sesle: «İş saatlarınız çok uzun galiba, yoldaşlar,» dedi.

«Ölüler beklemez!» Konuşan, işçilerin daha yaşlıca olanıydı. Sesi bir heykelin sesi gibi soğuktu. Sonra ekledi. «Bazılarımız hayatımızı kazanmak için çalışmak zorundayız. Mezarın şu yanına geçebilir misin?»

Gerçekten de rüzgara göre, çıkan toprağı Bruno'nun bastığı yere atmak zorundaydılar. Dolaşıp öbür yana geçti. «Burası kimin son dinlenme yeriymiş?» diye sordu.

«Ünlü bir Amerikalının. Ama aslında bu kentte doğup büyümüş. Dedesini iyi tanırdım. Wildermannlardan. Sirkte çalışıyormuş. Kış Sarayındaki sirkte. Bir kaza sonucu ölmüş, pazartesi günü burada büyük tören olacak. Johann'la ben de en iyi elbiselerimizi giyip geleceğiz.»

«Kaza ha!» Bruno başını iki yana sallıyordu. «Her halde yine o Tanrının cezası otobüsler çiğnemiştir. Zaten kaç kez...»

Adamlardan genci: «Yok be budala!» dedi. «Sirkte yüksek bir telin üstünden düşüp boynunu

kırmış.» Sonra küreğini toprağa daldırdı. «Şimdi izin verirsen biraz çalışalım.»

Bruno mırıldanarak özür diledi, oradan uzaklaştı. Beş dakika sonra **Hunter's Horn**'a gelmişti. Orada bir kahve içebilmek için asık suratlı garsona parasını önceden göstermesi gerekti. On beş dakika kadar sonra Maria kapıda belirdi. Çevresine şöyle bir baktı, kimseyi tanıyamayınca durakladı, sonra yoluna devam etti. Bruno yerinden yavaşça kalkıp kapıya doğru ilerledi. Sokağa çıktıktan sonra adımlarını sıklaştırdı, bir dakika içinde kızın iki adım gerisinden yürümeye başlamıştı.

«Araba nerede?» diye sordu.

Maria durup geri döndü: «Sen nereden... orada değildin... yok, oradaydın elbette!»

«Az sonra alışırsın. Araba nerede?»

«Köşeyi dönünce orada.»

«Arkandan başka araba izledi mi?»

«Hayır.»

Maria'nın tuttuğu araba eski püskü bir Volkswagen'di. Bu kentte bunlardan yüzlercesi vardı. Bir sokak lambasının altına park edilmişti. Bruno direksiyonun başına geçti, Maria da yanına bindi. Çevresini koklayarak yüzünü buruşturdu.

Bu korkunç koku nedir?»

«Ben.»

«Anlamadım ama...»

«Dezenfektan kokusu. Çok güçlü bir dezenfektan. Alışırsın. İnsanı kendine getiriyor aslında.»

«Çok korkunç bir şey. Peki neden...»

«Kılık değiştirdim işte.» Bruno'nun sesi sabırlıydı. «Böyle giyinmekten hoşlandığımı sanacak değilsin her halde. Bence Doktor Harper, Albay Sergius'u biraz hafife alıyor. Belki dost bir ülkeden ge-

len Jon Neuhaus olabilirim ama, yine de ne olsa Doğu Alman'ım. Yani yabancı... Sergius bu kente gelen bir yabancıyı, daha ayağını bastığı andan başlayarak izletiyordur. Eğer aklına takarsa, Crau'nun her oteline inen her yabancıyı on dakika içinde bulabilir. Eşkalimi çoktan ele geçirmiş olmalı. Kağıtlarım düzgün olduğu için belki önem vermez ama, benim gibi saygın bir turist, bu **Hunter's Horn** gibi süprüntü yere gitmeye kalkarsa, o zaman kuşkulanacağı açık. Ya da Lubylan'ın önünde saatlarca park etmeye kalkan bir yabancıyı düşün Sen kuşkulanmaz mıydın?»

«Haklısın. O halde yapılacak bir tek şey kalıyor.» Maria çantasını açtı, küçük bir kolonya şişesi çıkardı, bol bol dökündü, şişede kalanını da Bruno'nun üstüne serpti. Bütün bu işlemler bittikten sonra Bruno burnunu kıvırarak çevreyi yeniden kokladı.

«Dezenfektan kazanıyor,» diye kanısını belirtti. Gerçekten de, kolonya öteki kokuyu nötralize edeceği yerde, onunla birleşmiş gibiydi. Bruno pencereleri açtı, çarçabuk gaza basıp oradan uzaklaştı. Önüne baktığı kadar da dikiz aynasına bakıyordu. Dar arayollarda o kadar çok dönüp durdu ki, arkasında bir araba olsa bile, onu kesinlikle kaybetmiş olmalıydı. Yol boyunca salı gecesi uygulayacakları, Lubylan'a giriş planlarını tartışıp durdular. Sonunda Bruno: «İstediklerimi getirdin mi?» diye sordu.

«Bogajdan. Ama tam senin istediğin gibi değilmiş. Doktor Harper'ın adamı onu bulamamış. Bu verdiklerini kullanırken çok dikkatli olman gerekiyormuş. Anlattığına göre, gözünle bile baksan

patlayacak bir şeymiş.»

«Ulu Tanrım! Sakın bana nitro-gliserin vermiş olmasın?»

«Hayır. Bunun adı amatol'muş.»

«O halde mesele yok. Demek detonatör korkutuyor onu. Civa fulminat, değil mi?»

«Evet, öyle demişti.»

«Yetmiş yedilik. Çok duyarlı madde. Her halde RDX fitiliyle kimyasal alevlendiricisi var.»

«Tam öyle dedi.» Maria ona merakla bakıyordu. «Nasıl oluyor da patlayıcı maddeler üzerinde böyle uzman olabiliyorsun?»

«Değilim. Birkaç yıl önce okumuştum. Kafamdaki depoya atıverdim.»

«O depon oldukça büyük bir şey olmalı. Bu her şeyi istediğin sürece aklında tutma işini nasıl yapıyorsun?»

«Onu bilsem milyonlar kazanır, hayatımı trapezlerin tepesinde tehlikeye atmazdım. Şimdi istediğim bir şey daha var: Oldukça büyük, yirmi beşe yirmi beş bir lastik paspas ya da deri parçası.»

Maria onun elini tutup: «Bunu niye istiyorsun,» diye sordu. Ama gözlerinden anladığı belliydi.

«Anlamış olman gerekir. O elektrikli parmaklığın üstüne atmak için elbette. Bir de ucunda beze sarılı kancası olan uzun ip istiyorum. İkisinin de çarçabuk elime geçmesi gerek. Yarın benimle öğle yemeği yer misin?»

«Ne dedin?»

«İstediklerimi çabuk elde etmem gerekir!»

«Ha! Bunu ben de çok isterdim.» İçine derin bir soluk çekti. «Aslında yine bu kılıkta, gelecek-

sen istemezdim. Hem zaten orta halli lokantalar bile seni bu kılıkta içeriye almaz.»

«Değişirim.»

«Ya bizi birlikte görürlerse... hem de güpegündüz...»

«Buraya on mil kadar uzaklıkta çok sevimli bir kasaba, çok hoş bir han var. Orada bizi kimse tanıyamaz. Hem kimse de tanımaya çalışmayacaktır. Ben öldüm artık. Bak, aklıma geldi, demin iki mezarcıyla konuştum.»

«Yine şakacılığın üstünde galiba.»

«Doğru söylüyorum. Çok ilginçti.»

«**Hunter's Horn**'da mı oldu bu?»

«Mezarlıkta. Mezar kimin diye sordum, benim olduğunu söylediler. Daha doğrusu, telden düşen ünlü Amerikalının, dediler. Kendi mezarının kazılışını izlemek her kula kısmet olmaz. Çok da düzgün ve dikkatli hazırlıyorlardı doğrusu.»

«Lütfen!» Maria ürperdi. «Bunları söylemek zorunda mısın?»

«Özür dilerim. Pek komik değildi galiba. Oysa bana komik gelmişti. Şimdii... sözünü ettiğim kasabanın adı, Kolszuki. Sen oraya arabayla gidersin, ben trenle gelirim. İstasyonda buluşuruz. İstersen hemen gidip Crau garındaki tren tarifelerine bakalım. Kuşkusuz, Doktor Harper'den izin de alman gerekecek.»

■

ESKİ Isparta'yı andıran, çelik eşyaların bulunduğu odada, çelik masanın üstündeki teyp ağır ağır

dönüyordu. Masanın iki yanında Albay Sergius'la Yüzbaşı Kodes oturmaktaydılar. Her ikisinin de kulaklarında kulaklık vardı. Sergius'un ağzında bir de puro görünüyordu. Önünde bir bardak votka, dudağında da gülümsemeye en çok benzetebildiği bir ifade. Yüzbaşı Kodes de mutlu mutlu gülümsemekteydi. Angelo saygılı bir biçimde, odanın köşesinde, ayakta duruyordu. Onun ne kulağında kulaklık, ne önünde votka vardı ama, o da gülümsüyordu. Albayın mutluluğu kendisini mutlu etmeye yeterdi.

BRUNO tarifeleri gözden geçirdikten sonra arabaya döndü. «Tam öğle yemeğine yetişecek bir tren var,» dedi. «Sen, Kolszuki istasyonunda, beni tam on ikide bulabilirsin. İstasyonu kolay bulacaksın. Zaten o kasabada elli ev var yok. Hangi yöne düştüğünü biliyor musun?»

«Arabanın çekmecesinde bir harita vardı. Ona baktım. Dediğin saatta orada olurum.»

Bruno arabayı anayolda bir süre yürüttü, Lubylan'ın batısından geçen caddeye gelip park etti. Tenha değildi burası. İlerde sağa dönen yolda iki kamyonla bir araba duruyordu. Hem de gece boyu orada beyleyecekmiş gibi bir havaları vardı. Tam önüne araba bıraktırdıklarına göre, bu yapının koruma önlemleri gerçekten güven verici demekti. Bruno bunu unutmamaya karar verdi. Güneydeki caddede park etmek yasak değildi.

«Doktor Harper'a bütün konuştuklarımızı an-

latmayı unutma,» dedi. «Gelip geçenler bizi birbirimize doymak bilmeyen bir çift âşık gibi görmeli. Onu da unutma! Sevgili Maria, bunu alıştırma olsun diye söylüyorum.»

«Evet, Bruno,» diye karşılık verdi kız. «Yakında evleneceğiz, Bruno.»

«Çok yakında sevgilim.» Sustular. İkisinin de gözleri yola çakılıyordu. Maria hep karşıya bakıyor, Bruno da çoğunlukla aynı yöne bakıyordu.

■

GİZLİ POLİS Merkezinde Albay Sergius boğazından katı, gıcırtılı sesler çıkarmaya başlamıştı. Bunu votkâ'dan boğulduğu için yapmıyordu. Gülüyordu Albay Sergius. Angelo'ya bardağına biraz daha votka koyması için işaret etti, sonra: «Kendine de biraz al,» gibilerden elini salladı. Angelo şaşkınlığından şişeyi avucunda sıkıp parçalama içgüdüsünü güçlükle yendi. O kurt gülüşüyle gülüp, Albay fikrini değiştirmeden, acele acele votkasını aldı. Benzeri olmamış bir geceydi bu doğrusu. Çağ açan bir gece.

■

BRUNO birden döndü, Maria'yı kollarına alıp öptü. Kız bir an ona gözlerinde şaşkınlıkla baktı, sonra yaslanıp kendini rahat bırakmaya çalıştı. Ama o anda pencereye sert bir tonla tık tık vurulduğu-

nu duyunca yine katılaştı. Bruno'nun kollarından sıyrılıp cama doğru döndü. Orada iki iriyarı polis duruyordu. Tabancaları ve coplarıyla! Eğilmiş, camdan içeri bakmaya çalışıyorlardı. Üniformalarıyla silhlarının dışında, demirperde polisi deyince akla gelen tiplerden değillerdi. Yüzlerindeki ifade sevimli, babacan bir ifadeydi. Daha irice olanı burnunu buruşturarak çevreyi kokladı.

«Bu araba amma da tuhaf kokuyor,» dedi.

Maria: «Parfüm şişem şimdi kırıldı da,» diye anlattı. «Bir damlası iyi kokar ama, bütün şişe olunca biraz fazla kaçıyor galiba.»

Bruno utanmış gibi bir sesle kekeleyerek: «Ne oldu, memur bey? Bu bayan benim nişanlım,» dedi. Sonra Maria'nın elini havaya kaldırıp parmağındaki yüzüğü görmelerini sağladı. «Her halde yasa bize...»

«Yok canım! Yasak yok.» Polis dirseğini pencerenin kenarına dayamıştı. «Ama ana caddede park etme yasağı var.»

«Ah, özür dilerim. Farkına varmadan...»

«Kokudandır. Aklın karışmış belli ki!»

«Öyle, memur bey.« Bruno çekingen çekingen gülümsedi. «O kamyonların gerisinde dursak olur mu?» Güney caddesindeki kamyonları gösteriyordu.

«Olur elbette. Dikkat edin de kendinizi üşütmeyin. Hem yoldaş...»

«Buyurun, memur bey.»

«Nişanlını bu kadar çok seviyorsan, ona doğru dürüst bir koku alsana. Pek pahalı olması da şart değil, biliyorsun!» Polis sırıttı, arkadaşıyla birlikte uzaklaştı.

Maria az önce Bruno'ya nasıl sarıldığını anımsayarak ters bir sesle: «Teşekkür ederim,» dedi. «Bir

an için beni çok çekici bulduğunu sanmıştım.»

«İnsan dikiz aynasını her zaman kollamalı. Park ederken de, yolda giderkenki kadar önemlidir durum.»

Kız ona bakıp yüzünü buruşturarak bir işaret yaptı, Bruno arabayı hareket ettirip güney caddesine getirerek durdurdu.

İki polis ilerden onların davranışını izliyordu. Sonra yürüyüp köşeyi döndüler. Arabadan görülmeyecek bir yere gelince iriyarı olanı göğüs cebinden bir mikrofon çıkardı, düğmesine basıp: «Lubylan'ın güneyindeki caddeye park ettiler, Albayım,» dedi.

«Çok iyi.» Kulaklıktaki metalik ses bile, Albayın gülmekte olduğunu gizleyemiyordu. Ama yine de ses onun sesiydi. «Şimdi rahat bırakın çifte kumruları.»

■

BRUNO'YLA Maria'nın burada nöbetçi bulunduğunu anlamaları için birkaç dakika yetmişti. Üç kişi dolaşıyordu yapının çevresinde. Durmadan aynı yönde dönüp duruyorlardı. Biri bir köşeyi dönmeden önce öndeki, ikinci köşeyi dönmüş olduğu için, hiç biri ötekilerini görmüyordu. Pek hevesli nöbetçiler sayılmazlardı. Gözleri çevrelerini taramıyor, bir olağanüstülük beklemiyorlardı. Birbirini izleyen adımlarını anış biçimleri bile, bu tekdüzelikten bıkmış olduklarını açıklamaya yetiyordu. Buz gibi havada, nöbetlerini devredecekleri arkadaşlarının gelmesini bekleyen askerlerdi! Lubylan'ı belki on, belki yirmi yıldan beri nöbetçiler korurdu geceleri. Hiç bir za-

man hiç bir olay çıkmamıştı. Şimdi çıkması için de bir neden yoktu.

Tepedeki kulelerden yalnızca güney yönündeki ikisi görünüyordu. Ara sıra projektörlerini yakıyor, şöyle bir dolaştırıyorlardı. Bunu düzenli aralıklarla yapmıyorlardı. Anlaşılan ışık denetimi, nöbetçinin keyfine kalmıştı.

Yirmi dakika kadar sonra Bruno arabayı hareket ettirdi, daha önceden gözüne kestirdiği bir genel tuvaletin önüne getirdi. Orada Maria'yı öptü, arabadan inip karanlıklara karıştı. Tuvaletten çıktığında, kolunun altında yine kahverengi kağıda sarılı iri bir paket vardı. Eskiciden aldığı giysiler ve bir de makyaj eşyası. Bruno yine o cakalı parlak kılığına bürünmüştü.

■

ERTESİ gün saat tam on ikide Maria, Kolszuki istasyonunun önünde Bruno'yu arabaya aldı. Bulutsuz, güzel bir kış günüydü. Yalnız rüzgar biraz fazla serinceydi. Yol boyu, yirmi dakika süreyle, Bruno hep gazete okumuş, kendi cenazesinin hazırlıklarını öğrenmişti. O gün günlerden pazardı. Cenaze töreni ertesi gün yapılacaktı. Genç adam gazetede kendi meslek hayatının parlaklığını okudukça şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordu. Ülkeden ülkeye yayılan o büyük ünü, devlet başkanlarının ve seçkin kişilerin önünde yaptığı akıl almaz gösteriler... Hele çocuklara karşı ne kadar yumuşak yürekli davrandığını okumak bayağı içine dokundu. Her halde gazeteci, sirkten biriyle bu konuda

röportaj yapmış olacaktı. Wrinfield gibi espri anlayışından yoksun biriyle değil. Doğrusu bu işin suçlusu Kan Dahn'dı galiba. Öyle olması gerekirdi. Zaten Bruno'dan başka, adı geçen tek kişi de oydu. Yazı herkesi cenazeye davet ediyor, saat on birde mezarlıkta bulunmalarını istiyordu. Bruno bu yazıyı da dikkatle kesti, daha önce makasladığı kara çerçeveli duyurunun yanına, yani cebine koydu.

Öğle yemeği yemek için seçtiği han iki mil ilerdeydi. Tenha bir yerde Bruno arabadan inip, bağaj kapağını açtı, içindekilere olağan bir iş yapıyormuş gibi baktı, sonra bagajı kapayıp arabaya bindi.

«Paspasla ip tam istediğim gibi,» dedi. «Salı gecesine kadar bulundukları yerde kalsınlar. Sen arabayı o geceye kadar kiralamıştın, değil mi?»

«Çarşamba günü kentten ayrılıncaya kadar.»

Anayola çıktılar. Han, avlusuna taş döşenmiş, çok eski bir yapıydı. Şefgarson onları saygıyla karşılayıp bir masaya oturttu, siparişlerini aldı. Adam gideceği sırada Bruno: «Şu köşe masaya otursak olmaz mıydı?» diye sordu. Maria şaşalamıştı. Bruno açıkladı: «Hava o kadar güzel ki!»

«Nasıl isterseniz, efendim.»

Oturdukları zaman Maria: «Buradan havanın güzelliği hiç görünmüyor ki,» dedi. «Yıkık bir ambarın duvarından başka görünen şey yok. Niye masa değiştirdin?»

«Salona arkamızın dönük olmasını istedim. Yüzümüzü kimse görmemeli.»

«Burada tanıdığın kimse mi var?»

«Hayır. Yalnız istasyondan buraya kadar gri bir Volkwagen bizi izledi. Durduğumuz zaman önümüze geçti, virajı dönüp o da durdu. Sonra yine arkamıza düştü. Şimdi adamın oturduğu yer eski ma-

samızın tam karşısında. Belki konuşmaları dudaktan kapma yeteneği vardır.»

Maria kaygılanmıştı. «Bunları fark etmek aslında benim görevimdi,» dedi.

«Belki işlerimizi değiş tokuş etmemiz gerekir.»

«Hiç komik değil.» Maria bu sözden sonra kendini tutamayıp gülümsedi. «Kendimi trapezlerde uçan yürekli bir kız olarak hiç düşünemiyorum,» «Birinci kat balkonlarında bile başım döner. Ciddi söylüyorum. Bak, işini kimlerin eline bırakıyorsun.» Yüzündeki gülümseme silindi. «Yüzüme aldanma, Bruno. İçimden hiç gülmüyorum. Ödüm kopuyor. İşini kimlerin eline bırakıyorsun demem bu yüzden.» Bruno hiç karşılık vermedi. «Neyse, bana gülmediğin için yine de teşekkür ederim. Neden izliyorlar bizi. Bruno? Buraya geleceğimizi kim bilebilir? Hem izledikleri hangimiz? Sen mi yoksa ben mi?»

«Ben.»

«Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?»

«Seni kentten buraya izleyen oldu mu?»

«Hayır. Dikiz aynası nutkunu dikkatli dinlemiştim. Yol boyunca önümden çok arkama baktım. İki kez durdum. Kimse beni geçmedi.»

«Demek izlenen benim. Ayrıca, merak edilecek bir şey yok. Ben bunda Doktor Harper'ın parmağını hissediyorum. Eski CIA hileleri her halde. Kimseye güvenmemek! Sanırım casusluk ve karşı-casusluk örgütlerindekilerin yarısından fazlası, birbirini izlemekle uğraşıyor. Hem birdenbire kökenimi anımsayıp eski ülkemi tutmaya kalkışmayacağımı nereden bilebilirler? Onları suçlamamalı. Doktorumuz için durum gerçekten çok kritik. Arkamızdaki bu adamın, Doktorun durmadan; «Crau'daki adamımız»

dediği kişi olduğuna bire yüz bahse girerim. Bana bir iyilik et. Sirke döndüğünde Doktor Harper'i bul, kendisine sor bakalım.»

«Buna gerçekten inanıyor musun?»

«Eminim.»

Yemekten sonra Kolszuki istasyonuna gittiler. Gri Volkswagen yine biraz gerilerindeydi. Bruno arabadan inip: «Gece görüşebilir miyiz?» diye sordu.

«Evet, elbette, lütfen!» Sonra durakladı. «Tehlikeli olmaz ya?»

«Olmaz. Sen **Hunter's Horn**'un iki mil ilerisine kadar yürü. **Cross of Lorraine** diye bir kahve göreceksin. Ben orada olurum. Saat dokuzda.» Kolunu kızın omuzuna sardı. «Bu kadar üzgün durma, Maria.»

«Üzgün değilim.»

«Gelmek istemiyor musun?»

«İstiyorum. Hem de çok istiyorum. Her dakikamı senin yanında geçirmek istiyorum.»

«Doktor Harper bundan hoşlanmaz ama.»

«Her halde.» Maria onun yüzünü avuçlarının içine alıp gözlerine derin derin baktı. «Ama belki tek zamanımız budur. Bu hiç aklına gelmiyor mu?» Ürperdi. «Birisi mezarımın üstünde geziniyormuş gibi hissediyorum.»

«Artık kimsede saygı diye bir şey kalmadı. Söyle ona, mezarlara basılmaz.» Maria genç adama bakmadan vitesi değiştirdi, arabayı hareket ettirdi. Bruno, araç gözden kaybolunca kadar arkasından baktı.

■

KÖR KARTAL, oteldeki odasında, yatağının

üzerine uzanmış yatıyordu. Telefon çaldı. Santral ona adının Bay Neuhaus olup olmadığını soruyordu. Bruno adı kabullenince, santral arayanı bağladı. Maria'ydı.

«Tanya!» diye haykırdı Bruno. «Ne hoş bir sürpriz!»

Bir sessizlik oldu. Kızcağız yeni adına alışmaya çalışıyordu. Sonra: «Haklıymışsın,» dedi. «Dostumuz öğle yemeğindeki durumun sorumluluğunu kabul ediyor.»

«Jon Neuhaus her zaman haklıdır. Sözleştiğimiz saatta görüşürüz.»

■

SAAT ALTI olduğunda ortalık gece gibi kararmıştı. Isı donma derecesinin altındaydı, rüzgar da oldukça sertti. Bulutlar ayı bir örtüyor, bir açıyordu. Gökyüzü genellikle yıldızlı ve ışıklıydı.

Kentin üç mil kadar dışında büyük kamyonların kullandığı park alanı dolu gibiydi. Köşedeki tek katlı, kahveden sarı bir ışık dökülüyor, plak sesleri geliyordu. Şoförler bu gece orayı iyice doldurmuştu. Bir grup geliyor, bir grup gidiyor, kahve hiç boşalmıyordu. Orta yaşlı bir sürücü kahveden çıkıp, mobilya taşımaya yarayan kapalı kamyonuna bindi. Aracının iki arka kapısı vardı. Adam binmeden önce bunların iyice kapalı olup olmadığına bakmıştı. Sürücü yeriyle eşya bölümü birbirinden ayrılmamıştı. Koca bir boşluğun önüne sürücü için bir kanepe konmuştu, o kadar. Şoför kontağı açtı, dizel motoru harekete geçti. Ne var ki, adam

daha el frenini bırakmaya vakit bulamadan, ansızın kendinden geçip direksiyonun üstüne yıkılıverdi. Bir çift dev elin uzanıp adamı koltuklarından yakaladığı görüldü. Onu bebek gibi kaldırıp arkaya aldı bu eller, kamyonun tabanına yatırdılar.

Manuelo, bahtsız sürücünün ağzına yapışkan bir bant koyarken, Ruebuck da gözünü bağlıyordu. Manuelo: «Suçsuz bir yurtdaşa böyle davranmak beni üzüyor,» diye söylendi.

Kan Dahn; «Tamam, tamam,» dedi. Yüzü üzgündü. Bir yandan da adamın bileklerine son düğümü atmakla uğraşıyordu. «Ama en çok sayıda kişinin en fazla mutluluğa ulaşması asıl amaç olmalı. Hem belki de suçsuz bir yurtdaş değildir bu!»

Ron Roebuck, adamın ayak bileklerine bağladığı ipi kamyonun yan demirine tuttururken bu konuda fikir yürütmeyi gerekli bulmuyordu. Kamyonun içi iplerle, halat ve naylon kementlerle doluydu. Yerlerde upuzun kement halkaları yatıyordu. En uzun ve en kalın olanı köşedeydi.

SAAT ALTIYI çeyrek geçe, Bruno o palyaço kılığı ve çinçila kürküyle otelden çıktı. Gezintiye çıkmış gibi ağır adımlarla yürümeye başladı. Asıl kaygısı, bedenini fazla sarsıp kemerine asılı duran cıvaları çalkalamaktı. Altı lokum vardı şu an üstünde. Koca kürk palto hepsini çok güzel saklıyordu.

Bol vakti olan bir adam gibi, ne yöne gideceğine karar vermekte güçlük çekiyormuşçasına yürüdü.

Arkasından bir gelen olsa, onu daireler çiziyor sanacaktı. İkide bir duruyor, görünüşe göre dükkanların vitrinlerine bakıyordu. Bu arada kapı girişlerindeki yan vitrinleri de ihmal etmiyordu elbette. Sonunda bir köşeyi döndü, birkaç hızlı adım attı, karanlık bir kapı girişine çekildi. Az sonra aynı köşeyi koyu renk pardesü giymiş bir adam daha döndü. Biraz durakladı, sonra çabuk çabuk ilerledi. Tam Bruno'nun bulunduğu kapıdan geçerken dizlerinin üstüne çöktü. Çok şaşalamıştı. O anda Bruno'nun sağ eli adamın kulağının altına olanca gücüyle indi. Düşmesin diye adamı tek eliyle tutuyordu Bruno. Çarçabuk ceplerini aradı, bir otomatik tabanca çıkardı. Tabancanın emniyeti açıktı.

«Yürü!» diye fısıldadı.

■

KAÇIRILAN mobilya kamyonu, Lubylan'ın güneyindeki caddede, ortalara doğru bir yere park edilmişti. Bruno onu hemen gördü, kol kola girmiş gibi yürüttüğü adamı çekerek durdu. Durmak gerekliydi gerçekten. Çünkü Lubylan'ın nöbetçilerinden biri o anda köşeyi dönüyor, onları görecek yere geliyordu. Omuzunda makineli tüfek vardı. Ama halinden, şu anda tüfeğini falan düşünmediği belli oluyordu. Adımları pek asker adımına benzemiyordu. Bir ayağını bitkin bir tavırla ötekinin önüne atıyor, sanki donmuş bedeni dünyanın en büyük acılarını çekiyordu. Bruno elindeki otomatiğin namlusunu yol arkadaşının sağrısını daha da batırarak:

«Sesin çıkarsa, kendini ölmüş bil,» diye fısıldadı.

Tutuklu bu fikirden hoşlanmamış gibiydi. Soğuğun ve korkunun etkileri birleşince adamın düşünceleri bile donmuştu. Nöbetçi, Batı caddesinin köşesini döner dönmez Bruno tutuklusunu kamyonlara doğru yürüttü. Araçların yanına gelince, Lubylan'dan bakacak meraklı gözlerden de saklanmış oluyorlardı. Adam önde, Bruno arkada, kamyonları saya saya ilerliyorlardı. O sırada Lubylan'ın köşesinden ikinci nöbetçi de ortaya çıkmıştı. Oradan kendilerini göremezdi ama, çok yakınlarından geçecekti. Bruno, tutuklusunun bütün cesaretini toplayıp haykırmayacağından nasıl emin olabilirdi? Oysa elinde baygın bir adamla yakalanmak bundan daha az tehlikeliydi. Adamın kulak tozuna biraz önceki gibi, ama bu sefer çok daha sert vurdu, sonra eğilerek baygın gövdeyi yere bıraktı. Nöbetçi bu arada döneceği köşeye varmıştı. Bruno yerdeki adamı sırtlayıp omuzuna vurdu, tam kamyonun arka kapılarından biri açılırken oraya vardı. Anlaşılan kamyondan biri arka pencerede oldukça dikkatli bir nöbet tutmaktaydı. Kan Dahn'ın baygın adamı içeriye alması iki saniye ancak sürdü. Arkasından Bruno da kamyona bindi.

«Roebuck yola çıktı mı? Trenden o dediklerimi almak üzere?.. Kasetleri de?»

«Çıktı.» Kan Dahn, Manuelo'nun ardı sıra kamyondan atlayıp kaldırımın orta yerine doğru ilerledi, yere yattı, cebinden küçük bir şişe viski çıkardı; yüzüne, omuzlarına bol bol boşalttı, sonra şişe avucunda, hareketsiz yattı. Kolunu yüzüne atmış olduğu için yüzü pek görünmüyordu.

O sırada köşeden bir nöbetçi daha döndü ve dönmesiyle Kan Dahn'ı görmesi de bir oldu. Bir an duraladı, çevresine bezgin bezgin bakındı. Bir tehli-

ke sezememiş olmalı ki, koşar adımlarla yerde yatan sarhoşa yaklaştı. Bu arada tüfeğini omuzundan indirmiş, namlusunu yerdeki o koca cüsseye doğru çevirmişti. Araları beş metreydi. Iskalamasına olanak yoktu. Ama Manuelo'nun da sekiz metreden ıskalamasına olanak yoktu. Bıçağın çelik sapı nöbetçinin iki kaşının ortasına küt diye çarptı. Kan Dahn büyük bir nezaketle elini uzatıp adamın yere düşmesini engellerken, Manuelo da yardıma koşmuştu. Beş saniye dolmadan adamı kamyonun içine, ötekilerin yanına yatırmış bulunuyorlardı.

On saniye geçtiğinde, Manuelo bıçağını yine eline almış, eski köşesine gizlenmiş, Kan Dahn da yine kaldırımın ortasına yatmıştı. Bruno'nun her ikisine de güveni tamdı. Onları izlemekle vakit geçirmiyor, bütün dikkatiyle az önce getirilen nöbetçiyi bağlamak, ağzını yapıştırmak, onu devinimsiz hale getirmek gibi işlerle uğraşıyordu. Gözlerini de bağlamayı unutmamıştı. Altı dakika içinde, kamyonun tabanına beş kişi yan yana uzatılmıştı. Sımsıkı bağlanmış, sesleri kesilmiş, çaresiz kişiler. Üçü kendine gelmişti bile. Ama durumlarını değiştirmek için ellerinden bir şey gelmiyordu. Sirklerde çalışanlar düğüm atmada çok usta olurdu. Çünkü hayatları genellikle, attıkları bu düğümlere bağlıydı.

Üçü birlikte kamyondan indiler. Kan Dahn'ın ceplerinden birinde bir çift bez patik vardı. Bir de kocaman demir keski taşıyordu. Bruno'da bir cep feneri, üç çubuk, bir naylon de torba vardı. Cebinde. Manuelo'nun üstündeyse, çeşit çeşit bıçaktan başka kocaman, izole saplı bir tel makası bulunmaktaydı. Amatol bombalarını Bruno kamyonda bırakmıştı.

Kaldırımın üstünde doğuya doğru ilerlediler.

Ara sıra ay parladıkça, kendilerini pek orta yerde hissediyorlardı. Yine de başka çareleri yoktu. Ellerinden geldiğince dikkati çekmemeye çalışıyorlardı yalnızca. O koca keski, uzun çubuklar, tel makası bir araya geldiğinde pek dikkat çekmeye de olanak yoktu elbette. Üç yüz metre ilerdeki elektrik üzetim merkezine vardıklarında ay yine bulutun arkasına gizlenmişti. Ortalıkta nöbetçi falan yoktu. Burası yalnızca üç metrelik direklere tutunarak çevreyi dolaşan bir tel örgü tarafından korunmaktaydı. En üstte tatsız bir dikenli tel görünüyordu.

Bruno, Kan Dahn'ın elinden keskiyi aldı, bir ucu yere dayayıp ötekini tel örgüye doğru savurarak iki adım geriye sıçradı. Ne ışık parladı, ne kıvılcımlar uçtu, ne de piroteknik bir olay geçti. Bu tel örgüde elektrik yoktu. Zaten Bruno da, olduğuna hiç bir zaman inanmamıştı. Yer düzeyindeki bir tel örgüye iki bin volt akım vermek için insanın iyice deli olması gerekirdi. Ne var ki, karşısındakilerin ne ölçüde deli olduğunu bilmek olanağı yoktu. Bu denemeyi onun için yapmıştı.

Manuelo tel örgüyü kesmeye koyuldu. Bruno cebinden kırmızı tükenmezini çıkarıp düşünceli bir hareketle dipteki düğmeye bastı. Kan Dahn ona merakla bakıyordu.

«Vasiyetnameni yazmakta biraz geç kaldın galiba.»

«Bu, Doktor Harper'ın verdiği bir oyuncak. Uyuşturucu iğne atıyormuş.»

Birer birer eğilip, Manuelo'nun açtığı delikten girdiler. Birkaç saniye içinde burada neden nöbetçi bulunmadığını da anlamakta gecikmediler. İnsan yerine, koca katil Doberman köpekleri koruyordu burasını. Köpekler bir anda her yönden üstlerine

atılmıştı. Manuelo'nun bıçağı bir tanesini daha havada, kendisine doğru sıçrarken etkisiz hale getirirken, Kan Dahn'a atlayan köpek de gırtlağına demir gibi bir kolun dolanıp sıktığını hissetti. İkinci bir kol da kulaklarının üstünden bastırıyordu. Bir çevirmede hayvanın omurgası ensesinden kırılıverdi. Üçüncü köpek Bruno'yu yere yıkmayı başardıysa da, çelik iğne o anda göğsüne girivermişti. Hayvan küt diye yere düştü, bir iki debelenip hareketsiz kaldı.

Üç adam, santral yapısına yürüdüler. Kapı madenden ve kilitliydi. Bruno kulağını kapıya dayayıp hemen geri çekildi. Kulaklarını dayamayanlar bile içerdeki türbin ve jeneratörlerin gürültüsünden kulak zarlarını güç koruyor durumdaydılar. Kapının solunda, üç metre kadar yüksekte demir parmaklıklı bir pencere vardı. Bruno, Kan Dahn'a baktı. Kan Dahn hemen eğilip Bruno'ya ayak bileklerinden yakaladı, kolaylıkla havaya kaldırdı. Sanki asansörde çıkıyormuş gibi.

İçerde bir tek kişi bulunuyordu. Camla çevrili bir denetim odasında oturuyordu. Kulaklarında bir şeyler takılıydı. Bruno bunları ilk bakışta dinleme aleti sanmıştı. Oysa bunlar, adamın sesten sağır olmamasını sağlayacak tıkaçlardı. Bruno yere indi.

«Kan Dahn, lütfen kapıyı! Hayır, oradan değil. Tokmağın olduğu yandan,» dedi.

«Kapı yapanlar da hep aynı yanlışı yapar. Menteşe yanı, hiç bir zaman kilit yanı kadar sağlam olamıyor.» Kan Dahn keskiyi kapıyla pervazın arasına soktu, on saniye dolmadan menteşeleri söktü. Sonra elindeki eğik keskiyi baktı. İki ucunu iki eliyle tutup sanki hamurdan yapılmış gibi düzeltiverdi.

Saklanmaya çalışmadan, yirmi saniyede denetim odasının kapısına vardılar. İçerdeki adamın yüzü önündeki aletlere bakıyordu. Sırtı onlardan ancak iki buçuk metre ilerdeydi. Gelenlerin varlığından hiç mi hiç haberi yoktu. Bruno kapıyı kurcaladı. Kilitliydi. Ötekilere baktı. İki adam başlarını salladılar. Ama bu gümbürtüyü, kulakları tıkalı mühendis bile duymuştu. Döner koltuğunu çevirmeye çalıştı, karşısındaki üç silueti ancak görebildiği sırada Manuelo'nun bıçağı alnını bulmuştu bile.

Bruno kolunu içeri uzatıp anahtarı çevirdi. Kan Dahn'la Manuelo adamı etkisiz duruma getirirken Bruno çevredeki aletlerin üzerinde gördüğü yazıları okuyordu. Bir tanesini beğenip üzerindeki kolu doksan derece aşağıya çekti.

Kan Dahn ona: «Emin misin?» diye sordu.

«Elbette. Üstünde yazıyor işte.»

«Ya yanılmışsan?»

«O zaman ızgara olacağım demektir.»

Bruno, mühendisin artık boş kalan koltuğuna oturdu, ayakkabılarını çıkarıp Kan Dahn'ın getirdiği bez pabuçları giydi. Bunları telde yürümek için kullanırdı. Kendi pabuçlarınıysa Kan Dahn'a uzattı. Kan Dahn: «Maskenle külahın var mı?» diye sordu.

Bruno üstündeki kahverengili, kırmızılı elbiseye, hardal rengi çoraplara bakarak: «Sanki maske taksam beni tanımayacaklar mı?» diye söylendi.

«Haklısın galiba.»

«Tanınıp tanınmamam benim için pek fark etmez. İş bitince buralarda oyalanmak niyetinde değilim. Asıl önemli olan senin, Manuelo'nun ve Roebuck'ın tanınmamanız.»

«Çünkü gösteri devam etmeli.»

Bruno başını salladı, öne düşüp dışarıya çıktı. Uyuşturucu iğnelerin etkisini çok merak ediyordu. Eğilip az önce kırmızı kalemle ateş ettiği Dobermann'ı muayene etti. Anlaşılan Dobermannların sinir sistemleri insanlarınkinden pek farklıydı. Çünkü bu Dobermann kaskatı bir ceset olmuştu.

Kuleye tırmanmak sorun değildi. Gerçi gece karanlıktı, ay hâlâ bulutun arkasındaydı ama, Bruno oraya kolaylıkla tırmandı. Herhangi bir kimsenin gün ortasında merdiven çıkışı gibi kolaylıkla oldu bu. Tepeye vardığında Bruno omuzuna astığı çubukları çıkardı, düğümleri açtı, ipleri cebine soktu, üç çubuğu birbirine vidaladı. Dengesini bununla sağlayabilecekti artık. Eğilip izolatörün ilerisinde kalan, Lubylan'a doğru uzanan tele dokunmaya niyetlendi. Bir ara duraladı. Sonra kaderci olmaya karar verdi. Kararsızlığın hiç bir şeye yaramayacağı ortadaydı. Eğer az önce aşağıda yanlış levyeyi çekmişse, zaten farkını anlayacak kadar yaşayamayacaktı. Uzanıp teli yakaladı.

Evet, doğru levyeyi çekmişti. Tel buz gibi soğuktu ama, üzeri buz tabakasıyla falan kaplı değildi. Önemli olan da buydu. Biraz rüzgar esiyordu. O da Bruno'yu korkutacak kadar değildi. Soğuk insanı iyice üşütüyorsa da, bunu düşünmeye hiç vakit yoktu. Üç yüz metreyi yürüyüp bitirdiğinde her yanından ter fışkırıyor olacaktı nasılsa. Daha fazla beklemedi. Çubuğunu dengeleyip izolatörün ötesine bastı, telin üzerinde ilerlemeye başladı.

■

ROEBUCK trenin kapısından dışarıya eğildi,

dikkatle sağa sola baktı. Kimseler yoktu. Basamakları indi, ölçülü adımlarla yürümeye başladı. Hoş, trenden istediği zaman ayrılma hakkı zaten vardı ya... Kimsenin görmesinden de işkillenecek değildi. Şu anda taşıdığı yükle bile... Omzunda kocaman bir çuval vardı. Herkes onu bu çuvalla görmeye zaten çok alışkındı. Kementlerini ve hedeflerini her zaman bunlarla taşır dururdu. Onu ölçülü davranmaya iten, kendi kompartmanının bulunduğu vagondan değil de, dört vagon ilerden indiğini görmeleriydi. Gelirken bindiği küçük Skoda'ya yeniden bindi, Lubylan'a yüz metre kala arabayı park edip indi. Dar bir yola gelinceye kadar hızlı adımlarla ilerledi. Köşeye vardığında durup döndü; birkaç adım yürüyüp bir bahçe kapısından girdi, binaya varınca sıçrayıp yangın merdiveninin yaylı dirseğine asılarak onu aşağıya çekti, tırmanmaya başladı. Dama kadar çıkıp ellerini dayayarak kendini yukarıya çekti. Balta girmemiş bir Amazon ormanına benzeyen çatı bahçesinin içinde ilerledi, yapının öbür yüzüne vardı. Orta Avrupa'yı hiç tanımayan Roebuck, İngilizlerin ev içinde iri bitkiler yetiştirme âdetine bile şaşardı. Ama bu seferki, pes doğrusu! Eşitliğe çok meraklı olan bu toplumda bile insanlara küçük ayrıcalıklar tanınmaktaydı demek! Bu çatı bahçesi, ilk gün istasyondan gelirken Doktor Harper'ın dikkatini çeken bahçeydi.

Roebuck, Mohikanların sonuncusu gibi, eliyle bitkileri aralayıp karşısında yükselen duvarların tepesine doğru baktı. Kendi düzeyinden bir on beş metre kadar yüksekte, Lubylan'ın denetim kulesi görünüyordu. Güneybatı denetim kulesi. Tıpkı bir telefon kulübesi gibi. Aşağısı maden ve tahta karışımı, üstü cam. İçerde bir tek nöbetçi olduğu bel-

liydi. Çünkü ışık yanıyor, orada tek başına oturan adamı iyice gösteriyordu. Birden, kulenin iki metre üstünde bulunan projektör, uzaktan komutalı bir alet yardımıyla yakıldı, damın batı kıyısını taradı, sonra kuzeybatı köşesindeki nöbetçinin gözünü kamaştırmamak için hafifledi, yeniden canlandı. Bu sefer güney kıyıyı izledi, yine soldu. Nöbetçinin, ışığını kapamak için pek acele etmediği anlaşılıyordu. Bir sigara yaktı, cep şişesine benzer bir şeyi ağzına götürdüğü görüldü. Roebuck ışığın yanar kalması için dua ediyordu. Işık yandığı sürece, nöbetçinin karanlık bölümleri görme yeteneği sıfıra inmiş oluyordu.

Saçağı çevreleyen dışa eğik elektrikli parmaklık, kulenin dibiyle aynı düzeydeydi. Aradaki uzaklıksa on beş metre kadardı. Roebuck, bitkileri bu kadar çok seven yapı sahibine içinden hayır dualar ederek geri çekildi, omuzundan bir kangal ip çekip sağ eline aldı. İpin boşta kalan ucunda ilmik çoktan hazırdı. Kalınlığı, bildiğimiz çamaşır ipi kadar bile yoktu. Ancak orta boy bir paket taşıyabilir, daha fazlasını kaldırmaz gibi görünüyordu. Oysa çelik ve naylon karışımı, örme bir ipti. Onu koparacak yükün 750 kilo olması gerekiyordu.

Roebuck bitkileri yine araladı, aşağıya baktı. Kan Danh'la Manuelo kaldırımın üstünde durmuş, sohbete dalmış gibiydiler. Anayolla güney caddesinin köşesinde duruyorlardı. Anayolda ara sıra gelip geçen arabalar dışında hiç bir hayat belirtisi yoktu. Arabalara da kim aldırırdı! Hangi sürücü gece vakti yolda giderken başını kaldırır da önünden geçtiği yapıların tepesine bakardı?

Roebuck ayağını basıp saçağa çıktı, ipi başının çevresinde bir kez dolaştırdı, ikinci turda sa-

vurdu. İç bir yılan gibi uzadı, kıvrılarak uçtu, tam Roebuck'ın önceden seçtiği iki parmaklık demirine geçti. Roebuck ilmiği sıkıştırmaya kalkmadı. Şimdiki haliyle ipi istediği zaman dışa kıvrık demirlerden çeker, alırdı. İpin kendi önüne yığılı duran ucunu toplayıp aşağıya, kaldırıma attı. Kan Dahn'la Manuelo'nun ayaklarının tam dibine düşmüştü ip. Eğilip aldılar, güney caddesine doğru yürüyerek gözden kayboldular. Onlar uzaklaştıkça ilmik sıkışıyor, parmaklıkların dibine doğru kayıyordu.

■

KABLONUN üzerinde Bruno yolun ilk yarısını fazla güçlük çekmeden aşmış bulunuyordu. Ama ikinci yarıda bütün gücünü kullanması gerekmekteydi. Kişisel yeteneklerini de, insanüstü denge duyusunu da, tepki ve reflekslerini de. Telin bu kadar sarkma yapacağını, Lubylan'a yaklaştıkça böylesi bir yokuşu tırmanmak zorunda kalacağını pek düşünmemişti. Rüzgarın gittikçe bu kadar artacağı da hesapta yoktu. Ara sıra uğulduyor, sonra kesiliyordu rüzgar. Seyrek yapıyordu bu işi. Hem fazla sert de değil. Ama o anda böyle kritik bir durumda bulunan insan için saatta beş millik bir rüzgar hızı artımı bile öldürücü olabilirdi. Şu anda esen yel, teli tehlikeli bir biçimde yana itecek kadar hızlıydı. Eğer telin üstünde incecik bir buz örtüsü olsa, bu işi başarmaya hiç olanak kalmayacaktı. Ama buz yoktu. Bruno da böylelikle başarıya ulaştı.

Telin ucu binaya, duvara bağlı bir izolatörle

tutturulmuştu. Bundan sonra kablo yeniden yükseliyor, ikinci bir izolatöre doğru gidiyordu. Vardığı yerde başı lastik tokmaklı bir levye vardı. Bu levyeyi çekmek Bruno'nun elektrik üretim merkezinde kestiği akımın kabloya yeniden verilmesine engel olmak için yeterliydi. Ama belki çekerken gürültü çıkar, güneydoğu kulesindeki nöbetçi, sesi duyabilirdi. Bruno şimdilik bu işten caymaya karar verdi.

Denge çubuğunun vidasını açtı, üçünü birbirine bağlayıp ne olur ne olmaz diye parmaklıklardan birine astı ve dışarıya sallandırdı. Bir daha kullanmaya şimdilik niyeti yoktu ama, yine de Tanrı bilirdi. Dışa bükük demir parmaklığı aşmak pek güç olmayacaktı. Demirlerin sivri uçları Bruno'nun başından yalnızca bir metre kadar yüksekti. Kendini yukarıya çekip saçağa basarak bacağını üstünden atması yetecekti. Ama yine de, en tehlikeli an o andı. Çünkü o anda nöbetçinin kendisini görme olanağı vardı.

Demirin birine bir ip dolayıp kendini yukarıya çekti. Saçağa basmıştı artık. Başı, demirlerin üst düzeyinden en az bir buçuk metre yüksekteydi. Bastığı duvarın kalınlığı ise yetmiş santim vardı. Beş yaşında bir çocuk bile, eğer yükseklerde başı dönmek gibi bir hastalığı yoksa, bu duvarın üzerinde yapıyı çepeçevre dolaşabilirdi. Ama o çocuğu da bekleyen bir tehlike vardı elbette. Nöbet kulelerinin düzensiz aralıklarla yaktığı projektörlerden biri, onu cascavlak ortaya çıkarabilirdi.

Tam, Bruno parmaklıkları aşıp çatıya basacağı sırda, projektörlerden biri parladı. Işık kuzeydoğu kulesinden geliyordu. Bruno'nun aşmak istediği parmaklıklara doğru kaymaya başlamıştı. Genç adamın refleksi çok hızlıydı. Hemen çömeldi, alçak du-

varı kendine siper aldı, eliyle parmaklıklardan birine taktığı ipe asılarak bekledi. Nöbetçinin demire geçmiş ipi görmesi pek olağanüstü bir durumdu. Çok küçük olasılıktı ne de olsa. Gerçekten de göremedi. Işık orayı yalayıp kuzeye doğru kaydı, doksan derecelik açıyı dönüp kuzey kıyısını taramaya koyuldu, sonra da söndü. Beş saniye sonra Bruno iki ayağıyla duvarın üzerine basmış duruyordu.

Damın karşı yanında en üst katta nöbetçilerin odası vardı. Adamlar her halde dama oradan çıkıyorlardı. Bruno çömelerek kulenin çevresinden dolandı.

Damın üstünden kulenin kapısına sekiz basamakla çıkılıyordu. Bruno bu basamakların dibinde durup yukarıya doğru bakarken, kulenin içinde bir kibrit çakıldığını fark etti. Başı kürk şapkalı, yakası kalkık biri orada sigara yakıyordu. Bruno gazlı kalemin kapağını açtı, sessizce basamaklardan çıkmaya başladı. Sol eliyle kapıyı tuttu. Askerin, sigarasından derin bir soluk çekmesini bekledi, bunu duyunca kapıyı hiç acele etmeden itti, kalemiyle sigaranın alevine nişan aldı ve tetik düğmesine bastı.

Buradan, cezaevi damı yoluyla kuzeydoğu kulesine varması tam beş dakika sürdü. Orada da bir önceki kulede kaldığından fazla kalmadı. O nöbetçiyi de gazlayıp, bağladıktan ve birincisi gibi ağzını tıkadıktan sonra doğu duvarı boyunca ilerledi, az önce gördüğü levyeyi bastırdı. Çıkan boğuk sesi beş metreden ilerde bulunan hiç kimse duyamazdı. Tıpkı tahmin ettiği gibi, çok iyi yağlanmıştı mekanizma. Bir yağ gölü içinde yüzüyordu demek daha doğruydu. Buradan güneydoğu kulesine döndü, güney duvarının kıyısına gidip aşağıya baktı, elin-

deki küçük feneri arka arkaya üç kez yakıp söndürdü. Aşağıdaki caddeden karşılık ışıkları gelmekte gecikmedi.

Bruno fenerini cebine soktu, koca bir cepten ucu ağırlıklı bir sicim çıkardı, yavaş yavaş aşağıya doğru sallandırdı. Az sonra sicimin ucunun daha da ağırlaştığını hissetti. Aşağıdan sicim üç kez çekildi. Bruno sicimi bu sefer yukarıya çekmeye koyuldu. Kısa süre sonra, Roebuck'ın güney-batıdaki parmaklıklara taktığı kementin ikinci ucu elindeydi. Bruno kementi biraz çekti, ama fazla da germedi. Çelikli naylon, sarkma yüzdesini dikkate alınmayacak bir düzeye indirecekti. Hemen eğilip sıkı bir düğüm attı. Şu anda güney duvarının boyunca dışardan geçen, ipten bir yol elde etmiş bulunuyordu. İpin düzeyi, parmaklıkların dibinden bir buçuk metre kadar aşağıdaydı. Yüksek ip cambazlığını bilen biri için bunun üzerinde yürümek, asfalt caddede yürümek kadar kolay olmalıydı.

Yolun uzunluğu elli metre kadardı. Bruno üç dakikadan kısa bir süre içinde güneybatı kulesinin yanına varmıştı. Ayağının altında sağlam bir ip, ellerine destek olarak da kullanabileceği parmaklıklar varken, bu iş Bruno'ya elbette gülünç denecek kadar kolay gelecekti. Yol boyunca yalnız bir kez eğilip kendisine doğru gelen projektör ışığından saklanması gerekmişti. O da kısacık bir süre için. O an bile yakalanma, görülme tehlikesi yok sayılabilirdi. Kuleye varmasından bir dakika sonra, üçüncü nöbetçi de kendinden geçmiş ve güven altına alınmış bulunuyordu.

Bruno fenerini caddeye tutup dört kez yaktı. Bunun anlamı, geleceği yere vardığını, ama şimdi beklemek gerektiğini belirtmekti. Daha hesabı görü-

lecek bir nöbetçi vardı. Kuzeydoğu kulesindeki. Belki bu adamlar aralarında ışık yakmayı sıraya sokmuş olabilirlerdi. Gerçi ışık araları düzensiz gibi görünüyordu ama, belki ilk bakışta fark edilmeyen bir düzen yine de var olabilirdi. Ne olursa olsun, adamı kuşkulandırmayı göze alamazdı. Son nöbetçinin, ışığını yakıp çevreyi biraz taramasını bekledi, sonra çömelip koşmaya başladı. Son kuledeki nöbetçinin hiç bir şeyden kuşkulanmadığı belliydi. Bruno oradan güneybatı kulesinin olduğu yere koştu, ışığını aşağıya doğru iki kez yakıp söndürdü, ucu ağırlıklı sicimini yeniden aşağıya salladı. Bir dakika sonra sağlam düğümlü bir ipi parmaklığa geçirmekle meşguldü. Işığını bir daha yaktı, biraz bekledi, sonra deneme olsun diye ipi çekip bir yokladı. Çok gergindi. Anlaşılan arkadaşlarından birincisi tırmanmaya başlamıştı. Bruno tırmananın kim olduğunu anlamak için eğilip baktı. Fakat ortalık çok karanlık olduğu için tanıyamadı. İpteki adamın iri cüssesine bakılırsa Kan Dahn olmalıydı.

Bruno bu sefer damı daha dikkatle gözden geçirmeye koyuldu. Nöbetçilerin kulelere çıkabilmesi için bir yerde bir kapı olması gerekiyordu. Çünkü kulelerin ne içinde ne de yakınında aşağıya inen merdiven görememişti. Birden, damın iç kenarına yakın yerde, kapıyı gördü. Oradan dışarıya hafif bir ışık sızıyordu. Kuzey ve güney duvarlarının tam ortasında! Bir yüzü, damla doksan derecelik bir açı oluşturuyor, öbür yüzü meyilli olarak iniyordu. Kapının üstü bir saçakla kaplıydı. Bu her halde hava koşullarına karşı olmalıydı. Bruno oraya doğru yürüyüp dikkatli bir muayeneye girişti. İçerden yansıyan ışık kalın bir kafesin ardından geliyordu. Kendi kendine kapanan kapının kafesinden. Aşağı-

da loş bir oda görünmekteydi. Her yanı değil, yalnızca bir köşesi görülebiliyordu ama, bu kadarı da yeterdi. Çünkü tam orada dört nöbetçi vardı. Hepsi üniformalı ve hazır durumdaydı. Üç tanesi kamp yataklarına uzanmıştı. Uyuyor gibiydiler. Dördüncünün arkası Bruno'ya dönüktü. Karşısında açık bir kapı görünüyordu. Önündeki masanın üstünde pasyans açıyordu adam. Odanın tabanından tepedeki kapıya dimdik bir merdiven dayanmıştı.

Bruno kapıyı yokladı. Kilitli gibiydi. Ya da içerden sürgülenmişti. Gerçi burası Doktor Harper'ın dediği gibi Fort Knox'a taş çıkaracak biçimde korunmuyordu ama, en akla gelmedik durumları bile hesaba kattıkları gerçekti. Bruno oradan uzaklaştı, kenara gelip avluya doğru baktı. Harper'ın söylediği bekçi köpekleri görünmüyordu. Ama kuşkusuz bir kıyıya sinmiş de olabilirlerdi. Zayıf bir olasılık. Dobermannlar aslında hiç bir yere sinme eğiliminde yaratıklar değillerdi. Her zaman dolaşıp durmaktan hoşlanırdı. Oysa aşağı avluda hiç bir hayat belirtisi yok gibiydi. İki yapıyı beşinci kat çizgisinden birbirine bağlayan cam koridorda da öyle. Bruno, kuzeybatı kulesine döndüğünde Kan Dahn oraya varmıştı bile. Otuz metre tırmanmış olması adamın soluğunu bile hızlandırmamıştı. Bruno'ya: «Yol nasıl geçti?» diye sordu.

«İyi bir gösterici, mesleği parlak döneminde bırakmalı. Ben de hiç bir zaman bundan iyisini yapamayacağıma göre, artık emekli oldum.»

«Ay ne yazık! Bir tek seyircin bile yoktu! Ne yapacaksın, hayat acılarla dolu. Aşağıda seyirci olsa, bu gece yirmi bin doları ceplemen işten değildi.» Bruno'nun mesleği bırakma kararı onu hiç de şa-

şırtmışa benzemiyordu. «Kulelerdeki nöbetçiler?» diye sordu.

«Uyuyorlar.»

«Hepsi mi?» Bruno başıyla 'evet' işareti yaptı. «Acelemiz yok demektir.»

«Ama oyalanmaya da vaktimiz yok. Nöbetin ne zaman değişeceğini bilmiyorum.»

«Akşamın yedisi biraz olumsuz bir saata benziyor.»

«Öyle. Ne var ki, buraya kadar gelip de bu kadar küçük bir ayrıntı yüzünden çuvallamak işime gelmez.» Roebuck'la Manuelo arka arkaya dama ayak basarken Bruno o yana döndü. Kan Dahn'ın tersine, onlar biraz hızlı soluyor gibiydiler. Roebuck'ın omuzunda çuval hâlâ asılıydı. «Allahtan, giderken aynı yolu yukarı değil de aşağı doğru geçeceğiz,» diye söylendi.

«Oradan gidecek değiliz.»

«Öyle mi?» diyen Roebuck'ın yüzünün güneş yanığı bile renginin biraz solduğunu gizleyememişti. «Yani ikinci bir yol daha mı var? Galiba canım orayı pek öğrenmek istemiyor.»

Bruno onu yatıştırmak istercesine: «Bir pazar gezintisi say,» dedi. «Şimdi daha dönüş yoluna çıkmamıza çok var. Damdan içeri girmeninse bir tek yolu bulunuyor, o da kilitli.»

Kan Dahn: «Bir kapı mı?» diye sordu.

«Tuzaklı kapı!»

Kan Dahn keskiyi havaya kaldırmıştı bile. «Puf! O da bir şey mi?»

«Ama alttaki odada nöbetçiler bekliyor. İçlerinden bir tanesi de uyanık.» Öne düşüp damın yol tarafındaki kıyısına doğru yürüdü. Çömelip eliyle de-

miri tutarak dışarıya eğildi. Ötekiler de aynı şeyi yaptılar.

«Bu yerin coğrafyasını iyi biliyorum. Altımızdaki ilk pencere. Girmek istediğim yer orası.»

Roebuck: «Altımızdaki ilk pencere,» diye yineledi. «Yani, önünde koca demir parmaklığı olan.»

«Biraz sonra demir parmaklığı olmayacak.» Bruno diz çöktü, cebinden plastik bir kese çıkardı. Bunu açıp iki tane polietilene sarılı küçük paketi eline aldı. «Demir parmaklıkların can düşmanı. Onları hamura çevirmeye yeter bu.»

Roebuck: «Bu da ne tür bir hokus-pokus, Tanrı aşkına?» diye sordu.

«Hokus pokus falan değil. Boş bir vaktinde özür dilersin. Tecrübeli sihirbazların hepsi bilir bunu. Hangi sert madene sürersen sür, bir süre sonra onu hamur gibi eğersin. İşin hoş yanı, biraz dikkatli davrandın mı insan derisine hiç bir zararı olmuyor. Bu torbaların içindeki plastik, maden moleküllerinin arasına sokulan bir asit çıkarıyor. İsraelli bir sibirbaz, elinde bundan yeteri kadar varsa ve bol zaman da bırakılmışsa, bir Sherman tankını bile eğebileceğini söylerdi. Bizimse, eğecek iki tanecik demir çubuğumuz var.»

«Kaç dakikada etkili oluyor?»

«Beş dakika yeter her halde. Emin değilim.»

Manuelo: «Ya hırsız alarmı varsa?» diye sordu.

«Onları ben sustururum.»

Bruno bir gemici düğümü attı, iki deliğinden iki bacağını sokup orta yerine oturdu, belinin çevresinden de bir kez dolaştırdı. Bundan sonra parmaklığın dışına geçip aşağıya doğru sarkmaya başladı. Kolları iyice gerilince, ipin ucunu Kan Dahn tuttu. Bruno'yu biraz daha indirdi.

Kasıklarında ve belinde ip olduğu halde, Bruno'nun ayakları pencerenin alt pervazına basmıştı. Bir eliyle demirin tekini tuttu. Artık kiliseye girmiş bir Hıristiyan kadar güven içinde sayılırdı. Pencerede dört demir vardı. Aralarındaki uzaklık yirmi beşer santim olabilirdi. Bruno iki plastik silindiri yarıya kadar kılıfından çıkardı, ortadaki iki demirin çevresine sardı, üstünü de kendi polietilen kılıflarıyla kapladı. Plastiğin artık dış atmosferlerle ilgisi kesilmişti. Bruno ipe bir iki metre tırmanıp yukarıdaki demir parmaklığın çizgisine geldi. Kan Dahn eğilip onu koltuklarından yakaladı, kaldırdığı gibi sivri demirlerin üzerinden içeri aldı.

Bruno: «Şimdi beş dakika bekleyeceğiz,» dedi. «Manuelo, sen de Kan Dahn'la ve benimle birlikte geleceksin. Roebuck burada kalacak. O çuvalına da dikkat et, Ron. Şimdi kaybolmasını en istemediğimiz şey o. Tel makasını alabilir miyim lütfen, Manuelo?»

Kan Dahn bacaklarını düğümün içinden geçiriyordu. Sonra ipi beline doladı, ucunu parmaklıklara bağladı... Kendi bedeninin ağırlığına karşı alınmış bir önlemdi bu da her halde. Sonra parmaklığı aşıp aşağıdaki pencerenin çizgisine geldi. Koca pençeleriyle iki orta demiri yakaladı, birbirinden ayırmaya çalıştı. Şaşılacak şey. Demirler hamur gibi gevşiyordu. Ama Kan Dahn küçük bir gedikle yetineceklerden değildi. Demirlere biraz daha abandı. Sonunda her ikisi de yerlerinden çıktı. Kan Dahn onları ucundan tutarak yukarıya, dama uzattı.

Bruno ikinci bir iple Kan Dahn'ın yanına indi. Fenerini tutup camdan içeriye baktı. Burası her yazıhane gibi bir yerdi. İçerde maden çekmeceler, maden masalar, plastikli maden koltuklar vardı.

Pek tehlike yok gibi gözüküyordu.

Kan Dahn ışığı tutarken, Bruno koynundan bir tabaka kahverengi kağıt çıkardı, rulosunu açtı, camın üzerine yayarak bastırdı. Yapışkan olmalıydı bu kağıt. Bir iki saniye bekledikten sonra yumruğunu cama oldukça hızla indirdi. Camdan, daire biçiminde bir bölüm olduğu gibi odanın ortasına düştü ve hemen hemen hiç ses çıkarmadı. Bruno feneri Kan Dahn'dan alıp tel makasıyla bir arada tutarak başını delikten içeriye uzattı. Alarm zili oracıkta apaçık duruyordu. Bruno bir elini delikten içeriye daldırdı ve zili susturdu, sonra pencerenin mandalını çevirdi, alt camı yukarıya doğru kaldırdı. On saniye içinde Bruno da Kan Dahn da odaya girmişlerdi. Bir on saniye daha geçince Manuelo da onlara katıldı. Elinde Kan Dahn'ın keskisini taşıyordu.

Odanın kapısı kilitli değildi. Dışardaki koridor da boştu. Üç adam koridor boyunca ilerleyip, soldaki açık kapının yanına vardılar. Bruno, Manuelo'ya ilerlemesini işaret etti. Manuelo elindeki bıçağı keskin yerinden tutarak öne çıktı. Kapıdan nişan almaya hazırlandı. Tam o anda, tepedeki pencerenin hafifçe tıkırdatıldığı duyuldu. İskambil açan asker başını kaldırıp oraya bakmak zorunda kalmıştı. Ama tıkırtı, uyuyanları uyandıracak kadar da güçlü değildi. Askerin yukarıya bakmasıyla yere yıkılması bir oldu. Manuelo'nun bıçağının sapı şakağına çarpmış, Kan Dahn yetişip onu yere düşmeden önce yakalamıştı. Bruno köşede üst üste duran tüfeklerden birini eline aldı ve bir anda uyuyan askerlere çevirdi. Dünyada en son isteyeceği şey ateş etmekti. Ama uykudan yeni uyanan, ancak Schmeisser makinelisinden korkardı. Kimse uyanmadı. Kan

Dahn tepedeki tuzaklı kapıyı açıp Roebuck'la çuvalı içeriye alıncaya kadar da horlamaya devam ettiler. Bruno gazlı kalemini çıkarıp uyuyan askerlere doğru ilerledi, Roebuck da eline yeterince ip alıp onun ardından gitti.

Dört nöbetçiyi orada bağlanmış ve ağızları tıkanmış durumda bırakıp, damdaki kapıyı da sürgüleyerek çıktılar. Bu belki de gereksiz bir önlemdi ama, yine de... Sonra nöbetçi odasının kapısını kilitleyerek anahtarı yanlarına aldılar. Bruno: «Buraya kadar iyi,» dedi. İçerden ödünç aldığı Schmeisser'i elinde tutuyordu. «Şimdi gidip Van Diemen'i ziyaret edelim.»

Kan Dahn koridorun ortasında şaşkın durakladı. «Van Diemen mi? Niye önce ona bakıyoruz? Hiç bakmasak da olur. Laboratuvarı, çalışma odası nerede, biliyorsun. Doğru oraya gidelim, istediğin kağıtları bulalım. Bakınca hangileri olduğunu anlarsın, değil mi?»

«Anlarım.»

«Ondan sonra da döküntülerimizi toplar, yola koyuluruz. Göçebe Araplar gibi. Birinci sınıf bir iş olur. Sessiz, temiz, şık! Tam istediğim gibi!»

Bruno ona hiç inanmadığını belirten bakışlarla bakıyordu.

«Aslında senin istediğin, Lubylan'ın içinde bulunan herkesin kafasını kırmak. Şimdi neden senin dediğin gibi yapmadığımızı anlatayım. Dört nedeni var. Tartışmak da istemiyorum. Nöbetçi değişim saatı her an gelebilir. Zaman bize çalışmıyor.»

«Değişecek nöbetçiler odalarında mışıl mışıl uyuyorlar.»

«Belki onlar değildir. Onlar olsa bile, belki göreve gitmeden önce bir merkeze hareketlerini bil-

direceklerdir. Belki bu töreni denetleyen bir subay vardır. Bilmeyiz. Nedenlerin birincisi... bizim aradığımız kağıtlar adamın kendi özel odasında olabilir. İki, belki ona kağıtların yerini söyletebiliriz. Üç, eğer dolap ya da çekmece kilitliyse, ki olmasa şaşarım, açmak için gürültü çıkarabiliriz. Adam bitişikte uyuyorsa bizi duyar. Ama en önemlisi dördüncü neden. Onu anlaman gerekir. «Yüzlerinden hiç birinin anlamadığı belliydi. «Onu yanımda Amerika'ya götüreceğim.»

«Yanında Ame...» Roebuck şaşakalmıştı. «Çok yoruldun. Kafan durdu.»

«Öyle mi dersin? Kağıtları götürüp o adamı burada bırakmakla neyi çözümlemiş oluruz? Formülleri bilen tek kişi o. Oturur yeni baştan yazar, olur biter.»

Roebuck yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. «Biliyor musun, bu hiç aklıma gelmemişti.»

«Birçok kimsenin aklına gelmedi. Çok garip, değil mi? Neyse, Sam Amca nasılsa ona sağlam, tehlikesiz bir iş bulur.»

«Sözgelişi bu antimadde denilen iblisin geliştirilmesi gibi mi?»

«Van Diemen konusunda duyduklarıma bakarsan, ölür de yapmaz bunu. Batı Almanya'dan buraya kaçmış, biliyor muydun? Bunu yapabilmek için siyasal inançlarında çok kararlı olması gerekir. Hiç bir zaman bizimle işbirliği yapmaz.»

Kan Dahn: «Ama böyle bir şeyi nasıl göze alabilirsin?» dedi. «Adam kaçırmak her ülkede suçtur.»

«Doğru. Ne var ki, adam öldürmekten daha hafif suçtur sanırım. Siz ne yapmamı istiyordunuz? Elini İncil'e ya da Marks'ın kitaplarından birine

bastırıp bir daha formül yazmayacağına yemin mi ettireyim? Yoksa bırakayım anılarını yazsın, içine de formülü nasıl yapmış olduğunu mu sokuşturşun?»

Sessizlik kulakları sağır edecek kadar yoğunlaşmıştı.

«Pek seçme şansı kalmıyor gibi. Yoksa adamı vatanseverliğim aşkına öldüreyim mi?»

Karşılık çıkmıyordu. Çıkacak bir karşılık da yoktu. Sonunda Kan Dahn: «Onu yanında götürmek zorundasın,» dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

VAN DİEMEN'İN kapısı kilitliydi. Kan Dahn biraz yaslandı. Van Diemen'in kapısı artık kilitli değildi. Menteşelerini fırlatarak geriye doğru açılmış bulunuyordu. İçeriye ilk dalan Bruno oldu. Schmeisser'ini doğrultmuştu. Biraz geç olmakla birlikte, ilk bakışta tehlikeli olduğunu belli eden bir silahın kendilerine büyük avantaj sağladığını artık anlamış bulunuyordu. Yoksa koridorda karşılarına çıkabilecek bir nöbetçi, onları görünüşte silahsız bulursa hemen gaddarlaşmaya kalkardı.

Yatağın üstünde şaşkın şaşkın doğrulan adam, dirseğini yastığına dayamış gözlerindeki uykuyu avuçlarıyla ovuşturarak açmaya çalışıyordu. Çılgın bir dâhi dendiğinde akla gelen tipin tam tersiydi adam. İnanmaz bakışlarla dolu gözleri önce odasına dalan bu yabancılara, sonra baş ucundaki zile döndü.

«Ona dokunduğun anda kendini ölmüş bil!»

Bruno'nun sesi çok inandırıcıydı. Van Diemen de inandı. Roebuck zile doğru yürüyüp, telini elindeki koca tel makasıyla kesti.

«Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?» diyen Van Diemen'in sesi hiç titremiyordu. Korkmamıştı galiba. Hayatı boyunca çok korku ve ıstırap çekmiş, artık hiç bir şeyden korkma payı kalmamış gibi bir hali vardı.

«Seni istiyoruz. Birde anti-gravite keşfinin planlarını istiyoruz.»

«Anlıyorum. Beni ne zaman isterseniz ele geçirebilirsiniz. Ölü veya diri. Ama planları almak için önce beni öldürmeniz şart. Hem zaten planlar burada değil.»

«Bu iki cümleyi iyi sıraya sokamadın. Önce ikinciyi, sonra birinciyi söylesen inanırdık. Şunun ağzını yapıştırıp ellerini arkasına bağlayın. Sonra burayı arayalım. Kağıt, anahtar destesi... ne bulursak. Belki de tek bir anahtar!»

■

ARAMA on dakika kadar sürdü ve Van Diemen'in odasını altüst etti. Hiç bir şey bulamadılar. Bruno bir an kararsızlıkla duraladı. Vakitleri pek azdı zaten. Onu da boşuna geçiriyorlardı.

«Üstünü arayalım,» dedi.

Önce sandalyenin üzerine atılmış elbiseleri yokladılar. Hiç bir şey bulunmadı. Bruno bunun üzerine yatakta ağzı tıkalı oturan adama doğru ilerledi, kısa bir süre düşünceli gözlerle ona baktı, sonra sakin sakin elini uzatıp adamın boynunda asılı du-

ran zinciri yukarıya doğru çekti. Van Diemen boynuna haç falan takmamıştı. Davut yıldızı da değildi taşıdığı. Ama bu sayılanların hiç biri bir Katoliğe ya da bir Yahudi'ye, Van Diemen'in göğsündeki simge kadar büyük değer ifade edemezdi. Adamın boynundaki altın zincirin ucunda parlak, tunç bir anahtar sallanıyordu!

VAN DİEMEN'İN çalışma odasının dört duvarı çelik dolap ve çekmecelerle kaplıydı. Tam on dört dolap ve her birinde de dörder çekmece. Yani toplam olarak elli altı göz. Roebuck gittikçe umutsuzlaşarak otuzuncusunu denemekteydi. Her çift göz, olanca dikkatiyle onu izliyordu. Bir Bruno'nunki dışında... Bruno'nun gözleri bir an bile Van Diemen'den ayrılmamıştı. Hiç bir ifade yoktu bilginin yüzünde. Birden ağzının bir köşesinde hafif bir tik görüldü. Bruno hemen: «O çekmece!» dedi.

Gerçekten de oydu. Anahtar kolayca döndü, Roebuck gözü açtı. Van Diemen kendini ileriye atmaya çalışıyordu. Bu anlaşılabilir bir tepkiydi ama, pek yararı olamazdı. Çünkü Kan Dahn'ın bir kolu bilginin omuzlarına sarılmış durumdaydı. Bruno çekmeceye doğru ilerledi. Dosyaları dışarı çıkarıp içindeki kağıtları hızla taramaya başladı. Sonunda bir deste kağıt seçti, onlara yeniden göz gezdirdi ve çekmeyeceği kapadı.

Roebuck: «Tamam mı?» diye sordu.

«Tamam!» Bruno kağıtları en derin cebine sokmuştu bile.

Roebuck yakınarak: «Heyecanın doruk noktasını aşmak hoş bir duygu değil,» dedi.

«Ben olsam bunu dert etmezdim.» Bruno sanki arkadaşına cesaret vermeye çalışıyordu. «Belki de heyecanın doruk noktası daha gelmemiştir,» diye ekledi.

SEKİZİNCİ kata indiler. Van Diemen'in ağzı hâlâ yapışık, elleri arkasında bağlıydı. Çünkü burada cezaevi görevlileri bulunuyordu. Van Diemen'in haykırmayacağı düşünülemezdi. Ortalıkta nöbetçi yoktu. Ne dolaşan, ne de uyuyan bir nöbetçi görülüyordu. Olması için de gerek yoktu elbette. Çünkü aslında nöbetçiden bol ne vardı ki dünyada? Onun için de kolaydı nöbetçi harcamak. Oysa, Van Diemen'in kağıtları çok daha değerliydi.

Bruno, dosdoğru merdivenin yanındaki odaya yürüdü. Kapısı kilitli değildi. İçerideki dosya dolapları da açıktı. Bruno dolapları birer birer gözden geçirmeye başladı. Çok hızlı davranıyordu. Dosyaları çıkarıyor, yaprakları çabucak çeviriyor, sonra yere atıveriyordu.

Roebuck ona şaşkın şaşkın bakmaktaydı. «Bir dakika önce buradan kurtulmak için canın gidiyordu,» dedi. «Burası ne odası Tanrı aşkına?»

Bruno ona çabucak baktı. «Bana verdiğin notu unuttun mu?»

«Ha!»

«Ya! ha işte! '4:30, batı girişi', demiştin. Burada cezaevinin kağıtlarını tutuyorlar.»

Bruno başka kimseye açıklama yapma gereğini duymadı. Birden aradığını bulmuş gibi bir havaya girmişti. Elinde şematik bir liste tutuyordu. Bu kağıtta bir sürü numara yazılıydı. Numaraların karşısında da adlar. Bruno kağıda kısaca göz attı. Hoşnut görünüyordu. Sonra onu da yere atıp odanın kapısına yöneldi.

Roebuck: «Yine belleğini mi kullanıyorsun?» diye sordu.

«Onun gibi bir şey.»

Asansöre hiç yüz vermeden merdivenlere döndüler, beşinci kata indiler. Cezaevi yapısına giden koridor bu kattaydı. Oradan geçmek, belli bir tehlikeyi göze almak demekti. Ama sınırlı bir tehlike sayılırdı yine de. Koridoru göz altında bulundaracak kişiler her halde damdaki kulelerde bulunan nöbetçiler olmalıydı. Oysa onlar hiç bir şeyi göz altında bulunduracak durumda değildiler.

Bruno, koridorun bitimindeki kapalı kapının önüne gelince arkadaşlarını durdurdu. «Bir dakika!» dedi. «Nöbetçi odasının yerini biliyorum. Sola döner dönmez ilk kapı. Bilmediğimiz tek şey, nöbetçilerin ortada dolaşıp dolaşmadığı.»

«Eee?» diye sordu Roebuck.

«Bunu anlamak için bir tek yol var.»

«Ben de seninle geliyorum.»

«Hayır. Daha sizi gören ve tanıyan olmadı. Kimsenin de sizi görmesini istemiyorum. Unutma ki kementçi Roebuck bu gece gösteriye çıkıyor. Kan Dahn da, Manuelo da öyle. Vladimir'le Yoffe'yi de unutmayalım.»

Manuelo ona salaklığın sınırlarını zorlayan bir bakışla bakıyordu.

«Kardeşlerin mi?»

«Elbette. Burada onlar. Başka nerede olacaklarını sanıyordun?»

«Ama... ama fidye istekleri?»

«Gizli polisin nezaketi o! Şimdi kardeşlerim de akşam gösterisine çıkabilecekler. Kimse kendilerine bir şey yapamaz. Neden yapsın? Onlar piyondu. Benim davranışıma karşı birer rehindi. Polis onları kendisinin kaçırmış olduğunu kabullenir mi hiç? O zaman dünya birbirine girer.»

«Amma da sıkı ağızlı adammışsın,» dedi Manuelo.

«Hayatta kalmanın birinci şartı bu.»

«Peki, bundan sonra nasıl hayatta kalacaksın?»

«Gidiyorum buradan.»

«Elbette. Çok kolay bir iş çünkü. Kollarını çırpıp uçuvereceksin.»

«Aşağı yukarı. Roebuck'ın çuvalında bunu sağlayacak küçük bir alet var. Onun düğmesine bastım mı, yirmi dakikada pırpır burada hazır olacak.»

«Pırpır mı? Helikopter mi yani? Nereden gelecek. Tanrı aşkına?»

«Baltıktaki bir Amerikan gemisinden.»

Buna verilecek karşılık kalmıyordu. Roebuck: «Gerçekten çok sıkı ağızlısın,» dedi. «Yani içimizden tek giden sen olacaksın.»

«Maria'yı yanıma alıyorum. Poliste teype alınmış sesler var. Kız gırtlağına kadar batmış durumda.»

Yine anlamayan bakışlarla bakıyorlardı.

«Galiba size söylemeyi unutmuştum. Maria, bir CIA ajanıdır!»

Roebuck: «Çok, çok kapalı politika,» diye söylendi. «Peki onu nasıl alacaksın?»

«Sirke kadar gitmem gerekecek.»

Kan Dahn başını üzüntüyle salladı: «Çok delice bir şey.»

«Deli olmasam burada işim neydi?» Sonra kara tükenmezin dip düğmesine bastı, elindeki makinelinin de güvenliğini açtı. Artık önündeki kapıyı açabilirdi.

■

BURASI DA bütün cezaevleri gibi bir yerdi. Girişi çevreleyen iki dizi hücre bulunuyordu. Koridorları hücrelerden bir buçuk metre yüksekliğinde demir parmaklıklar ve bunun gerisindeki derin bir kuyu ayırmaktaydı. Bu kuyu, yapının derinliği kadardı. Bruno'nun gördüğü kadarıyla ortada gezinen nöbetçi falan yoktu. Hiç değilse beşinci katta yoktu. Parmaklığa yürüdü, yukarıya ve aşağıya baktı. Taban betondu. Emin olunamazdı ama, nöbetçiler hâlâ görünmüyordu. Ses de yoktu. Oysa cezaevi gardiyanları, hele asker olanlar, yere pek sessiz basan tipler olamazdı.

Solda, sekiz metre kadar ilerdeki bir kapının camından dışarıya ışık dökülüyordu. Bruno ayaklarının ucuna basarak oraya ilerledi, içeriyi gözetledi. Yalnızca iki gardiyan vardı burada. Küçük bir masanın başına karşılıklı oturmuşlardı. Anlaşılan yüksek rütbeli subayların teftişini beklemiyorlardı bu gece. Çünkü masada bir de içki şişesi göze çarpıyordu. Bunlar da iskambil oynamaktaydılar, her gardiyan gibi.

Bruno kapıyı iterek açtı. Adamlar dönüp göz-

lerini Schmeisser'in namlusuna diktiler.

«Kalkın ayağa!»

Emri ikiletmeden kalktılar.»

«Ellerinizi ensenizde kenetleyin! Gözlerinizi kapayın! Sımsıkı!»

Bunu da hemen yaptılar. Bruno gazlı kalemi çıkarıp tetik düğmesine iki kez bastı, sonra hafif bir ıslıkla arkadaşlarını yanına çağırdı. Onlar gardiyanları devinimsiz duruma getirirken Bruno duvarda asılı anahtarların numaralarına bakıyordu.

■

BRUNO, 713 numaralı anahtarı uzatıp yedinci kattaki bir hücrenin kapısını açtı. Vladimir'le Yoffe başlarını kaldırıp inanmaz bakışlarla ona baktılar, sonra kapıdan dışarıya fırlayıp ağabeylerinin boynuna sarıldılar. Bruno gülümseyerek onların kollarından sıyrıldı, sonra 714, 715, 716 numaralı hücreleri de açtı. 715'in kapısında durmuş, iki kardeşine gülümseyerek bakıyordu. Onlara: «Çok duyarlı bir davranış, değil mi?» dedi. «Wildermannların hepsini bir araya koymuşlar.»

Üç kapı hemen hemen aynı anda açıldı; üç kişi, sendeleyen adımlarla koridora çıktı. İkisi pek iyi yürüyemiyorlardı. Yaşlıydılar. Saçları ağarmış, sırtları kamburlaşmıştı. Biri erkek, öteki kadındı. Soluk yüzleri çektikleri acıların izlerini taşıyordu. Üçüncüsü çok gençti. Ama artık o kadar genç gözükmüyordu. Yalnızca yaşı küçüktü, o kadar.

Yaşlı kadın Bruno'ya fersiz gözlerle baktı: «Bruno!» dedi.

«Evet, anne.»

«Günün birinde geleceğini biliyordum.»

Bruno kollarını onun güçsüz omuzlarına sardı. «Geç kaldığım için üzgünüm.»

Doktor Harper'ın sesi o anda duyuldu: «Çok dokunaklı. Hem de çok, çok dokunaklı...» diyordu.

Bruno, kolunu annesinin omuzundan çekip hiç telaş etmeden döndü. Doktor Harper, Maria Hopkins'i kendine kalkan olarak kullanıyordu. Kızı göğsüne yaslamış, elinde susturuculu bir tabanca vardı. İkisinin arkasında Angelo denilen dev beklemekteydi. Kendine seçtiği silah tabanca değil, kocaman ve kalın bir sopaydı.

Harper: «Size engel olmuyoruz ya!» dedi. «Galiba bir yere gidiyorsunuz.»

«Niyetimiz öyleydi.»

Sergius: «At o silahı elinden,» diye gürledi.

Bruno eğilip makineliyi yere bıraktı. Bir şimşek hızıyla doğrulurken Van Diemen'i kaptığı gibi önüne çekti, kendine siper aldı. Göğüs cebinden kırmızı tükenmezi çekmiş, dip düğmesine basmış, Van Diemen'in omuzu üzerinden Doktor Harper'a nişanlamıştı. Harper kalemin rengini görünce gözleri korkuyla açıldı, parmağı susturuculu tabancasının tetiği üzerinde sıkıştı.

Sergius artık gülümsemiyordu. Hain bir sesle: «At onu!» dedi. «Seni yandan rahatça vurabilirim.» Söylediği doğruydu. Ama Sergius'un yine de hiç bir şansı yoktu. Bu sözleri söylemek için dikkatini Bruno'ya vermesi belki yalnızca iki saniye sürmüştü. Ama Manuelo gibi bir bıçakçı için iki saniye, gülünç denecek kadar uzun bir süreydi. Sergius hiç bir şeyin farkına varamadan, boynuna gömülen bıçağın etkisiyle hemen can verdi.

İki saniye sonra Van Diemen'le Harper da yerdeydi. Van Diemen'i öldüren, Harper'ın Bruno'ya attığı susturuculu kurşundu. Harper'ın kendisine gelince, yanağına saplanan iğneden ölmüştü. Angelo'nun yüzüne önüne geçilmesi güç bir öfke ifadesi yayıldı. Hayvan sesine benzer bir ses çıkararak öne doğru sıçradı ve sopasını savurdu. Ama Kan Dahn ondan da çevikti. O cüssede bir adam için bu çeviklik şaşılacak şeydi doğrusu. Sopanın darbesinden kaçmayı bildi ve Angelo'nun elini büküp sopayı aldı, nefretle yana doğru fırlattı. Bundan sonra ikisinin arasında geçen mücadele pek uzun sürmedi. Angelo'nun boynu kırılırken çıkan ses, baltayla kesilen bir ağacın çıkardığı sese benziyordu.

Bruno, kolunu tir tir titreyen kızın omuzlarına sardı. Öbür kolu hâlâ ne olduğunu anlayamayan annesinin sırtındaydı.

«Tamam. Bitti,» diye seslendi. «Artık hiç biriniz tehlikede değilsiniz. Hemen gitsek iyi olur. Kusura bakma, baba!» İhtiyar adam yerdeki cesetlere bakıyor, hiç sesini çıkarmıyordu. Bruno konuşmasını sürdürdü ama kime söylediği pek belli olmuyordu: «Van Diemen için üzgünüm. Belki de en iyisi buydu. Çünkü artık gidebileceği bir yer kalmamıştı pek.»

Kan Dahn: «Kalmamış mıydı?» diye sordu.

«Onun dünyasında kalmamıştı. Benimkinde var elbette. Ahlak duygularından bütünüyle yoksun biriydi. Olmasa, bu kadar manyakça bir silah geliştirmeye kalkmazdı. Sorumluluk nedir bilmeyen, çılgın bir adam. Söylemek hoş değil ama, dünya onsuz daha rahat eder sanıyorum.»

Maria: «Doktor Harper neden gelip beni aldı?» diye sordu. «Telsizinin, odasından çalındığını söy-

leyip duruyordu, durmaksızın.»

«Öyle. Roebuck çaldı. Bu Amerikalılara da hiç güvenilmiyor.»

«Bana da pek güvenmediğin belli. Pek fazla şey anlatmıyorsun.» Sesinde güceniklik yoktu. Yalnızca işin nedenlerini anlayamamıştı. «Her halde Doktor Harper kendine gelince anlatırsın.»

«Ölüler kendine gelmez. Hiç değilse bu gezegende öyledir.»

«Ölü mü?» Kızın artık tepki gösterecek durumu kalmamıştı.

«O iğneler öldürücü zehir taşıyordu. Burada birilerini öldürmemi istemişlerdi. Skandal büyüsün diye. Allahtan, önce bir köpeğin üzerinde denedim. Bir anda öldü hayvan.»

«Kendi adamlarını öldürmemizi istemek...!»

«Öyle. Buradaki nöbetçilerden birkaçını öldürmüş olsaydım durumum oldukça karanlık gözükecekti. Amerika'nın durumu da öyle. Hele suçüstü yakalanırsam... Ölenlerin kendi adamları olmasına gelince, Harper'la Sergius kalpsiz insanlar. Çıkarları öyle gerektirirse kendi analarını, babalarını bile vurmaktan çekinmezler. Bu arada plana göre senin de ölmen gerekiyordu. Bana, bayıltma iğnelerini Van Diemen'e karşı kullanmamam söylenmişti. Sözümona kalbi dayanmazmış. Şimdi o kalp, Harper'ın kurşunuyla durmuş bulunuyor.» Maria'ya baktı. «Telsizi kullanmayı biliyor musun? Roebuck'ın çuvalında duruyor.» Kız başını salladı. «İyi. Şimdi işareti ver öyleyse,» dedi Bruno. Sonra Kan Dalın, Roebuck ve Manuelo'ya döndü: «Annemle babamı yavaş yavaş indirin, olmaz mı? Acele edemezler. Ben aşağıda bekliyorum.»

Kan Dahn kuşkuyla: «Nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«Kapıda saatlı kilit var. Bu adamların buraya girmesi için birinin onlara kapıyı açmış olması gerekir. Hâlâ oralarda olmalı kapıyı açan. Sizi gören olmadı. Yine de olmasın istiyorum.» Schmeisser'i eline aldı. «Umarım bunu kullanmak zorunda kalmam.»

Ötekiler zemin katına indikleri zaman Bruno işini çoktan görmüştü. Kan Dahn, eli ayağı bağlanmış„ önünde baygın yatan iki askere baktı.

«Bunlarla bu gece tam on üç kişiyi bağlamış oluyoruz,» dedi. «Bazı kimseler, on üç sayısının uğursuz olduğunu söyler. Demek iş burada bitiyor.»

«Belki de.» Bruno yine Maria'ya döndü. «İlişki kurabildin mi?»

Kız saatına baktı. «Havalandı bile. On altı dakika sonra helikopterle randevumuz var.»

«İyi.» Kan Dahn'a, Manuelo'ya, Roebuck'a, Vladimir'le Yoffe'ye gülümseyerek baktı: «Eh, biz kamyonla alana giderken siz de kimseye görünmeden Kış Sarayına döneceksiniz demektir. Allahaısmarladık. Hepinize çok teşekkür ederim. Florida'da görüşürüz. Bu geceki gösteriniz için iyi şanslar dilerim.»

Bruno yaşlı anasıyla babasını, kardeşlerini kamyonun arkasına bindirdi. Maria'yı öne, kendi yanına oturttu, randevu yerine doğru yola çıktı. Tahta köprüyü geçtikten bir otuz metre kadar sonra kamyonu durdurdu. Maria iki yandaki ağaçlara bakarak: «Buraya nasıl inecekler?» diye sordu.

«Randevu biraz ilerde. Boş alanda. Ama daha önce yapmam gereken bir şey var.»

«Hep vardır zaten. Ne olduğunu sormaya izin var mı?»

«Köprüyü uçuracağım.»

«Anlıyorum. Demek köprüyü uçuracaksın!» Artık hiç şaşırmıyordu. Bruno, Kış Sarayını yerle bir edeceğim dese, kaşını bile kaldırmayacaktı. «Neden?» dedi yalnızca.

Genç adam, dinamit lokumlarını eline alıp kamyondan indi. Maria da arkasındaydı. Köprüye doğru yürürken Bruno: «Helikopter motorunun sesi, dünyanın ta öbür ucundan duyulur,» dedi. «O sesi duyar duymaz, polisle askerlerin öfkeli arılar gibi buraya üşüşeceğini bilmiyor musun? Beni sokmalarını hiç istemiyorum.»

Maria sinmişti. «Aklıma gelmeyen amma da çok şey çıkıyor,» dedi yalnızca.

Bruno onu kolundan tutup yürüttü. Hiç bir şey söylemiyordu. Köprünün ortasına geldiler. Bruno eğildi, lokumları yan parmaklığa bağladı, sonra doğrulup düşünceli gözlerle yaptığı işi süzdü.

Maria: «Her konuda uzman mısın?» diye soruyordu.

«Tahta bir köprüyü uçurmak için uzman olmak gerekmez.» Cebinden bir pense çıkardı. «Tek işimiz fitili açmak ve zamanında kaçabilmek.»

Ama hâlâ düşünceliydi.

«Yapsana öyleyse.»

«İki şey var. Ben tek fitil açacağım. Ötekiler sempatik detonasyonla patlayacak. Ama köprüyü hemen uçurursam bizim arılar hemen bu yana koşar. Belki helikopter gelene kadar suyu geçecek bir yol bile bulurlar. Biz pırpırın sesini duyana kadar bekleyelim, daha iyi. O zaman köprüyü atar, kam-

yona atlar, alana doğru sürer, farlarla iniş alanını aydınlatırız.»

«İşte helikopterin sesi.»

Bruno başını salladı, eğilip fitilin birini uzattı. İşi bitince Maria'nın elini tutup olanca hızıyla koşmaya başladı. Yirmi metre sonra durup arkalarına baktıkları anda, köprü de patlıyordu. Gürültü gerçekten çok büyüktü. Sonuç da öyle. Köprünün orta yeri toz halinde nehrin içine dökülmüştü.

■

HELİKOPTERE biniş ve gemiye iniş olaysız geçti. Pilot, radar düzeyinin altında uçabilmek amacıyla helikopteri durmadan yükseltip alçaltıyor, sarsıyordu. Gemiye inince Bruno, öfkesi artık fırtına düzeyine erişen Maria'nın karşısında özür diler bir havaya girmişti.

«Seni kandırdığımın farkındayım. Özür dilerim. Ama ölmeni istemiyordum. Bunu onun için yaptım. Ta başından beri, konuşmalarımızın teype alındığını sezmiştim. Harper'ı işin salı gecesi görüleceğine inandırmak zorundaydım. Bizi o gece yakalamak için her türlü hazırlığını yapmıştı. Kuşkusuz, seni de birlikte.»

«Ama Kan Dahn, Roebuck ve Manuelo...»

«O bakımdan tehlike yoktu. Daha başından beri biliyorlardı.»

«Sen ne kurnaz, hilekâr... Ama seni Harper'dan kuşkulandıracak bir şey olmalı, değil mi?»

«Slav kanım. Biz Silavlar çok kuşku tiplerizdir. Bütün bu olaylar boyunca tek mikrofonsuz oda,

Amerika'daki sirk yazıhanesiydi. Harper'ın getirdiği elektronik uzmanı kendi adamlarından biriydi. Görevi, sirke kuşku bulaştırmaktı. Sirkin içinde onlarla ilişki kuracak kimse olmadığına göre suçlu, Harper'dan başkası olamazdı. Aslında işin ne olduğunu bilen de yalnızca dört kişiydi. Senin patronun, Pilgrim, Fawcett ve bir de Harper. Patrondan kuşkulanılamazdı. Pilgrim'le Fawcett'se öldü. Demek geriye bir tek Harper kalıyordu. Gemi Komiseri Carter'ın da görevi, odamda mikrofon bulunmamasını sağlamak değildi. Tersine, bulunmasını sağlamaktı. Senin kamaranda da vardı.»

«Ama bunları kanıtlayamazsın.»

«Öyle mi acaba? O Komiser Gydinia'yla mektuplaşıp duruyordu. Kamarasında bin beş yüz dolar vardı. Gıcır gıcır yeni para. Seri numaraları da birbirini izliyordu.»

«Yani o gece güvertede başına gelen...»

«Başına gelen Kan Dahn'dı. Daha sonra Harper bana Van Diemen'in çalışma odasının anahtarlarını verdi. Beni iyice aptal sanıyordu her halde. Her tür kilidi açabilmek için insanın elinde bir sürü maymuncuk olmalı. Oysa o, hangisinin gerekli olduğunu biliyordu. Neden? Çünkü Van Diemen'in anahtarını tanıyordu. Sonra bana durmaksızın, yapıya giriş planlarımı sordu. Bir süre oyaladım, sonra anlattım. Bir tomar yalandı anlattıklarım elbette. Yine de kendisine değil, senin kamaranda sana anlatır gibi verdim bu bilgileri. Unutma ki orada konuşmamızı da öğütleyen yine Harper'dı. Ayrıca, sana da tam güvenmiyordum o sıra.»

«Ne!»

«Kuşkulanıyor sayılamazdım. Ama hiç kimseye

güvenmememem gerektiğini de biliyordum. Senin temiz olduğunu ilk kez ne zaman anladım, biliyor musun? Bana seni bu işe alanın Harper olduğunu söylediğin zaman. Bir art niyetin olsa, beni bu işe patron atadı derdin.»

«Sana bir daha hiç bir zaman güvenmeyeceğim.»

«Sonra gizli polis neden bizi durmadan izliyordu? Bunu nasıl beceriyordu? Birisi onlara planlarımızı bildiriyordu da ondan. Bunun sen olmadığını anladığım zaman, ortada Harper'dan başka kuşkulanılacak kimse kalmıyordu.»

«Bir de hâlâ seninle evlenmemi bekliyorsun, öyle mi?»

«Beklemek zorundayım. Senin iyiliğin için. İstifa edip bana gelmeni bekleyeceğim. Biliyorum, çağımız kadın hakları çağı ama, bu işler yine de senin için fazla ağır. Doktor Harper neden yanına seni almak istedi biliyor musun? Başına dert açmayacak tipsin de ondan. Haklıydı da. Fawcett'i o kaplan kafesine Harper'ın soktuğu bir an bile aklına gelmedi, değil mi?»

«Madem o kadar kurnazsın...»

«Kaplanları bayıltıcı iğne atan silahla uyuşturdu.»

«Elbette. Haklısın. Belki de kendimi emekliye ayırmam gerçekten iyi olur. Sen hiç hata yapmıyorsun anlaşılan.»

«Yaptım. Hem de büyük hata. Birçok kimsenin hayatıyla oynayabilecek bir hata. Kırmızı tükenmezin, kaplanlara ateş ettiği silah olduğunu sanmıştım. Oysa değildi. Öldürücü zehir vardı o kalemde. Eğer şans eseri olarak ilk defa o Dobermann'a ateş etmesem... Ama ne olursa olsun, Har-

per'ın kendi oyunu sonucu ölmesi, Tanrısal adalete uygun. Az eş, uz eş, boyun kadar eş derler.»

«Bir şey daha var. Aslında bir sürü şey var ya... Van Diemen'i tutsak almak düşünceni anlayamadım. Burada kalırsa, adamın formülleri kâğıda yeniden geçirebileceği her halde CIA'nın gözünden kaçmış olamaz.»

«Elbette kaçmadı. Onu kırmızı kalemimle öldürecektim. Plan öyleydi. Ben kaçırırsam, Harper hakkından gelecekti. Salı gecesi! Harper'ın cebinde o kalemlerden bir düzine bulunduğuna bahse girebilirim. Kolay da kurtulurdu. Onu suçlayacak, ifade verecek kimse bulunmayacaktı elbet. Bense, çoktan ölmüş olacaktım.»

Kız ona bakıp ürperdi.

Bruno gülümsedi. «Artık bitti hepsi. Harper bana, Van Diemen'in kalbinin zayıf olduğu üstüne bir masal uydurmuştu. Karşıma o çıkarsa, kara gazlı kalemi kullanmamı söylemişti. İkisini de kullanmama gerek kalmadı. Harper'ın ve ona emir verenlerin amacı Van Diemen'i sağ tutmaktı. Ama sonunda Harper kendi oyunuyla, Van Diemen de Harper'ın kurşunuyla öldü. Her iki ölümden de yalnızca Harper sorumlu.»

«Ama neden, neden yaptı bunu?»

«Kim bilir? Belki Amerika düşmanıydı. Belki bu işten bir milyon dolar alacaktı. İki yanlı casusların nedenleri kolay anlaşılacak şeyler değildir. Zaten artık önemi de yok. O gece New York'da sana çattığım için de özür dilerim. Ailemin sağ olup olmadığını bilmiyordum daha. Harper'ın bizi o gece neden lokantaya gönderdiğini anlamışsındır her halde. Trendeki kompartmanıma mikrofon koydurabil-

mek için. Ha, bu arada Carter'ı tutuklatmak için de bir telgraf çekmeliyim. Bir de trendeki kompartımanıma mikrofon koyan Morley'i. Ama daha önce sana duyarlı bir soru sormak zorundayım.»

«O neymiş?»

«Tuvalete kadar gidebilir miyim?»

Kalkıp tuvalete girdi; cebinden, Van Diemen'in çekmecesinden aldığı kağıtları çıkardı ama, bir kez bile bakmadı. Küçük parçalar halinde yırtıp tuvalete attı, sifonu çekti.

■

YÜZBAŞI KODES, sirkteki yazıhanenin kapısını vurdu, sonra karşılık beklemeden açıp içeriye girdi. Wrinfield yüzünde yumuşak bir şaşkınlık ifadesiyle başını kaldırıp, ona baktı.

«Albay Sergius'u arıyordum, Bay Wrinfield. Onu gördünüz mü?»

«Ben trenden daha yeni geldim. Albay gelmişse içeride, her zamanki yerinde oturuyordur.»

Kodes başını sallayıp odadan çıktı, acele adımlarla büyük salona yürüdü. Gece gösterisi çoktan başlamış, program ortalarına yaklaşmıştı. Salon yine hıncahınç doluydu. Kodes, kalabalığın içinden kendine yol açarak ringin karşısındaki bölüme yürüdü. Sergius orada yoktu. Bir an kararsızlıkla duraladı; sonra içgüdüsel bir davranışla, çevresindeki binlerce kişinin baktığı yere, yukarıya baktı.

Ve aynı anda devinimsiz kaldı. Beyni, gözlerine inanmayı yadsıyordu. Ama yanılmıyordu gözleri. Ol-

mayacak şeydi bu. Oysa oluyordu işte: «Kör Kartallardan ikisi yukarda, her zamanki trapez gösterilerini yapmaktaydılar.

Kodes, gerisin geri dönüp koşmaya başladı. Kapının dibinde karşısına Kan Dahn çıktı, onu güler yüzle selâmladı. Aslında Kan Dahn'ı görüp görmediği bile kuşkuluydu. Wrinfield'in odasına gülle gibi daldı. Kapıyı bile vurmamıştı.

«Kör Kartallar! Kör Kartallar!» diye bağırıyordu. «Nereden çıktı bunlar ortaya?»

Wrinfield ona yine yumuşak bakışlarla baktı. «Kaçıranlar kendilerini serbest bıraktı. Polise haber vermiştik. Siz duymamış mıydınız?»

«Hayır, duymamıştım!» Kodes odadan fırlayıp son hızla kapının önünde bekleyen arabasına daldı.

■

AZ SONRA kül rengi bir yüzle Lubylan'ın cezaevi bölümünde, yedinci kattaydı. Aşağıdaki kapıda ve nöbetçi odasında ağzı tıkanmış, eli ayağı bağlanmış askerleri bulması onu yeterince yıkmıştı. Ama bu katta yerde yatan üç cesetin yarattığı şok hiç bir şeyle ölçülemezdi: Sergius, Van Diemen ve Angelo.

■

KODES, oradan cenazeci dükkanına koştu.

Dükkanın ön bölümündeki yazıhanede ışıkların yanık olduğunu bile fark etmemişti. Arka bölüm de aydınlıktı. Dosdoğru Bruno'nun tabutuna yürüdü, kapağı tutup kaldırdı.

Elleri göğsünde çaprazlanmış, yüzünde sükûn dolu bir ifadeyle. Doktor Harper yatıyordu orada. Parmakları arasına bir gazete yazısı tutuşturulmuştu. Bruno'nun ölüm haberini kara çerçeve içinde veren yazı!

■

AMİRAL, Washington'daki çalışma odasında arkasına yaslandı, kapıdan girmekte olan Bruno'yla Maria'ya inanmaz bakışlarla baktı.

«Tanrım! Bu ne kılık!»

«Bunu verdiler, bunu giydik!» Bruno da kendi üstündeki kırmızı çizgili kahverengi elbiseye bakıyordu. «Crau'da birisi giydirdi,» dedi.

«Öyle mi oldu? Eh, hoşgeldin, Bruno. Siz de Bayan Hopkins.»

Bruno: «Bayan Wildermann,» diye düzeltti.

«Ne demek istiyorsun?»

«Kutsal evlilik bağından söz ediyorum. Aceleci olanlara yıldırım nikahı izni veriyorlar. Bizim de acelemiz vardı.»

Amiral, bedenine nüzül inmesini yiğitçe önleyerek: «Elimde son birkaç günün olaylarının bir özeti var,» dedi. «Lütfen ayrıntıları siz verin.»

Bruno ona ayrıntıları anlattı. Sözlerini bitirdiği zaman amiral: «Harika!» diyordu. «İşin aslını anlamamız epey uzun sürdü doğrusu. Van Diemen ve senin ailen, ha?«»

«Evet, oldukça uzun sürdü.»

Maria şaşkın bakışlarını birinin yüzünden öbürününkine çevirip duruyordu.

Amiral kısaca: «Eee, planlar nerede?» diye sordu.

«Yok ettim.»

«Elbete. Ama o kusursuz belleğin her halde yine çalışıyor.»

«Beleğim büyük bir şokun etkisinde kaldı ve artık çalışmaz oldu, Amiralim.»

Amiral masanın üzerinden öne doğru eğildi. Gözleri kısıldı. Elleri birbirine kenetlenmiş, sıkılmaktan eklemleri beyazlaşmıştı.

«Yinele!» dedi.

«Kâğıtları hiç bakmadan yok ettim.»

«Hiç bakmadan yok ettin!» Bu bir soru değildi. Yineliyordu adam yalnızca. Çok alçak sesle: «Neden?» dedi.

«Ne bekliyordunuz? İstediğiniz, dünyada yeni bir kuvvet dengesi korkusu yaratmak mıydı?»

«Neden?»

«Size söylemiştim. Unuttunuz mu? Ben savaştan nefret ederim.»

Amiral uzun süre ona hevessiz gözlerle baktı, sonra arkasına yaslanıp gülmeye başladı ve ikisini de şaşırttı.

«İçimden seni hemen işinden atmak geliyor,» dedi. Sonra içini çekti. «Ama aslında haklısın elbette.»

Maria bomboş bir yüzle: «Hangi işinden atmak?» diye sordu.

«Bilmiyor muydun? Bruno beş yıldan beri benim en başta gelen, en güvenilir ajanlarımdan biridir...»

BİTTİ

SERÜVEN KİTAPLARININ BÜYÜK USTASI

ALISTAIR MACLEAN

'DEN EN SON YAPIT.

SİRK

Seruven kitaplarının tecrübeli ustasının bu en son, en güzel yapıtında CIA , gözleri bağlı ölüm numaraları yapan " KÖR KARTALLAR " üçlüsünü Doğu Almanyadaki içine girilmez bir şatodan,dünyanın kaderini saptayacak bir ölüm formülünü çalmaya gönderiyor

HER SAYFASI YENİ BİR MACERA ....

YENİ BİR ÖLÜM ....

NEFES KESEN SONUCA KADAR .....

YAKINDA BEYAZ PERDELERDE . . .

GİZLİ AJANLAR ÇARPIŞIYOR

25 Lira